لِمعاتُ العشق

فہرست

(الف)

نمبر	صفحہ	کلام	زبان	کیفیت
۱۵	۶	حضرت فیض محی الدین شاہ	پنجابی	آجا برکت شوہ آجا تیں دے سایاں آجا
۱	۷۶	"	اردو	وہ انسان وہ انسان ہے جس کا جرم گندہ نہ ہو
۲۵	۸	"	پنجابی	اٹھ مسلم غفلت وچ لیا ۔ کیوں سوں کے وقت گنوا لیا
۳۱	۱۱	"	"	آجا شاہ برکت شاہ شہباز کے پیارے ۔
۴	۴۴	"	اردو	انکساری میری منظور کر لے داتا ۔
۴۶	۱۶	"	پنجابی	اکوارمی کرلے توں مڑ مڑ کرنی چھڈ دے
۵۳	۱۸	"	"	او دہوش کدیں مڑ یا ہوے ماہی نال جدھی
۶۵	۲۱	"	"	آستان یار پر سر جھکا کر دیکھ لا ۔
۶۷	۲۲	"	"	ایس عشق دیاں گجھیاں رمزاں
۷۱	۲۳	"	"	اج آگیا مجرا سیلنے لیسینے وچ ادھی ۔
۷۲	۲۳	"	"	اسیں ہر دم سیس جھکا ٹا یا رویاں قدماں تے ۔
۸۱	۲۳	"	"	آگیا آگیا آگیا نبی جدھے ویکھن واجاسیتو آگیا نی ۔
۸۳	۲۷	"	"	اج سوہنا گھر وچ آیا نی ۔ اوہنوں ویکھو نی رج رج کی سیتو
۸۸	۲۹	"	"	آمد عشق ہوراندی ہو نی بھیج گیا نفس کمینہ اسی ۔
۱۳	۲۸	"	اردو	اس بھیا بحر کے کنارے تجھیں تو ہو ۔
۹۸	۳۲	"	پنجابی	اک جھلکا شمع دی کافی ہے جالن نوں لکھاں پروانے ۔
۱۰۶	۳۵	"	"	اج لیلی گرد نے ماہی نے میم دا گھونگھٹ پا دتیا ۔
۱۰۷	۳۵	"	"	احمد گھر دے خادم خوشیاں دے وچ ہون گے ۔
۱۰۹	۳۶	"	"	اج تھانیدار عشق دے نے پھڑ نفس وی قیدی کیتا ۔
۲۴	۵۳	"	"	اے بانکے سنیارا یا آرسیا تیری گھڑیں گھڑیں

کیفیت	زبان	مصنف	صفحہ	نمبر
اس سرائے فانی سے اے پیار یا پرواز کر	اردو	فیض محی الدین شاہ	۵۰	۱۷
اکمل ہے ذات تیری کامل ہے نور تیرا	″	″	۵۲	۲۱
اج عرب دیچوں اوہ ماہ حسین ہے کرم کماون آیا۔	پنجابی	″	۴۲	۱۲۶
اج علاقہ بار سے وارث ہمارا آ گیا	″	″	۳۷	۱۱۲
اس عشق کی گردش میں ہے خوب نظارا	اردو	″	۵۱	۱۹
الفت کے تیروں نے کیا دل کا نشانہ	″	″	۵۳	۲۲
اجتماع ہے مسکینوں کا فلک پر چھائی گھٹا	″	غلام دستگیر راز	۱۵۰	۱۳
اے فقر کے بادشاہ اے لائق صد احترام۔	″	″	۱۲۹	۲
التجا۔ محبوب سبحانی ہے تو	″	″	۱۳۷	۵
اسم خاص۔	″	″	۱۳۱	۱
آ عشقا پائیں دل چیرا بن دیکھے نہ چین رکھوں۔	پنجابی	چنن دین	۸۱	۲۶
ایسی محبت پا لے جیسی چند تے چکور دی۔	″	″	۷۴	۶
اوڑا۔ آڑا۔	″	″	۹۳	۱
آیا وچ قرآن اشارہ فاینما تولوا۔	″	″	۷۲	۳
التجا:- دام خودی میں میں جنبک پھنسا ہوا ہوں۔	اردو	غلام دستگیر راز	۱۳۲	۱
اے ماہ جبیں تیرے حسن نے رونما ہو کر۔	″	″	۱۵۱	۱۵
آنسو	″	″	۱۳۶	۳
اے بادشاہِ عالی رتبت اے شاہِ بغداد حسن۔	″	″	۱۴۱	۶
اے پیرانِ پیر تجھ کو کہتے دستگیر۔	″	″	۱۴۴	۸
اوہ مددوں بھرے نیناں وا لڑیا۔ تیرے عشق نے تن من جالڑیا۔	پنجابی	محمد اقبال	۱۱۹	۱۰
آئی بہار دیاں فزا کھلنے لگی ہے دل کی کلی۔	اردو	″	۱۲۳	۱۸
اسم نام	پنجابی	″	۱۲۲	۱۷

نمبر	صفحہ	مصنف	زبان	کیفیت
				الف
۱	۱۹۸	غلام احمد فاضلی	پنجابی	استغفارات
۱	۱۹۷	"	"	اسمائے مبارک سرکار عالیہ
۹	۱۱۰	سجاد حسین شاہ	"	اکھیاں توں صدقے وارمی تیر کمان کھچّے۔
۲	۲۰۴	شیخ علی	"	اک دن داائیں حال سناواں میں بیٹھا سی سائے۔
				ب
۱	۱	میاں فیض محی الدین شاہ	پنجابی	برکت علی شاہ پیر میرا محشر نوں رکھوالا ای
۸	۳	"	"	برکت علی شاہ نام ہے علی علی علی
۱۴	۵	"	"	برکت علی شاہ پیر جی تیری دُھم جہاں وچ پئی آ
۱۲	۵	"	"	برکت شاہ پیر پیارا وچ جگ دے تے دُھماں پیاں۔
۱۶	۶	"	"	برکت علی شاہ پیر میرے مینوں خیر خزانیوں پا دینا۔
۱۹	۷	"	"	برکت علی شاہ پیر میرے کردی اوگن زاریاں
۲۰	۷	"	"	بھڑکی عشق والی اگ سینہ اسارو شقیبا
۲۳	۸	"	"	برکت علی شاہ پیارا یا عشق تیرے وچ جل گئی میں
۵۲	۱۸	"	پنجابی	برکت علی شاہ پیارا یا تیرے میں صدقے گیاں۔
۱۲۹	۴۲	"	"	برکت علی شاہ سوہنیا غیر توں نظر اٹھا میری
۱۳۱	۴۳	"	"	برکت علی شاہ سید آئینیاں دی تیغ چلا دے ذرا۔
۵۵	۱۸	"	"	برکت علی شاہ پیر جی تیرا فیض جہان اتے چھا گیا
۵۶	۱۹	"	"	برکت علی شاہ پیر جی نظر کرم دی پا دینا
۵۹	۲۰	"	"	برکت علی شاہ پیر جی میں آیا در تیرے۔ باں
۶۶	۲۱	"	"	بندہ عشق دے تنور وچ جلدا رہے
۷۶	۲۵	"	"	برکت علی شاہ پیارا آ کے دید کرا یا کر
۷۷	۲۵	"	"	برکت علی شاہ پیر سوہنا اللہ ملاوندا سب نوں

نمبر شمار	صفحہ	مصنف	زبان	کیفیت
				ب
۹۲	۲۹	میاں فیض محی الدین شاہ	پنجابی	بنے لادیں یا نہ لادیں یہ تیری رضا ہے تیری رضا - تیری رضا
۱۱۶	۳۸	"	"	برکت شوہ دے قدمیں لگ کے یکیاں موت حیات دوئیں
۱	۱۱۵	محمد اقبال	عربی	بحر الجود فی الدارین سیدنا عبد القادری
۸۵	۱۱۷	"	ہندی	بالم موری نیا تری منجدھار -
۸		"	پنجابی	برکت شاہ جی یا سیدا عاجز تے کرم کمادیں بیڑا بنے لادیں حق دیا بنے
۲۳	۱۲۵	"	اردو	بستی میری کو جبکہ وہ برباد کر گئے -
۴۷	۱۲۳	"	پنجابی	باد صبا - برکت علی شاہ ماہی نوں میرا حال سنا
۱	۱۸۲	غلام احمد فاضلی	"	بارہ ماہ :- چیت چڑھیا چندرین دا نور دلاں وچ بھر دا روشنی کردا
۱	۱۸۴	"	"	بارہ ماہ :- چیت - چاننی ہوئی جگ وچ چمکیا اک نور الٰہی کیا
۲	۱۸۷	"	"	بارہ ماہ :- چیت چڑھیا دین دا چندر یار رو -
۱	۷۲	چنن دین	"	برکت علی شاہ پیر میرے پھیرا پا کدی نا کدی -
۱	۸۳	"	"	بارہ ماہ -
۱	۹۷	"	"	بارہ ماہ بھجن
۹	۱۴۰	غلام دستگیر راز	اردو	بے بس ہوا ہوں مسحور ہوا ہوں -
۵	۱۰۹	نجابت حسین شاہ	پنجابی	بے پرواہ محبوبا میرے حال تے کرم کما
				پ
۲۲	۸	میاں فیض محی الدین شاہ	پنجابی	پیر دے دوارے اُتے سیس جھکا لا پہلاں -
۲۱	۸	"	"	پیر دے دوارے اُتے سجناں شہید ہو جا
۳۸	۱۳	"	"	پیاریا اللہ ہی اللہ بول .
۴۷	۲۸	"	"	پیتا ساقی کولوں جام تے مغفور ہو گئی
۱۳۲	۴۴	"	"	پہلاں اپنا بھرم مٹا لے پھیر لبھ یار نوں لئیں -
۶	۱۰۷	محمد اقبال	ہندی	پیر پیران مقتدا دلبیا تر لوکی تیری دھوم پڑی

نمبر	صفحہ	مصنف	زبان	کیفیت
				پ
۲۰	۱۲۴	محمد اقبال	اُردو	پیرِ مغاں نے مجھ کو دیوانہ بنا ڈالا
۳	۱۱۲	سخی تاجو حسین شاہ	پنجابی	پیر دیاں قدماں اُتے جندڑی قربان کردے۔
۴	۱۱۰	"	"	پیر برکت علی شاہ پیارا یا۔ میں تیرے قربان۔
۲۷	۸۱	چنن دین	"	پھر دستگور دتا ایلا او نے من میریا
۱		"	"	بخشش ہوندی نہ۔ پہلے یاد اللہ نوں کریئے۔
				ت
۵	۱۰۷	ابراہیم	پنجابی	تیری یاد ہے من کا چین پیا
۵۷	۱۹	فیض محی الدین شاہ	"	تا ہنگ مینوں ہر دم رہندی سیدا برار دی
۶۸	۲۵	"	"	تیرے کون اندر وچ ہوسے تجھے لا مرشد توں
۹	۴۸	"	اُردو	تڑپ میں تیرے عشق کی جان میری نڈھال ہے
۲۲	۱۲۵	محمد اقبال	"	تیرے در پہ سر جھکا نا مغفرت کا راز ہے
۲۴	۱۲۶	"	"	تیری تصویر کو اے جاں رُخ رہاں کہتے ہیں
				ج
۳	۱	میاں فیض محی الدین شاہ	پنجابی	جذبہ محبت دا لاا و کھا ہے یار رسیا نے
۹	۳	"	"	جنہوں لوکی کہندے دُوستی بیٹھا ایہہ دکھیوسیتو۔
۳	۴۶	"	اُردو	جب ہم نہ تھے تب تھا خُدا جب ہم نہ ہونگے تب خُدا
۴۰	۱۴	"	پنجابی	جلوہ سوہنیاں دا پیندا ہر ہر شان دے اندر۔
۴۱		"	"	جھڑے یار دیاں قدماں تے جندرولدے
۴۲	۱۴	"	"	جھڑے یار دے قدماں تے جند رولدے
۴۳	۱۵	"	"	جنہوں ذات دے پریم وچہ اثر ہو گیا
۹۶	۳۰	"	"	جیہڑے یار دی رمز نہ جانی جا لویدہ رب دا نہیں۔
۹۵	۳۱	"	"	جیہڑے ساقی دی چشم دا اشارہ پالیا
۱۹۷	۳۱	"	"	جنہوں طلب ہووے دیدار دی دلدار کو ست آیا کر

نمبر	صفحہ	مصنف	بزبان	کیفیت ج
۱۰۰	۳۳	میاں فیض محی الدین	پنجابی	جنہے یار کولے بیٹھ کے نظارا لے لیا
۱۰۵	۳۴	"	"	جنہوں یار دے غیتاں دا ز بنور پے گیا
۱۰۸	۳۶	"	"	جہڑے سر تے رکھدے بوداماہی دی اُنہاں لوڑ کوئی نہ
۳	۱۰۵	میاں لگنا محی الدین شاہ	"	جدی رنہاری بنت اُڈیک سی اج گھر ساڈے ورچ آگیا
۱	۱۰۸	حسن محمد	"	جانی کا نا بازنہ آوے
۱۱	۱۲۵	محمد اقبال	"	جنہاں پیا سنگ لائیاں اکھیاں سنے۔
۱۱۴	۳۷	میاں فیض محی الدین شاہ	"	جیکر لگیا عشق دا درد گاڑا کیے دو کولے گل نہ کریں
۱۱۷	۳۹	"	"	جدوں یار لوں یار آ ملدا کھلدے راز پیاراں دے
۱۵	۴۹	"	اردو	جبکہ مارا نفس کافرہم تو غازی بن گئے
۳۰	۷۹	چنن دین	ہندی	جو سنگور لکھے کہنے پہ رچ جائے گا
۱۰	۱۴۸	غلام دستگیر راز	اردو	جبیں سجدوں کی خواہاں ہے بہار حسن آئی ہے
۵	۲۰۸	عطا محمد	پنجابی	جنہاں نال ماہی اکھیاں لائیاں نے اوہ خانہ کعبہ کدجاندیاں

چ

نمبر	صفحہ	مصنف	بزبان	کیفیت
۶	۱۰۷	ابراہیم	پنجابی	چھپ رہ کلاں مسجد دے ڈھنگ فریب بنایا اہی
۵		میاں فیض محی الدین شاہ	اردو	چاند کیا ہے شکل دیتا اصل کی تصویر کی۔
۴۳	۲۰	"	پنجابی	چلو سیو رل شوہ دے چلئے میں اک عرض گذاری
۴	۲۰۷	عطا محمد	"	چھڈ دے دنیا توں کی لینا
۳۱	۱۲۵	محمد اقبال	اردو	چونکہ تمہارے چوم سکے نہیں ہمرخ نہ ہوا
۱۲۳	۴۱	میاں فیض محی الدین شاہ	پنجابی	چنبی گھڑی دیاں سن عرض غریباں دی
۱۲۴	۴۲	"	"	چنبی گھڑی دیا اسیر اے انہ کر رو رو کے مشتاق

ح

نمبر	صفحہ	مصنف	بزبان	کیفیت
۴۹	۱۶	میاں فیض محی الدین شاہ	پنجابی	[illegible]

نمبر	صفحہ	مصنف	زبان	کیفیت خ
۴۹	۱۶	میاں فیض محی الدین شاہ	پنجابی	خواہش دیدار دی ہے آپے دلدار ہو جا
				د
۴	۲	میاں فیض محی الدین شاہ	پنجابی	دیدار شاہ برکت دیدار خاص اللہ
۱۰	۴	"	"	دلدار دلاں وِچ وسدا ہے جنہاں اسدا کھوج لگا لیندا
۲۷	۹	"	"	دل میرے ہردم چار کوناں والڑیا۔
۲	۴۶	"	اردو	دل کے گوشے میں صنم تو سر جھکا کے دیکھ۔
۳۵	۱۲	"	پنجابی	دلدار تیرا دلدار ہے تو چھڈ دے بیقراریاں
۱۳	۱۲۶	محمد اقبال	"	دیکھو نی ایہہ لاڈلا آیا رحماں دا
۶۴	۲۱	میاں فیض محی الدین شاہ	"	دل وِچ گھر عشق والی گجدی رہے
۶۸	۲۲	"	"	دل وِچ جوش عشق دا لا آلوزار ہے
۸۹	۲۹	"	"	دریا وحدت ٹھاٹھاں مارے کر دل ایہدے تو آیا کر
۹	۷۵	چنن دین	اردو	دم بدم آتے مزا دل خوش میخانہ پیر ہے
۲۳	۸۰	"	پنجابی	دنیا خواب خیال
۱۸		غلام دستگیر	"	دیکھ کر اس کا تجلی چار سو
۱		فتح علی	"	دل نہیں لگدا گھر دے بیچ ہی قربیہ سے چلئے
۱۴		"	"	دربار شاہ جیلاں
۱۲۵	۴۱	فیض	"	دونوں جگ تھیں نرالا وسدیا نے شہبازتے دل دیاں گلیاں
۱، ۲	۱۹۸	دعائیں		بعد از صلوٰۃ
				ڈ
۱۱	۱۴۹	غلام دستگیر رانا	اردو	ڈرتا ہوں کہ وحدت میں کہیں گم نہ ہو جاؤں
				ڑ

نمبر	صفحہ	مصنف	زبان	کیفیت ر
۳۷	۱۲	میاں فیض محی الدین شاہؒ	پنجابی	رانجھا رانجھا کردی نوں میں آپے رانجھا ہونا پیا
۶۰	۲۰	"	"	رکھ لاج تتی دی اے والی میں جیڈ کوئی بدکار نہیں
۱۱۱	۲۶	"	"	رب نے دتیاں وڈیاں شاناں شاہ برکت پیر نوں
۴	۷۳	چنن دین	"	راتیں ملیا یار پرانا سید تن تن کے

س

نمبر	صفحہ	مصنف	زبان	کیفیت
۱	۱۹۸	سات کاف	عربی	سات کاف
۱۷	۷۸	چنن دین	ہندی	سمر سمر ہر سمر رہے یا ہری ہری یا ہری ہری
۱۲	۷۶	"	اردو	ساقی نے ملک دل ہے برباد کیا
۸	۷۴	"	"	ساقی ابتدا انتہا مصطفےٰ
۱	۸۸	"	"	سی حرفی
۴	۵۱	میاں فیض محی الدین شاہؒ	اردو	سمیعا بصیرا اے میرے خدا
۲۳	۵۲	"	پنجابی	سوہنیا دے تینوں اتنا سوہنا بنایا کیہنے
۸	۱۴۳	غلام دستگیر	"	ساقی پلا
۱	۱۴۵	"	"	سی حرفی
۲	۱۴۶	"	"	سی حرفی
۲	۱	میاں فیض محی الدین شاہؒ	اردو	سارے خاندانوں میں سردار داوری
۵	۲	"	پنجابی	سجو سنی وارث سی توڑ ر
۱۱	۴	"	"	سرکار مدینے والے نے اج پاکستان بھر پور کیتا
۲۹	۱۰	"	"	سانوں آکھو الف ہے کافی رب سب قرآن وی وہ ہے گواہی
[illegible]	۱۵	"	"	سکھ سکھ ول کوڑے جاسوں موت تیری ٹھیک ہو جاسے
[illegible]	۱۷	"	"	سانوں آکھو الف ہے جا میدا والی گیا شوق آ ماہی دا
[illegible]	۱۸	"	"	بیٹھ ... ماں دا سوہنا دین دا ڈنکا بجا رہیا

نمبر	صفحہ	مصنف	بزبان	کیفیت — س
۷۴	۲۴	میاں فیض محی الدین شاہ	پنجابی	سیتو نام محمد صلعم مرور دا سنوں لگدا بہت پیارا
۱۰	۴۸	"	اردو	ساقی میری جبیں غیر کے آگے جھکے نہیں
۸۵	۲۷	"	پنجابی	سوہنا ایہہ شہد رپیار اپیر ہمارا دیکھیو
۹۰	۲۹	"	"	ساقی تیریاں چشماں نے جند موہ لئی
۹۱	۲۹	"	"	ساقی زلف تیری اُتوں مَیں تاں جان واردیاں
۹۳	۳۰	"	"	سوہنے دی صورت یار و شکل رحمان دی اے ۔
۱۰۴	۳۴	"	"	سانوں کاہدا ہے یار دا ڈیرہ خدائی رکھ کول اپنے ۔
۲	۱۰۵	میاں گلزار محی الدین شاہ	"	سورج دے وانگ سوہنا زلفاں چمکائی جاندا ۔
۱	۱۷۱	غلام احمد فاضلی	"	سی حرفی
۲	۱۷۶	"	"	سی حرفی (۱)
۱	۱۵۴	سید کرم علی شاہ صاحب	"	سی حرفی (۱)
۲	۱۵۶	"	"	سی حرفی (۲)
۳	۱۵۹	"	"	سی حرفی (۳)
۴	۱۶۲	"	"	سی حرفی (۴)
۷	۱۱۸	محمد اقبال	"	سارے جگ توں نرالیاں دسدیاں نے شہباز دے لال دیاں گلیاں
۱	۱۰۶	میاں گلزار محی الدین شاہ	"	سی حرفی
۴	۱۰۷	ابراہیم	"	سوسو واری صدقے جاواں سیّوں کھٹنی وے وچوں کنڈھ لیا
۴	۱۰۹	سید تجاور حسین شاہ	"	سوہنے ماہی نے کرم کمایا
۱	۱۱۲	"	"	سوہنے نے آکے میں پر کرم کمایا آنا
۸	۱۱۰	"	"	ساقی بھر جام دیندا مست بنائی جاندا ۔

ش

۱۷	۱۵۲	غلام دستگیر راز	اردو	شراب عشق اقرب پی نظر کر ہم نے حبیب دیکھا

نمبر	صفحہ	مصنف	زبان	کیفیت
				ش
۵۰	۱۹	میاں فیض محی الدین شاہ	پنجابی	شاہ شہباز دا پیارا اُمت دا والی دیکھو
۷۳	۴۴	"	"	شہنشاہ بغداد دی وچ پاکستان دے آگیا
۸۴	۲۷	"	"	شہباز کے پیارے برکت شاہ بن - آپ ہمارا کوئی نہیں
۱۱۰	۲۶	"	"	شاہ شہباز دے پیاریا گھونگھٹ مکھوں اُٹھا دے ذرا۔
۲	۱۱۶	محمد اقبال	فارسی	شہنشہم مزار سولے کعبہ و قبلہ گاہ ہے
۱۸	۱۲۹	"	پنجابی	شاہ جیلان والے لئے نظارے ساو کھے
۱۹	۱۲۴	"	اردو	شہباز کا پیارا اُمت کا پیشوا ہے
۱۰	۱۱۲	نجاد حسین شاہ	پنجابی	شاہ شہباز دیا پیاریا میرے حال اُتے کرم کما
۱	۱۹۰	شجرہ شریف		شجرہ شریف خاندان عالیہ قادریہ فاضلیہ (کلاں)
۲	۱۹۴	"		" " (خورد)
				ص
۱	۲۰۷	عطا محمد	پنجابی	صورت غوث الاعظم وری لگدی ہے بہت پیاری
۱۸	۷	میاں فیض محی الدین شاہ	"	صدقے تیریاں نیناں دے وسدے تیر نگاہ کی اے
۶۱	۲۰	"	"	صدقے شاہ شہباز دا میرا اُجڑیا دیس کیا دویں
				ط
۱۱۸	۳۶	میاں فیض محی الدین شاہ		طالب کون طلب ستانزدی آجا مطلوب پیارے
				ع
۱۰	۱۰۴	ابراہیم	پنجابی	عشق عشق بیا گُنان عشق کما ونا سکھ تے سہی
۳۰	۱۲	میاں فیض محی الدین شاہ	"	ع - ش - ق والا جدوں سبق ہو گیا
۷	۴۷	"	اردو	عاشق کی عبادت اک طرز نرالی ہے
۶	۴۷	"	"	عشق میں تیرے صنم یہ کیا عجب تاثیر ہے
[illegible]			پنجابی	عشق تیرے ... برکت شاہ جان میری تاں مکار شری

نمبر	صفحہ	تصنیف	زبان	کیفیت
				ع
۹۶	۳۱	میاں فیض محی الدین شاہؒ	پنجابی	عشق نے میرے دل وچہ لائیاں تاہنگاں سوہنے یار دیاں
۱۳۰	۴۳	"	"	عزت دے خواہ ذلت جو دیویں منظور آ
۲	۲۰۷	عطا محمدؒ	"	علیاں والیاں نوں بخشیں علیاں والی ئیں میراں
۱۸	۷۷	چنن دین	اردو	عشق میں جب ہو مزہ جب غیر ذرہ ترک دے۔
				غ
۱	۱۰۴	ابراہیم	پنجابی	غوث الاعظم جیلاں توں قرباں ہوواں لکھ واری
				ف
۷	۷۴	چنن دین	اردو	فاینما تولوا ہر جا ہے نور تیرا
۱	۱۴۰	غلام دستگیر نازؔ	"	فریاد
				ق
۱۴	۴۹	میاں فیض محی الدین شاہؒ	اردو	قدموں میں سجدہ یار کے تو یہ میری نماز ہے
				ک
۱۲۶	۹	میاں فیض محی الدین شاہ	پنجابی	کر دے کرم دیاں باراں گور وچ میرا گھر نہ رہے
۱۳۳	۴۴	"	"	کوئی یار سنیہڑا گھل دے دن بیتے گذرے۔
۱۲۲	۴۰	"	"	کی بھروسہ ہے ساہ دا دل عشق ہے بے پرواہ دا
۱۲۷	۴۲	"	"	کر کے صاف شیشہ دل دا اک تصویر دیکھی آ
۷	۳	"	"	کتاں وچ آگیا سجنو عربی سلطان جھڑا
۶		"	"	کوتاں وچ آیا سوہنا امت بخشاون بدلے۔
۹	۲	"	"	کتے برکت علی دی ہو جاندی کتے عطا محمدؒ کر جاندا
۳	۱۰۴	ابراہیم	"	کوتاں وچ آگیا سوہنا کفر مٹاون بدلے کرم کماون
۳	۱۲۶	محمد اقبال	فارسی	کوئے شاہ جیلاں است جنت منظائے
۱	۱۶۵	بابا کرم علی شاہ صاحب	پنجابی	کوٹھہ نامہ

نمبر	صفحہ	تصنیف	زبان	کیفیت
				ک
۹۹	۲۲	میاں فیض محی الدین شاہ	پنجابی	کجھ وس نتی دا ناہیں تار دا الکھیل کھیلدا
				گ
۱	۱۶۶	بابا کرم علی شاہ صاحب	پنجابی	گورو نامہ
۳	۱۶۷	〃	〃	گورو نامہ
۲۲	۷۹	چنن دین	ہندی	گورو کرپا کا پنتھ نیارا گورو کرپا کا پنتھ نیارا
۲۴	۸۰	〃	〃	گورو کرپا کا پنتھ نیارا چہنت میں سنتا چتیناں
۳۶	۱۲	میاں فیض محی الدین شاہ	پنجابی	گر رام کی بجے کو ضرورت چہرہ دلدار دیکھ۔
۱۱۹	۲۹	〃	〃	گھر آجا کملی دیا ڈھولیا او گھر آجا کملی دیا ڈھولیا
۱۸	۷۸	چنن دین	ہندی	گور کرپا کا پنتھ نیارا گور کرپا کا پنتھ نیارا
۲۱	۷۹	〃	〃	گور کرپا کا آنت نہ کائی گور کرپا کا انت نہ کائی
				ل
۱	۱۹۷	چنن دین	ہندی	لطیفہ شریف
۵	۷۳	〃	پنجابی	لوگی کملے کجھے جاویں جستجو کے واسطے
				م
۲	۱۲۳	غلام دستگیر راز	اردو	مانا یہ ہم نے تو اتم ہے مکرم ہے
۱	۸۴	چنن دین	پنجابی	ماہی آوے تے پار لنگاوے کندے اتے میں کھڑیاں
۱۷	۶	میاں فیض محی الدین شاہ	〃	ماہی دے چھیتی تاں آجا آجاؤ
۲۴	۸	〃	〃	میں سڑ گیا سڑ گیا سڑ گیا اے ہے کون پیا بن ٹھارے۔
۲۸	۱۶	〃	〃	میں صدقے دیاں چھتاں توں جس عاشق دل ول مارے نے
۳۰	۱۱	〃	〃	ماہی پیا مل۔ خوش ہویا دل۔ اب غم کو بھگا نہ کیا خوش قسمت نے مانہ
۲۰۶	۲۳	〃	〃	ملاں جھنڈ دے توں منت دا بازار لاونا
۲۰۵	۱۵	〃	〃	ملاں توں ہوش کرے عشقوں نہ باجھ بنیڑے

نمبر	صفحہ	تصنیف	زبان	کیفیت م
۱۹	۷۸	چمن دین	پنجابی	سوہے اپنے رنگ رنگا گورو جی واہ گورو جی واہ گورو۔
۱۰۱	۲۳	میاں فیض محی الدین شاہؒ	"	گلاں عشق دی نماز مینوں پڑھی جان دے۔
۱۰۲	۲۳	"	"	گلاں عشق دی شراب مینوں چڑھی جان دے
۱۰۳	۲۳	"	"	گلاں ہتھ دا اگوں چھڈ دے قرآن پھولنا
۱	۶۹	بابا کرم علی شاہ صاحب	"	منا جانت
۴	۱۱۷	محمدؐ اقبال	ہندی	میرے گھر آئے شام گردھاری
۱۲	۱۳۰	"	پنجابی	میراں پیر دی ہاں گولیاں دی پڑ گولی
۱۳۲		میاں فیض محی الدین شاہؒ	"	مینوں بھل گئیاں رکعتاں ایہہ جھکا دیکھ کے۔
۱	۱۰۵	میاں گلزار محی الدین شاہ	"	مرتبہ ہے یا پیر ایسا پیارا آپ کا
۷۵	۲۴	میاں فیض محی الدین شاہؒ	"	ملک عرب نوں جاندیو قاصداں وساں رسول تناں اکدھرے۔
		ن		
۱۰	۷۵	چمن دین	اردو	نگاہِ مست ساقی سے دیدار کیا
۱۸	۱۷	میاں فیض محی الدین شاہؒ	پنجابی	نیناں دا تیر خونی بسمل بنانی جاندا
۱۵	۱۲۲	محمدؐ اقبال	"	ہت منگدی تیرے نظارے تیتھوں ہت منگدی
۱۲	۵	میاں فیض محی الدین شاہؒ	اردو	نذرانہ لائی ہوں سر تیری جناب میں
		و		
۱۲	۷۶	چمن دین	اردو	واہ واہ تیرا پاک ہے میخانہ ساقیا
۱	۱۲۸	غلام دستگیر پیرانہ	"	وہ عالی شان ہے اس کی کہ جو اس کے در پہ جا کو گا
		ہ		
۱۳	۲۷	میاں فیض محی الدین شاہؒ	پنجابی	ہر ہر دی تُو جانا لیں اک ہر دا ہو کے بہہ جا
۱۶	۵۰	"	اردو	ہم ہیں جنھیں تیری نظرِ رحمت کے سہارے
۱۱۵	۳۸	"	پنجابی	ہو گئی عید اساڈی بجو جند جدوں جھمکا دیا

نمبر	صفحہ	مصنف	زبان	کیفیت ہ
١٢٠	٤٠	میاں فیض محی الدین شاہ	پنجابی	ہندی عشق دی نماز دلوں تار پل کے
١٨	٥٠	″	اُردو	ہستی کا میری سامان برباد ہو گیا
١٢١	٤٠	″	پنجابی	ہوئے شمس و قمر ہیں غلاماں جو فرگاں جھکے تیرے
١٦	١٥٢	غلام دستگیر راز	اُردو	ہستی سے درگذر کر مستی میں محو ہو جا
٤	١٣٥	″	″	ہوتا نہ دُنیا میں اگر فسق و فجور
١٢	١٤٩	″	″	ہُوا ہے شرق تقسیم متاعِ عاجزی پیدا
٢٨	١٠	میاں فیض محی الدین شاہ	پنجابی	ہو برکت علی شاہ پیر دے سائے پلو چہ بھرم گوائے
٦٩	٢٢	″	″	ہردم عشق دی بہار نویں
٨	٤٨	″	اُردو	ہے تمنا دل میں اور آنکھوں میں ہر دم انتظار
١٣	٤٩	″	″	ہم تو خدا کے بندے نہیں اور نہ ہی خدا ہے وہ ہمارا
٢٥	٨١	چنن دین	پنجابی	ہر میں ہر ہر سما رہیا اپنے پریم وچ
١٦	٧٧	″	اُردو	ہر رنگ میں تیرا جلوہ ہر شان علی ہے علی
١٤	٧٧	″	″	ہو گئی عشقِ حق ہے گفتگو میری
١١	٧٦	″	″	ہستی کا خوف رشاد یا مرشد تیں پر رحمت کیتی
٢	٧٢	″	پنجابی	ہتھ پیر دے ہتھیں آیا میں بھی پیر ہو گیا
٢	١١٢	بہادر حسین شاہ	″	ہردم رہندی یاد تیری۔

ی

نمبر	صفحہ	مصنف	زبان	کیفیت
٣	١٤٤	غلام دستگیر راز	اُردو	یہ احسان ہے برکت پیر کا ہمارے
٧	١٤٢	″	″	یہ دربار جیلاں ہے رندوں کا گھر ہے
٣	٢٠٧	عطا محمدؒ	پنجابی	یا غوث الاعظم جیلانی نام تیرے توں میں صدقے
١١	٤٠	میاں فیض محی الدین شاہ		یا الٰہی اسماء میری معاف خطا ہو جائے۔
٢٨	٨٢	چنن دین		یا غوث الاعظم ہر ویلے سن عاجز دی فریاد میری۔
١	١٩٧			یازدہ اسماء مبارک

دوہڑہ

چار کدھا کے دو رلا کے اک وچہ اک ملاؤ جی
سادھو کامل پورا پھڑ کے سبحانی گن گاؤ جی
سادھ سنت دی سیوا کر کے اس وچ الہیت لگاؤ جی
فیض جو مرشد ایہہ نہ دسے پھڑ اسنوں چھتر او جی

مُناجات

برکت علی شاہ پیر میرا محشر نوں رکھوالا ای
چار کدھا کے دو وچہ پا کے اک بنادن والا ای
رنگ نحلیغی ایسا رنگدا جو نہ لہنے والا ای
چار گوا اک نوں رکھدا اس نہ اسیق تھرالا ای
اک دے رنگ وچہ گو ہٹر نا رنگدا دل اسدا متوالا ای
برکت علی شاہ پیر ہے جیدا فیض ادہ کرنا والا ای

نمبر ۲

سارے خاندانوں میں اعلےٰ سردار قادری
یہ جو سلسلے ہیں سبھی اللہ کے نزدیک
سبھی خاندان ہیں طفیلی چلے آتے
خاندانِ طرطوسی بڑا امیر ہے
عبد القادر پیر ہیں گدی نشین اوّل
فیض جو دل سے ان کا ہے پا ہو دے گا
نقشبندیہ چشتیوں کا ہے مختیار قادری
پہنچتے ہیں بن کر غلامان قادری
یہ جدی ہے جاگیر خاندان قادری
بیابانوں کو کر دیا گلزار قادری
اب برکت علی شاہ چلاتے ہیں دربار قادری
اس کی شفاعت کے لئے ذمہ دار قادری

نمبر ۳

جذبہ محبت والا اد کھا ہے یار سینے
شمع ہر دم جان جلاؤندی کجھ پرواہ نہیں پاؤندی
شمع مجت خانے آ جلدی کدی میخانے آ کھڑدی
فیض شمع تے جان جلاؤ اشوہ برکت پیر مناؤندا
شمع دا قدر پتنگے پاہیوں نہ کوئی جانے
جو قدر نہ شمع دا پاؤندی ادہ ہر دم خوشیاں مانے
کد وچ ہندا اں آ نہ دوہا انہوں جان تلی اتے
ایہہ میت خوشی وچ گاؤندا اسوں دل سینہ نہ پانے

دوہڑہ

خم ابرو دیکھ کر ہم جان قربان کر چکے
لاکھوں عیدیں ہو گئیں ساقی کا چہرہ دیکھ کر

ہستی کی دوکان کا سارا یہ سامان ہر چکے
بلکہ جو اکبر دل فیض اب تو کر چکے

دوہڑہ

ساقی کر کے مہر اساں تے بھر کے دیہہ پیالہ
پیالے دی تعریف میں لکھاں دل میرے ایہہ آئی
کیا لکھیں گا ناقص عقلوں دو جگ جسدی ساقی

پیوندیاں دل رجدا ناہیں شیریں لطف نرالا
پٹ پٹ آکھدی قلم میری ہے ویندی ایہہ دہائی
فیض محی الدین دے صدقے ایہہ گل آکھ سنائی

نمبر ۴

دیدار شاہ برکت دیدار خاص اللہ
نحن اقرب[1] وچ دل وسیاں کریں سر جان قربان
پڑھیں قل ھو اللہ احد رکھیں پاک نبی نوں شاہد
سجدہ فیض دا برکت شاہ نوں اس سر بے پرواہ

پیندی چمکار اسنوں جو دیکھے ہو کے سکا
ہتھ بنھ کے عرض سلام کریں تیری ہووے خوب تسلا
کریں پنجتن تائیں واحد دسیں مرشد وچ تجلے
نہ جانے ہور خدا نوں جد پھڑیا اس دا پلا

نمبر ۵

سجھو شنی وارث کی دور بادھو لوکی پاؤن فتور
ہو وچ کو ملی وے رب دا پیار اربدا رستند وسدا سارا
ربدا رستند وسدا ضرور نیں نہ رہیو وچہ غرور
جے کوئی اس وچہ شک گذارے اس بن مومن مجنون ر
برکت علی شاہ پنجابیر فیض نوں دو جگ اس دی دھیر

جے رب پاون اسکنا شعور وچہ کوٹھاں آجاؤ ضرور
جے محشر چاہو چھٹکارا وچہ کوٹھاں آجاؤ ضرور
گر کے ہستی چکنا چور وچہ کوٹھاں آجاؤ ضرور
مومن ہونا جے تسیں بیارے وچہ کوٹھاں آجاؤ ضرور
جے کیسے بن جاوے تقدیر وچہ کوٹھاں آجاؤ ضرور

[1] نحن اقرب الیہ من حبل الورید (آیت شریف)

نمبر ۶

جنھوں لوکی کہندے دُور نی بیٹھا ایہہ دیکھو سیتو
جلوے دکھادے ہر اک شان دا اندر جس دیکھنا دیکھو اپنے مندر
جا میاں آندا ہے مالک سائیں پتہ قلوب المومنین تھیں پائیں
گمراہاں نوں راہ دکھاوے چوراں نوں پل وچ قطب بناوے
برکت علی شاہ نے کرم کمایا پتہ نشانی سب بتایا

جیہڑا جلوے دکھاوے طور نی بیٹھا ایہہ دیکھو سیتو
مار کے خودی دا سور نی بیٹھا ایہہ دیکھو سیتو
کر کے ہستی نوں چور نی بیٹھا ایہہ دیکھو سیتو
جو چھوڑے دلوں غرور نی بیٹھا ایہہ دیکھو سیتو
فیض کر دتا بھرپور نی بیٹھا ایہہ دیکھو سیتو

نمبر ۷

کوٹاں وچ آ گیا جیہڑا عربی سلطان جیہڑا
پہلاں مدینے اندر پھر سینے سینے اندر
برکت غوث نام رکھایا جھنڈا شہبازی لایا
سُن فیض دی گریہ زاری صدقے میں جیتوں واری

رب دے سبھی جا کے ہو یا عرشیں مہمان جیہڑا
پھر آیا زمینے اندر صورت انسان جیہڑا
کوٹاں دے اندر آیا دو جگ سلطان جیہڑا
وساں میں کیکر پیارے تیرا ہے شان جیہڑا

نمبر ۸

برکت علی شاہ نام ہے علی علی علی
پکاروں میں صبح اُٹھ کر علی علی علی
علی کو دیکھا میں نے برکت علی کے نام سے
فیض تو شکر ادا برکت علی کا اب

علی جو نام ہے وہ ولی ولی ولی
علی کے نام سے یہ ولی ولی ولی
علی جسکے نام سے ہے ولی ولی ولی
جس نے تجھے سمجھایا ولی ولی ولی

نمبر ۹

کہے برکت علی دی ہو جاندی سکتے عطا محمد گر جاندا
سکتے بہندا الا دربار عالی کہتے بندا پیر شہباز والی

اوہ واقف ہوئے اس گلدا جو مرنے توں اگے مر جاندا
کتھے میل وہ نبی دی دھوون نوں بن کرم علی شاہ سر جاندا

کتنے امیروزیاں دا کتے خرقہ پہنے فقیراں — کتے برکت علی کر فیض اُتے وس اصلی اپنا گھر جاندا

نمبر ۱۰

دلدار دلاں وچہ وسدا اے جیہڑا اسدا کھوج لگا لیندا — ہو فارغ دوزخ جنت تھیں اکھ رب نے نال لڑا بہندا

اُہدی شکل مثال نہ کوئی اے جدّ پٹ اپنی لے دھوئی اے — توں ڈولیں جگل ودہی اے اوہ بخشن اُتے جب کہندا

اوہ اقرب تھیں اقرب وسدا من تیرے چہ کیوں نہیں ہندا — جیہڑا اوں لوے کھڑ کھڑ ہسدا انا لے باغ بہاریں جا بیندا

ھنیں دلبر دیول آیا ہے ہنجھ ہنجھ کے سیس نوایا ہے — جد اپنا آپ گوایا ہے ندیار دے وچ ۲ رہندا

نمبر ۱۱

سرکار مدینے والے نے — آج پاکستان بھرپور کیتا

سرکار......

شوہ برکت نام رکھا اپنا — گنہگاراں نوں منظور کیتا

اوہ خاص مدینوں آیا جی — آپنا روپ وٹایا جی

سرکار......

اہدا ھیبت ہے جس نے پایا جی — اہدا کفر دلے دا دور کیتا

اوہ ہے محبوب حقانی جی — اہدا رتبہ ہے لاثانی جی

سرکار......

اوہو ھیبت ہے یادیزدانی جی — جہنے اپنے آپ نوں چور کیتا

اوہنوں جوڑوں قطب بنا دیندا — جو در تے سیس جھکا دیندا

سرکار......

سر اُسدے تاج رکھا دیندا — جہنے آپ نوں سُور کیتا

مجرم نوں محرم کردا ہے — جو سر قدماں تے دھردا ہے

سرکار......

فیض ہر دم اسدا بہندا ہے — دل اسدا نُور و نُور کیتا

ف ۱ ۔ خلیفہ صاحب وزیر خان

ف ۲ ۔ حدیث شریف ۔ اَلدُّنیَا حَرَامٌ عَلیٰ طَالِبِ العُقبیٰ ۔ اَلدُّنیَا وَالعُقبیٰ حَرَامٌ عَلیٰ طَالِبِ المَولیٰ

دُنیا حرام ہے طالب عقبیٰ پر

دُنیا اور عقبیٰ حرام ہے طالب مولیٰ پر

نمبر ۱۲

آئی ہوں لے کے سر کو در تیرے نذرانہ
عاقل میں ہوں دیکن خلقت کہے دیوانہ
میں میں نہیں ہوں مطلق اب تو ہی تو ہے پیارے
جب آنکھ فیض کھولی سب تو ہی نظر آیا

قبلہ منظور کیجو ادا ہو پنج گانہ
للہ منظور کیجو اپنا بنا دیوانہ
جس طرف ہے نظر کی دیکھا تیرا نشانہ
اب دیکھنے میں تو ہے کوئی نہیں بیگانہ

نمبر ۱۳

برکت شاہ پیر پیارا دو جگ تے دھماں پاں
چوروں ابدال کیتا ایسا کمال کیتا
رحمت دروازے کھولیا جھٹ آن تو لے
بخشے اک پل دے اندر ڈھاوندا سب اُچے مندر

اسدے جیہا پیر نہ کوئی اسدے میں صدقے گیاں
بُریاں سب کیتیاں بھلیاں در تے جو آئے گیاں
لکھاں گناہیاں ایتھے جبراں آ پائے لیاں
فیض نے گلی اندر دیار تاں پائے لیاں

نمبر ۱۴

برکت علی شاہ پیر جی تیری دھم جہانیں پئی اے
ہر دم آہاوے غم دے کھاوے یار تینوں ہر پلے لیا او
او گنہگار میں عرضاں کردی ہر دم پیارے تیری بردی
تو مالک ہیں خوشیاں کھڑیاں میں دربار تیرے آ کھڑیاں
فیض نوں ہر دم عشق ستائے تیں باہجوں کجھ من نہ بھاوے

سب سوہنیاں تے لنگھ پار گیاں وگن یاد تینوں کر رہی اے
دل تے تیر الفت چلاوے خادم جو جھڑ رہی اے
طالب میں تاں نہیوں زردی عرض دید کر رہی اے
بُریاں توں جا کیتیاں بھلیاں جو سجدے وچ پئی اے
چھوڑ تیرا در کدھر جاوے دل شکل تیری جم گئی اے

دوہڑہ

مانا کہ گنہگار ہوں میں گنہگار کیا بدکار ہوں میں
لیکن تیرے سوا میرا کوئی یار نہیں تیری رحمت کے آ گئے میں تو بدکار نہیں

نمبر ۱۵

آجا برکت شوہ آجا کملی دیا سایاں آجا — میں ہاں بدکار رہاویں تیری کھایاں آجا
تیں بن نہ ہور کوئی جیہڑا کرے دلجوئی — لکھاں مسکیناں دیاں بگڑی بنایاں آجا
تیرا دوارہ عالی لکھاں آ کھڑے سوالی — دے دے کے دان توڑے تیں بھی ہن آیاں آجا
وقت آخیری آیا تیرا ایں ورد پکایا — ہنے ہن لا دے سایاں تیری کہائیاں آجا
فیض ہے عرضاں کرد اہر دم ہے تیرا بردہ — للہ ہن بس لے آ گے ایں دی صدائیاں آجا

نمبر ۱۶

برکت علی شاہ پیر میرے مینوں خیر خزانیوں پا دینا — اس عاجز بیکس کملے دی وچہ خیر جھولی دے پا دینا
ساقی قائم تیرا میخانہ رہے ل پی کے میرا مردانہ ہے — ہر وقت تیرا دیوانہ رہے ایسا مجھ پر کرم کما دینا
توں پیر پیراں سلطانی ہے تیری سب جگ تے مہربانی ہے — تیرا کوئی نہ جگ تے ثانی ہے مینوں قدماں وچہ بلا لینا
تیرے ایسے بھرے خزانے جی خیر منگدے بڑے دانے جی — جو نفرت کرے سورانے جی انہاں طوق لعنت گل پا دینا
ایہہ فیضل تیرا فریادی ہے ایہہ خادم تیرا عادی ہے — ایہہ ظالم نفس فسادی ہے لہ اینوں جھبٹ پٹ مار گوا دینا

نمبر ۱۷

ماہی وے چھیتی تاں آجاؤ آجاؤ
صدقے میں جاواں جاواں جندڑی نوں گھول گھماواں — تیں بن تن من خاک رلاواں
ماہی وے چھیتی تاں آجاؤ آجاؤ
کرلواں جدوں دید تیری ہو جائے تدوں عید میری — سر دیواں کراں خرید تیری
ماہی وے چھیتی تاں آجاؤ آجاؤ
توں برکت علی شاہ نامی ہے فیض وا حشر نوں حامی ہے — اسیں کرنی تیری غلامی ہے
ماہی وے چھیتی تاں آجاؤ آجاؤ

دوہڑہ

الف انو کھڑا یار منیدا اتر کھے مینوں نے قتق اوہ کری جاندا
نیں تینگے تند شراب وکھیونتے وکھدے ساری چڑھی جاندا

سکا دور خرابیاں جا اندا نال کرم اج اوہ بھری جاندا
فیض نشے دے باجہ نہ پل جیوا ایہناں نشے یوچہ ہی ٹھری جاندا

نمبر ۱۸

صدقے تیریاں نیناں دے وسدے تیر نگاہ کی اے
جام نوں ورتے آن کھڑی کول تیرے پرواہ کی اے
جد دور نشے دا پی لیا اخ پھیر رکھدی آہ کی اے

عشق تیرے وچ میں جلی وسدے عشق اگاہ کی اے
پیاسی مڑدی جاوندی ہن وسدے اتھا کی اے
فیض تیرے نشے وچ ہو گیا ایہنوں بھنگ شراب دا جام کی

نمبر ۱۹

برکت علی شاہ پیر میرے کردی اوگن نذاریاں
تیری باندی ڈبدی جاندی کیوں تُسیں تکدا ریاں
نین تیرے راہ نوں تکن صبر رکھن کہہ نہ سکن
تیرے ملنگ وانگوں تپنگ مڑدے لسنگ چیندے بیچ
باجھوں نشے دے ماریاں
کردے کرم جاوے شرم ڈھے بھرم دل ہو نرم
اے بادشاہ پشت پناہ اے دریا مشکل کُشا
کر دیو آ دلداریاں
فیض نوں ہے عشق تیرا ڈوے شہباز وے
تینوں معلوم حال سارا کردے شفقت بھاریاں

نمبر ۲۰

بھڑکی عشق والی سینہ ساڑ سٹیا
اوہنوں ملو کہا مجال سوہنے بیکے رب دا
دانگوں ملکھن دے رکھدا اگدو تاں سی میں
جدھڑے گوراں نے دکھایا نہیں تے الیسی جا
بندہ اللہ وچہ پردہ تینوں اک خانوں سیکی

تُوں نادوں وچ والا گوراں نے اکھاڑ سٹیا
جہنے مستی دا پیا ہن آپے پاڑ سٹیا
بال عشق والی اگ گوراں تاڑ سٹیا
اوہنے جلیاں نوں ڈے رکھ ماڑ سٹیا
برکت علی شاہ نے کرم نال سیاڑ سٹیا

نمبر ۲۱

پیر دے دوارے اُتے سجناں شہید ہو جا
وِچ عشق دے وڑ کے صدق الیقین ہو جا
دُنیا دیاں چھڈ کے حرصاں برکت شاہ دے دوارے آ جا

پیراں دے پیر دا توں سجناں مرید ہو جا
توں شاہ دا پھڑ کے دامن ماہر توحید ہو جا
ہستی نوں فیض گوا کے گورہ دی تجدید ہو جا

نمبر ۲۲

پیر دے دوارے اُتے سیس جھکا لا پہلاں
شاہ دا اجمال کر لے جھولی اپنی نوں بھر لے
صورت دا عاشق ہو کے دیکھیں نہ کدے محبوب نکے
برکت شاہ دوارے جاویں گھڑے رب فیض بنائیں

گروں فقیری پا ویں جان گنوانا پہلاں
عاشق ہو اسدے در دا نقشہ جما لا پہلاں
اُسدے نقشے وِچ ہو کے رُتبہ قول بالا پہلاں
دے کے معافی تینوں گلے لگا لو پہلاں

نمبر ۲۳

برکت علی شاہ پیارا عشق تیرے وِچ جل گئی میں
مردی مردی میں ہُن مر گئی میں مری تاں میں ہُن تر گئی
اسم تیرا ہر دے وِچ آیا اے ہم دوئی کا سب مٹایا

شکر ہویا جے میں جلی نال تیرے ہُن رل گئی میں
جڑ کٹائی تاں بیل بے پھل گئی چند نذرانے دھر گئی میں
جدھر دیکھیا توں ہی پایا فیض تیرے نال رل گئی میں

نمبر ۲۴

میں مر گیا مر گیا مر گیا ای ہے کون بیان کرائے
نہیں وقت ہماراں کرنے دا ہے ویلا اگے جد مر نے
گر حاضر جیہدا بندہ توں جیہڑا اصلا بنا گند توں گر عشقے وقت والا قول

میں مرنے توں ای آیا ہاں میں مر یا عشق دی نار
مرنے توں پہلاں مرنے دا پھر یار نظر کر تا رے
گر حاضر جیہدا اے بندہ توں پھر نہیں بیٹھے جھکا لے

اوہ نہیں اقرب دسدا ہے جد فیض تاں اوسنوں ہے سدا اے
نہ مجھ تے گیے توں دسدا ہے برو چڑھ گئی ہنگ ملا لے

نمبر ۲۵

اُٹھ مسلم غفلت والیا کیوں سوں کے وقت گنوایا
پیر برکت علی شاہ آگیا اوہ دین دا ڈنکا بجا رہیا

اوہناں خدمت کر شہباز دی سرتاج لولاک کہا لیا
تیرے پیر جیہے بدکاراں نوں اِک پل وچ بخشا لیا

جیہڑا اکر وا اطاعت شیخ دی اوہتے عرش نوں ہتھ پا لیا
کی خوف ہے تینوں فیض او جدوں خودی نوں تیں گنوا لیا

دوہڑہ

جد بکرے نے تیں سی آکھی ہیٹھ چھری دے آیا
پُرزے پُرزے ہوئے اُسدے ہٹ ہٹ دکھایا

کجھ لے گئے کاں کُتے اوسنوں کجھ کم روڑی دے آیا
حالت اُس دی فیض جاں ویکھی مصرعہ ایہہ سنایا

نمبر ۲۶

کردے کرم ہدیاں باداں گورو جی مَیں دا اگھ نہ رہے
تن من دھن سب واراں گورو جی مَیں دا اگھ نہ رہے

مینوں ہر دم مَیں سناوے اللہ اُسنوں مار گواوے
مَیں تاں کردا عجز ہزاراں گورو جی مَیں دا اگھ نہ رہے

مَیں دے پُرزے پُرزے کر دے ڈوب اینہوں وچ اپنے سر دے
میرا ودرد تے کوک پکاراں گورو جی مَیں دا اگھ نہ رہے

مَیں تاں مینوں اوکھیاں کردی دوزخ دیول لے وڑدی
مَیں ہر دم ایہو بجانداں گورو جی مَیں دا اگھ نہ رہے

مَیں نہ کسے بھی لیکھے آوے چشم میری تاں تینوں ویکھے
مَیں دل وچ ایہو دھاراں گورو جی مَیں دا اگھ نہ رہے

مَیں دی مینوں لوڑ نہ کوئی للہ میرا کر دلجوئی
مینوں پا تیرے نال بہاراں گورو جی مَیں دا اگھ نہ رہے

مَیں گل کے جد مٹی رل جاوے عشق شگوفہ تیرا کھل جاوے
فیض بُلبل نوں گلزاراں گورو جی مَیں دا اگھ نہ رہے

نمبر ۲۷

دل میرے ہر دم چھپا کوٹھاں والڑیا!
ہُن محبوب دے پھیرا پا کوٹھاں والڑیا

ویدا منگے دل محبوب دے جیدے ہر دم یاداں واسطے رب دے
ہُن ہتھ جوڑ مینوں لگا کوٹھاں والڑیا

۱ - اَطِیعُوا اللّٰہَ وَ اَطِیعُوا الرَّسُولَ وَ اُولِی الْاَمْرِ مِنْکُمْ -

۲ - دَعْ نَفْسَکَ وَتَعَالَ - چھوڑ اپنے آپ کو اور آجا -

تا ہنگ تیری وچ ایہہ دل میرا گرداں ہندا ایہو جھیڑا
میں تاں میرا دشمن ہو یا بیج نیکی دا کوئی نہ بویا
عشق تیرے وچ ایہہ دل تپیا داغ لوں وچ پانی کھپیا
غیر ویکھن وچ آوے ناہیں ہر دم رہن اڈیاں باہیں
تیری ہر دم دیاں دھروئی ۔ فیض نوں تیرے باجھ نہ کوئی

میرا لوں لوں سب ہنا کوتاں الڑیا
میتوں میتھوں دمیں چھیڑ اکوتاں الڑیا
میری عزیزوں لنگاہ اٹھ کوتاں الڑیا
میتوں آن کلیجے لا ۔ کوتاں والڑیا
میری اپنی شکل بنا ۔ کوتاں والڑیا

نمبر ۲۸

ہو برکت علیشاہ پیر دے سائے
اوہ پیر پیراں سلطان ہے
اوہ مردیاں زندہ بنائے......
اوہ پیر پیارا میرا ہے
اوہنوں سورج ویکھ شرمائے
اوہدا فیض جہان تے جاری ہے
اوہ دلوں وچ شک نہ لیائے
اوہ ایسا حرف بتاوے گا
جو قدمیں سیس جھکاوے
فیض عاشق پیر دے نام دا ای
بیٹھا دل تے نقش لگائے ہو

دل وچ تیرے بھرم گنوائے
اوہدی جگ تے مہربانی ہے
ہو برکت علی شاہ پیر دے سائے
اوہدا دیکھن والا چہرہ ہے
ہو برکت علی شاہ پیر دے سائے
کوئی لمبیند احساس بیوپاری ہے
ہو برکت علی شاہ پیر دے سائے
خوف دوزخ سبھی مٹاوے گا
ہو برکت علی شاہ پیر دے سائے
نہیں جھگڑا کسے بھی کم دا ای
برکت علی شاہ پیر دے سائے

نمبر ۲۹

ساڈوں اکو الف[له] ہے کافی
سب نوں بہت قصے پے گئے آگے نحو عالم رہ گئے

رب سب[له] نوں دیوے معافی
ساڈا الف حشر لاؤ شانی رب سب نوں یو معافی

له ۔ لا تعلموا سنة ولا تحركها جهالة ۔ آیت کریمہ۔
له ۔ الدنیا جیفة وطالبها کلاب ۔ دنیا مردار ہے ۔ اس کے چاہنے والے کتے۔

ایسے جب نفس ظلم کمایا ۔ سر سر مد دا اُجڑا کرایا
شوہ برکت کرم کمایا چک نقطہ الف بنایا

ساڈے جب ہے سدا طلب رب جب توں لوں مطلوبی
دل ہو یا فیض دا صافی رب جب توں دیوے منگانی

نمبر ۳۰

ماہی پیا اِل خوشی ہو یا دل
برکت شوہ تکے وچ آیا سامان بخشش کا لایا
عاصیو تم دوڑے دوڑے آؤ سر کو جھکاؤ
آیا اج خود آپ اللہ آیت حدیثوں کرو تسلی
عاصیو اب حسرت کو چھوڑو بھانڈے خودی والے کو پھوڑو
ہوئی فیض کی اب تسلی ڈٹھا ماہی اج ہوگئے کلا

اب غم کو بھگانا کیا خوش قسمت زمانہ
اب عاصیوں کو بلانا کیا خوش قسمت زمانہ
اب دیر نہ لانا کیا خوش قسمت زمانہ
آیا لاکے بشری بہانہ کیا خوش قسمت زمانہ
اب دور نہ جانا کیا خوش قسمت زمانہ
ہے لازم اب شکر بجانا کیا خوش قسمت زمانہ

نمبر ۳۱

آجا شاہ برکت شاہ شہباز کے پیارے
دیہہ جام محبت کا ہیں مانگت سارے ہیں منگت سارے
تو حامی ہے مریدوں کا مریدوں کا غریبوں کا
ہوا فیض کا دعوے ہے غلامی کا ہے غلامی کا

ہم تیرے سہارے آبیٹھے دوارے
ہے عشق انوکھا دینہ انجیب نظارے ... ہم تیرے سہارے
ہم عاصی ہیں بیچارے اب تیرے سہارے ... ہم ... دوارے
جب دیکھے تیرے نینوں کے یہ نازاشارے ... ہم ... دوارے

نمبر ۳۲

جب بند عبدہٗ توڑ دیا پھر عبد میں قیدی کون رہے
اوّل اللہ آخر اللہ ظاہر اللہ باطن اللہ
اللہ کہند اعمٰی اخفیٰ جب لوکی دوڑن طرف غیرب
مرشد فیض نے کرم کیا بندہ عبدہٗ توڑ گنوایا

جب مطلق ہستی قائم ہوئی پھر غیر خدا کا کون رہے
جد مرشد گیا جھرم متایا پھر دُور نظارہ کون کہے
جب شاہ رگ دے اوہ وچ رہندے بس پھیر ایاں کون رہے
جد عبدہٗ والا گونٹھا ڈھایا باجھ اللہ دے کون رہے

لہ ۔ ھُوَ الْاَوَّلُ ۔ ھُوَ الْاٰخِرُ ھُوَ الظَّاھِرُ ھُوَ الْبَاطِنُ ۔

نمبر ۳۳

ع۔ش۔ق والا جدوں سل ہو گیا — بوہا یار والا آپے آ کے ٹل ہو گیا
ع۔ش۔ق نے دکھالی دتی آن کے — نال یار دے آ کے آپے رل ہو گیا
ع۔ش۔ق والا تدر سوئی جاندا — جیہڑا عشق والی جھکی وچ دل ہو گیا
ع۔ش۔ق مار دا جھکار دل وچہ — جدوں اپنے جی آپ کولوں حل ہو گیا
ع۔ش۔ق باہجوں جے کوئی تینوں ٹول دا — کہندے فیض اوہ تاں فوت کل ہو گیا

نمبر ۳۴

زلفاں دا ناگ کالا ڈنگ چلائی جاندا — ہو کے سنہری رنگ وچ مست بنائی جاندا
کر ڈاڈہ ڈنگ کر داہس ہس کے عاشق جر دا — مرنے توں نا ہیں ڈردا اوڈنگ جو کھائی جاندا
ناگ سنہری سوہنا عاشق دا جیوڑا موہنا — قیامت نوں اوپے جاوو رونا جو جند بجائی جاندا
فیض ڈنگ تے ڈنگ کھاویں لگے تے جشن منادیں — ناگ نوں لے گل لاویں صاحب فرمائی جاندا

نمبر ۳۵

دلدار تیرا دلدار ہے تو چھڈ دے بے قراریاں — ہستی موہو مہ دور کر کے لا میراں سنگ یاریاں
اس یار نالوں یار تینوں ہور نفل کون ہے — بیٹھ ورتے ہونسگی چھڈ کے او بجت ساریاں
اوہتاں دی پرکھ کر کے بھیسہ چھڈیں پیاریا — چھنڈ دے زینت دنیا والی نہ ہویں وچ خواریاں
یکڑ دل نفیں چھڈ پیالے ہے توں او بجت چھڈ نی — بن کے سانجھی کر ریاضت ایہہ عبادت ریاں
فیض بیٹھا توڑ او بجت یار دے دربار تے — جیباں بھریاں لکھاں اسدے یار پھڑ پھڑ تاریاں

نمبر ۳۶

گر رام کی محبت کو ضرورت چہرہ دلدار دیکھ — شش برہمن عوز ہے تو یار کو گھر بار دیکھ

چھوڑ پوجا پاٹ کرنی سمجھ لے اس راز کو
تو آوازیں مارے کس کو تجھ سے وہ نزدیک ہے
میں توں کا منشا چھوڑ کر قدموں پہ ہو جا سرنگوں

دل کے اندر یار تیرا اس کو تو ہر بار دیکھ
گر دیکھنے کی خواہش ہے تو آپ کو دلدار دیکھ
گر دیکھنا ہے رام کو تو فیض کی سرکار دیکھ

نمبر ۳۷

رانجھا رانجھا کردی نوں میں نوں آپے رانجھا ہو گیا
رانجھا آجا کو ہجری دے سائیں کر نظر ادھر بھی اک جائیں
آجا رانجھا جم جم آ رانجھا تیرے آئے تے پھیرا من ماہنجا
رانجھا دیدڑ دے ہن کملی نوں اس کملی بکیں رملی نوں

جد ہیر بنانی کول آوے اٹھ راتیں بہہ بہہ رونا پیا
بیٹھی راہ مل تیرا آوندے ایتر ہے آئے تے ملنوں سونا پیا
جنہوں قفل کر کر رکھدی سی تیرے آئے تے پھیر گزارنا پیا
گردش فیض دا اج ہویا لکھ شکر کے نہ جاونا پیا

نمبر ۳۸

پیار یا اللہ ہی اللہ بول
اوہ نحن اقرب ہے کہندا جو لبھ لوے بن بہندا
اللہ بولیں اللہ ہو کے ہستی اپنی ہتھ دھو کے
مرشد سچا کامل پھڑ کے آیت حدیثوں ثابت کر کے
فیض نے اللہ صحیح کیتا برکت شرح تمہیا لجیت

اوہنوں اپنے مہند رٹول
اتھیں پوتھیاں ناہیں بھول - پیار یا اللہ ہی اللہ بول
ایویں جندڑی ناہیں رول - پیار یا اللہ ہی اللہ بول
پورا کر لیں قول - پیار یا اللہ ہی اللہ بول
ہن رمز سنا لوہا کھول - پیار یا اللہ ہی اللہ بول

نمبر ۳۹

آیا محمد پیارا کرم کماون بدلے
جلی بنانیاں نوں آیا بخشاون بدلے
عاصی غمناکاں تائیں خوشیاں لاون بدلے
دل زنگاراں والے آیا چمکاون بدلے
وحدت دا دریا آیا عاصی نہلاون بدلے

سُتی سی خلقت ساری آیا جگاون بدلے
بدل ایہہ رحمت والا آیا برساون بدلے
ڈُبدیاں بیڑیاں تائیں آیا تراون بدلے
اللہ دا نقش پیارا وچ دی وکھاون بدلے
گندیاں چھیڑیاں تائیں وچھے رلاون بدلے

سینے بسینے آیا دید کراؤن بدلے
برکت علی شاہ بنیاد دین بدھاؤن بدلے

علم ولائیت دالا ساؤں سمجھاؤن بدلے
عاجی سی فیض بیٹھا آ یا بخشاون بدلے

نمبر ۴۰

جلوہ سوہنیاں دا آئیندا ہر ہر شان دے اندر
ایویں جنگلاں دیوچ کاہنوں ماریں ٹکراں
مارے جھکاں کدی چڑھ طور دے اُتے
کدی تکے مدینے وِچہ جا بیٹھدا

جے توں دیکھنا تاں دیکھ یوں ڈھا کے مندر
پیارا قائم ہمیش تیرے دل دے اندر
کدی اَقرب ہے وَسدا قرآن دے اندر
ہُن فیض تائیں ملیا پاکستان دے اندر

نمبر ۴۱

جو نظارہ محمد کا کر جائیں گے
ڈھونڈھ لو عربی سُلطان پاکستان میں
اُسے دید احمد کی ہو گی ضرور
خُدا کی قسم اس میں شک ہی نہیں
حیات النبی آپ ہیں فیض کہدے

وِچہ دو ہیں جہانیں اوہ تر جائیں گے
آئے جو ڈھونڈنے جھولی بھر جائیں گے
جو مرنے سے پہلے ہی مر جائیں گے
ہو نگے وہ کافریں جو کہ پھر جائیں گے
نہیں شعر تیرے سے ڈر جائیں گے

نمبر ۴۲

جہڑے یار دیاں قدماں تے جند رولدے
گھات یار ولیں رکھن مزا عشق والا چکھن
جے اوہ روزہ نامیں رکھن نگہ غیر توں تاں چکھن
جے نمازی ناہیں پورے ہو گئے عشقوں تاں سورے
جے اوہ حج نہ کریندے دید کردے ہی رہندے

تِنیوں کی مینتاں طلاں اوہو کدے تولدے
کھوٹے کھرے نوں پرکھن مونہوں نہیوں بولدے
پیالہ موت والا چکھن بھیت نہیوں کھولدے
جاندے عشق توڑے تا ہیوں رہن مولدے
کلمہ ہو کے اوہ بہندے نہیوں غیر تولدے

لہ۔ فَاَیْنَمَا تُوَلُّوْا فَثَمَّ وَجْهُ اللّٰهِ۔ كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ۔

جے زکوٰۃ ناہیں دیندے کجھ رکھی لیندے — موتو قبل ہو کے بہنا ہے تاہیوں نہیں بولدے
ملاں چھڈ دے اڑائی لے لا یار توں سجھائی — رمز فیض نے بتائی جند جان گھول دے

نمبر ۴۳

جہتوں زلف دے پیچ وچ اڑ ہو گیا — وچ عشق میدان اوہتوں کھڑ ہو گیا
جہناں زلف دی لشکار دیکھی اکوار گی — اوہتوں عشق دے تنور وچ سڑ ہو گیا
سنگل زلفاں دا اجہدے گل وچ پے گیا — اوہتوں جگ تے جہان نال لڑ ہو گیا
جہنے زلف دا مقام اک وار دیکھیا — اوہتوں عشق دریا دے وچ ہڑ ہو گیا
فیض زلف دا مقام بیان بن توں کی دسدا ای — توں ناں زلف دے زنجیر نال پھڑ ہو گیا

نمبر ۴۴

سکھ کول گورو جا سون موت تیری ٹھیک ہو جاوے — چھڈ کول گورو جا بھون موت تیری ٹھیک ہو جاوے
ہو جا آکھاں توں انہاں کناں توں بولا سیدھا پڑ پڑا تا خولا — پا لے سچا عشق دا اگا دن موت تیری ٹھیک ہو جاوے
فیض ہڈ پسلی سب توڑ اکھ نال صاحب دے جوڑ — چھڈ جانا آدنا ندون موت تیری ٹھیک ہو جاوے

نمبر ۴۵

ملاں توں ہوش کر لا عشقوں نہ باہجہ بنیڑے — جس نوں توں ٹولیں مسجد وسدا اوہ گھر وچ تیرے
نیت توں پنت دا ہیں وحدت مست دا ایں — لچا پیٹ دا تا ہیوں نہ آنودا نیڑے
ظاہر وچ پنت نیتی اندر وچہ بھری پلیتی — ٹولیں نہ اپنا ملتی پیا وچہ گمن گھیرے
سنگور توں سچا پھڑ لا اُسدی توں سیوا کر لا — مرنے توں پہلاں مر لا ماہی وچ آجا دو تیرے
نحن اقرب اوہ کہندا قلب مومن وچ ہندا — تیتھوں جے جدا اہے دہند اکھ دے لعنت تیرے

عشق دا جوش ہویا فیض بے ہوش ہویا
خود تحقیق رد پوش ہویا تاہیوں جا وڑیا ڈیرے

نمبر ۴۵-۴۶

اِک واری کر لا توبہ مُڑ مُڑ کرنی چھڈ دے
استغفار پڑھیں اکوار سِروں لاہ کے بھار سارا
مونہوں لا اِلٰہ بولیں اگے بیعت ذرا نہ کھولیں
کلمے والے شرک بچھائی کلمہ پڑھ کے موجاں مانی
دنیدا فیض عشق دا ہو کا عشق وہاجیو جم لوکا

جیہڑا استغفار پڑھاوے اوہنوں گھروں کڈھ دے
جداں منّدا امنا للیار تے تکرار چھڈ دے
پورا قول عشق دا تولیں ہونا بیزار چھڈ دے
ایویں پڑھاسانہ پھریں کہانی اِک بدکار چھڈ دے
کھانا دنیا دا نہ دھوکا کبس اعتبار چھڈ دے

نمبر ۴۷

داتا اِک دے دے مینوں بھر کے نوں جام شرابوں
قائم میخانہ تیرا اتر فے مستانہ تیرا
قیمت ایہہ دے نہ سکے رحمت تیری دل تکے
فیض میخوار ہویا جینوں بیزار ہوئیا

غفلت وچ اُلجھی ہوئی چھٹے ہُن جان عذابوں
بھر بھر کے جام پلا دے اہنوں توں باہجھ حسابوں
جھاڑ دکس نہ کے تیرا چکیا اج نام کتابوں
پی پی شراب طہورا کر دا ہُن نوش کبابوں

نمبر ۴۸

میں صدقے ساقی دیاں چشماں تے جن عاشق دل مارے نے
چلن مین دو طرفی تیغ داگوں کیتے زخمی عاشق سارے نے
چھائی پوے جنہاں نوں چشماں دی اوہ سر تے چلدا آرے نے
ہویا فیض نیناں اشیدائی سب بھل گئے کاروبارے نے

کیتے لکھاں پکڑ کے متوالے سب عقل ہوش مارے نے
سر صدقے تن من گھول دیواں جند کراں بلہارے نے
جد نین نیناں نال لڑ جاندے سوالا چھڈ کے ملن ہلارے نے
جد مغز قرآنی ہتھ آیا سب چھڈ گئے دکھ سیارے نے

نمبر ۴۹

خواہش دیدار دے جے آپے دلدار ہو جا
مرنے توں مرحبا پہنچ رسولی درجہ

بیعت رسولی کر کے جینوں بیزار ہو جب
حضرت سنگ رلا کے یاری ندیاں توں پار ہو جا

بدعت یزیدی بھی ہے بدکار پلیدی بھی ہے — بچنا بچے اسدے کولوں خادم سرکار ہو جا
گلاں تے دل نہ ڈولیں مالی ہی مالی بولیں — مالی دی کر کے سیوا مالی گلزار ہو جا
اُچی نہ فیض بولیں ذرہ نہ راز کھولیں — شوقوں جے پُچھے کوئی آکھیں میخوار ہو جا

نمبر ۵۰

سانوں اِکو الف ہی چاہیدا — دِل لگیا شوق آ ماہی دا
بُہتے کاہنوں بھار اُٹھائیے — پَل پَل درس سجن دا پایئے
ایہہ کم نہ ذرا اکوتاہی دا — دِل لگیا شوق آ ماہی دا
سکھئیے وِچ کی کم اساڈا — عشق ستاوے دِل نوں ڈھڈا
کم ہر دم خودی تباہی دا — دِل لگیا شوق آ ماہی دا
سانوں شوق نہ علم کتاباں دا — نہ ڈر کچھ گور عذاباں دا
سانوں پریم ہے کھبی باہی دا — دِل لگیا شوق آ ماہی دا
فیض علماں توں چِت چایا ہے — شوہ برکت پیر جاں پایا ہے
ہُن بُرقعہ خودی دا لاہی دا — دِل لگیا شوق آ ماہی دا

نمبر ۵۱

نیناں دا تیر خونی بسمل بنائی جاندا — عاشق نوں گھائل کر کے زخم بدھائی جاندا
مرنے توں پہلاں مارے دیندا اوہ عجب نظارے — قول الستی سارے پورے کرائی جاندا
مارے نشانے کس کے عاشق دا جیوڑا کھس کے — تختِ اقرب بھر دس کے مست بنائی جاندا

جہدے جگر وچ تیندا موہنوں اوہ اُف نہ کہندا
غاہ رگ تھیں نیڑے رہندا فیض بنائی جاندا

لہ۔ اَلدُّنیَا حَرَامٌ عَلٰی طَالِبِ الْعُقْبیٰ۔ اَلدُّنیَا وَالْعُقْبیٰ حَرَامٌ عَلٰی طَالِبِ الْمَوْلیٰ۔

ع۔ قُلُوبُ الْمُؤمِنِیْنَ عَرْشُ اللّٰهِ تَعَالیٰ۔

نمبر ۵۲

چاندن تیری چاندنی جو تاریاں تیری لو ۔ سورج ویکھے گیان کا مدہم جاوے ہو
برکت علی شاہ پیارے تیرے میں صدقے گئیاں ۔ خاطر نظارے تیرے پوش لہائے گئیاں
کرم کماون والے مندر ڈھاون والے ۔ کر کے نظارا تیرا سیس نوائے گئیاں
اللہ دا رُوپ تیرا وسدا ایہہ عشق ہے میرا ۔ مست تے بیخود کر کے ناچ نچائے گئیاں
فیض نُوں دے کے جلوہ عشق نے پایا غلبہ ۔ ویکھی جد صُورت تیری مُڑ کے نہ ہوش رہیاں

نمبر ۵۳

اوہ ہوش کدوں مُڑ پاوے ماہی نال جہدی اکھ جُٹ جاوے ۔ جہدا جان ایمان گواوے ماہی نال جہدی اکھ جُٹ جاوے
اکھ جائے جہدی جُٹ جی اوہ کرلاں ویکھے اپنی مٹھ جی ۔ وچ چھاتی سُنہری پاوے ماہی نال جہدی اکھ جُٹ جاوے
کد مڑے اکھ لوے جوڑ جی تے کینوں دیوے توڑ جی ۔ اوہ رمز سجن دی پاوے ماہی نال جہدی اکھ جُٹ جاوے
اکھ دلبر دی قیفا جاں ویکھی گلی سار دے کے اپنی سکی ۔ پھر گیت خوشی وچ گاوے ماہی نال جہدی اکھ جُٹ جاوے

نمبر ۵۴

سیتو کرماں والا سوہنا دین دا ڈنکا بجا رہیا ۔ جہناں بھریاں اکھیاں نُوں پل دے وچ بخشا رہیا
ھُوَ مَعَکُم سبق پڑھا کے اپنے نال رلا رہیا ۔ غیریت توں دُور کرا کے رب دے نال ملا رہیا
عرضاں سب منظور ہے کردا خالی جھولی توں ہے بھردا ۔ فیض دے سُتے بھاگ جگا کے سینے نال لگا رہیا

نمبر ۵۵

برکت علی شاہ پیر جی تیرا فیض جہان تے چھا گیا ۔ اوہ ٹھگیاں دی وچ شان، ہویا جوبن سوایا ہو گیا
جو خودی دا نام گنوا گیا اوہ نقش تیرا اُٹھر آ گیا ۔ اوہ پھر انا الحق کیوں نہ کہے جو بحر وحدت وچ نہا گیا

لے ۔ اِنَّ اللّٰہَ خَلَقَ آدَمَ عَلٰی صُوْرَتِہٖ (آیت کریمہ) مَنْ رَآنِی فَقَدْ رَأَی الْحَقَّ (حدیث شریف ترمذی)

تیرے قدر رہیں نہ رکھے جو بیعت تیرا آیا ہے گیا — اوہنے تینوں ہی رب جان لیا جنہے اپنا آپ گوایا
فیض ہر دم عرضاں کردا ہے تیری بے پرواہیاں دردا ہے — ایہنے اپنا مندر سارا کے ہن بیعت تیرا ہے پالیا

نمبر ۵۶

برکت علی شاہ پیر جی نظر کرم دی پا دینا — وچ دریا وحدت ڈوب کے اپنے نال رلا لینا
ہستی میری نوں مار کے ذل تے عکس اتار کے — غمس اسم چمکار کے میرا نام گنوا دینا
توہیں شاہ شاہاں دا میں ول نظر کرم دی پا — میں در تے گیا تیرے آ میری آس پُچا دینا
توہیں پیر پیراں دا پیر میں در تیرے کھڑا فقیر — وصل منگاں ہو بہت ظہیر آکے دید کرا دینا
فیض نوں ہر دم تیری چاہ مہر کرم سے درس دکھا — اسدی گل کرتباہ اپنا مندر پا دینا

نمبر ۵۷

تا ہنگ ہر دم جنہوں رہندی سید ابرار دی — ہر دم اں دے نال گولی ہاں میں اس سرکار دی
میں کوچے کو ہجے کملی کم دی نہ کار دی — فخر انہاں دل دے اندر رنگنی ہاں دربار دی
جنتاں دا شوق ناہیں خوف نہ کجھ نار دی — بھانڈیاں دی لوڑ ناہیں طلب ہے گھمیار دی
فیض ہر دم یاد رکھے شکل سوہنے یار دی — برکت علی پیر دی ہے نظر جگ نوں تار دی

نمبر ۵۸

شاہ شہباز دا پیارا اُمت دا والی دیکھو — بھر بھر پیالے دینے کوثر دا والی دیکھو
دے کے شراب طہورا قولاں نوں کردا پورا — اس نوں کی جانے مُورا امت سنبھالی دیکھو
لولاکی تاج والا معراج دی لاج والا — دائم معراج والا حبیب کمالی دیکھو

برکت شوہ پیر میرا احسن دا ہے فیض جیہڑا
ظاہر تے باطن اسدی چمک نرالی دیکھو

نمبر ۵۹

برکت علی شاہ پیر جی میں آیا در تیرے ہاں
عاصیاں تیں بن ساڈا ہور کیہڑا ڈبیاں نوں بچا چھڑا
تیرا نام رحیم غفور سائیں تیرا نور چمکدا ہر تھائیں

عاصیاں داتوں مالک سائیں ہم سب تیرے چیرے ہاں
رب نے بنائے ہاں وچ گھیرے کدھا سانوں تیرے ہاں
سانوں لوڑ نہ فیض دیاں دی اسیں عاجز بندے تیرے ہاں

نمبر ۶۰

رکھ لاج تُتی میری اے والی میں جیہڑ کوئی بدکار نہیں
توں کھوٹیاں نوں سنبھالدا ایں گل لگیاں دی لج پالدا ایں
توں بُریاں نوں گل لاوندا ایں بچھڑ جوڑوں قطب بناوندا ایں
فیض بنھ کے ہتھ کرلاندا اے غوث برکت پیر مناندا اے

ہتھ شرم میری ہن تیرے آ تیں جیہڑ کوئی لجپال نہیں
میرا آئی آفت ٹالدا ایں تیں جیہڑ کوئی غمخوار نہیں
توں کیتے امان نہ ڈھاندا ایں تیں جیہڑ کوئی دلدار نہیں
ایہہ مہر باغم تکیں ماندا اے تیں باجھ اہا کوئی یار نہیں

نمبر ۶۱

صدقہ شاہ شہباز دا میرا اُجڑیا دیس بسا دیویں
توں پیر پیراں دا پیر کہاویں ڈبیاں بیڑیاں بنے لا دیویں
شمع نورانی تیرا چہرہ وانگ پتنگ میں عاشق تیرا
برکت علی شاہ پیر ہمارا دو جگ دا اے تارن ہارا

کی ہویا جے عیبی ہاں توں تے رتوں نہ دور ہٹا دیویں
بے آساں دی آس بجاویں میری بھی آس پجا دیویں
جے کوئی غیبوں پے جائے جھیڑا میتھوں آن بچا دیویں
ڈبیا جاندا فیض بچارا اس نوں پار لنگھا دیویں

نمبر ۶۲

چلو سیو رل غوث دے چلئے میں اک عرض گذارنی
جا پیسے چل عرض گذاریں برکت علیشاہ پیر دوارے
جے کیتے توں بن جانے بھاری حضرت کرسنے دلداری
واقف حضرت میریاں عرضاں مہر کرکے تائیں غرضاں

پیر پیراں دے پیر نے میری ڈبی بیڑی تارنی
تلے رور رونا رو زارے چند قدماں وچ وارنی
ڈبی جاندی پکڑ بچاری حضرت بلار اتارنی
فیض کریندا ہر دم عرضاں بگڑی آن سنوارنی

نمبر ۶۳

چھڈ دے چھڈ دے چھڈ دے دُنیا توں فانی چھڈ دے
اوّل دُنیا توں پچھانی پھر حب کے توں خوشیاں مانی
دُنیا اندھیر غماں دا نہ کریں وساہ دماں دا

قسماں توں کھاکے چھڈ دے دُنیا ایہہ فانی چھڈ دے
ایہہ سمجھ کلام ربانی دُنیا ایہہ فانی چھڈ دے
عاشق ہو فیض متبع دا دُنیا ایہہ فانی چھڈ دے

نمبر ۶۴

دِل دے وِچ اہر عشق والی گجدی رہے
دِل تے نقشِ نگین ہووے سوہنے یار دا
دِید یار والی کر لا پیارے رَج رَج کے
جند جاوُن لگی جگ توں لے جاوے یار نوں
فیض منگدا ہے کرم دِی نگاہ ساقیا

چہرہ یار والا دیکھ خودی بھجدی رہے
اَکھ یار دا جمال دیکھ رجدی رہے
تاں پھر لوڑ ناہیں تیتوں پیارے حج دی رہے
کِتے ہور نہیں ہی پاسے ناہیں بھجدی رہے
پی کے شربت وصال جند رَجدی رہے

نمبر ۶۵

آستانِ یار پر سر کو جھکا کے دیکھ لا
یار تیرا پھر بھی واقف جے نہیں ہے ہو تو دا
یار تیرا یار ہر دم تیری ہستی مار دی
چاندنی کیا چاند کی ہے فیض اس کے سامنے

نقش اپنے یار دا دل تے جما کے دیکھ لا
کُلّی تائیں اگ لا کے کولے یہہ کے سیک لا
ہستی اپنی دُور کر کے نیڑے ہو کے دیکھ لا
کہہ تو سکتا کُچھ نہیں پر کچھ تو کہہ کے دیکھ لا

نمبر ۶۶

بندہ عشق دے تندور وچہ کھلدا رہے
مستی نام والی ہنت چڑھے دُونی آن کے
جان تن من دھن سب وار دے یار توں

بُوٹا پریم والا دِلدے وِچہ ملدا رہے
خاک قدماں دے وِچ بندہ رُلدا رہے
ہستی اپنی دے کولوں نا لے کھلدا رہے

فیض عشق دے بازار وچوں کجھ خرید لا
جتھے سودا سراں دا ہنت ٹلدا رہے

نمبر ٦٧

اس عشق دیاں گجھیاں رمزاں جو کوئی ویکھن آویگا
ساقی جام طہور پلاوے وہمی نقشے سب شاوے
جو کوئی قدمیں سیس نواوے مقصد دل دا سارا پاوے
دلبر دی اہے رمز نیاری کوئی سمجھے سمجھن ہاری
فیض یار دیا ریکارے کردا ہر دم نال نظارے

بنجود ایسا ہو جاویگا اپنا آپ بھلاویگا
پھر کے نور و نور بناوے جو کوئی در تے آویگا
جندڑی شوہ توں گھول گھماوے نال دلبر ہتھ آویگا
جس نے خودی تکبر ماری اوہ نو شوہ من بھاویگا
لا کے اکھیاں نال پیارے ہر دم پیار بدھاویگا

نمبر ٦٨

دل دیوچ جوش عشق والا آنودا رہے
یار ملے اج آن یار وہس ہس کے
نفس گجھیا ہویا کتا ہنت ہے ستانودا
نشہ نام والا پی کے دو جہان چھڈیئے
فیض عشق دا دستور ہے عجیب دسدا

دید یار والی لئی دل چاہوندا رہے
تئیں کیمنی تائیں یار گل لانودا رہے
سوہنت تاہیوں ہیگا رہندا اسے ہتھانودا رہے
یار ملدا ہے اوہنوں جو وجیا نودا رہے
کوٹھا نواں تاہیوں پیندا ایہلا ڈھانودا رہے

نمبر ٦٩

ہر دم عشق دی نویں بہار
عشق جوانی دم دم چڑھدا الڑ کامل دا جھڑا پھڑدا
عشق مرن توں پہلاں مارے پھیر حسن دے دہیں تارے
عشق خلاصہ جیدم کرے بندہ اڑدا ادا انگ موڑے
عشق بشارت جیدم کھلے بندہ اپنے بند توں بھلے
رمز عشق شوہ برکت دسدا اوہنوں دیوچہ تاں پھیر وچدا

ہر دم عشق دی نویں بہار
اوہ ہوندے سمندروں پار۔ عشق دی ہر دم نویں بہار
بھلے ترک مرگ دی سار ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ہر دم نویں بہار
نظر نہ آوے باہجوں یار ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ہر دم نویں بہار
رہندا یاد نہ باہجھ پیار ۔ ۔ ۔ ۔ ہر دم نویں بہار
اوہنوں لبھ لو وچ سنسار ۔ ۔ ۔ ۔ ہر دم نویں بہار

ڈِلیا فیض نے اپنے اندر ڈھا کے اپنا سارا مندر — کر دا خوشیاں وچہ پکار ..... عشق دی ٹہرم نویں بہار

نمبر ۷۰

ملاں چھڈ دے توں بنت دا باز ار لاونا — سِکھ سنگوراں کولوں جے دربار جاونا
ایویں طوطے کہانیاں وچوں کی لبھدا — سِکھ دھیان گوڑاں کولوں جے دیدار پاونا
حوراں واسطے نماز دی ادائیگی چھڈ دے — سِکھ کامل پیر کولوں جیکر یار پاونا
دلوں دنیا تے عقبے دا خیال چھڈ دے — سِکھ ساقی کولوں جا کے ہو میخوار جاونا
ستانا نہ ہو جا فیض وانگوں جیٹ وٹ کے — جمئیں قدم پیر دے توں جے دلدار پاونا

نمبر ۷۱

اج آ گیا محمدؐ سینے بیسنے وچہ ذی — شکل نورانی اسدی میرے ہے دِلوں کھچدی
میں صدقوں نام اُتوں جند واراں قرماں تول — ہوئی پکڑ دے لے نوں میرے ذہتی جھلک شیے برکت وچدی
اوہ لے اجارح آیا پاکستان ڈیرا لایا — اوہ ویکھ کر او لگا سوہنی ولدیاں اکھیاں وچدی
فیض نال صدق دے پایا موسیٰ کوہ طور بلایا — سانوں بلیا آ گھر آپے قلب مومن دے وچدی

نمبر ۷۲

اسیں ہر دم سیس جھکا دنا یار دیاں قدماں تے — اسیں رَل مِل جشن مناونا یار دیاں قدماں تے
کعبے دی سانوں لوڑ نہیں مندر وچ کوئی ہو رنہیں — اسیں ورس پیا دا پاونا یار دیاں قدماں تے
جدوں لوڑ ہو جاندی حج دی دِل عشق دی ڈگ ڈی — اسیں اپنا آپ گواؤنا یار دیاں قدماں تے
مکے مدینے کون ہے رہندا اکلے لوکی جھاگن پینڈا — اسیں گھر وچ حج درشن پاؤناں یار دیاں قدماں تے

لہ ۔ حدیث شریف ۔ مَنْ سَکَتَ سَلِمَ مَنْ سَلِمَ نَجیٰ ۔ جب چپ ہوا سلامتی پائی جس نے سلامتی پائی نجات پائی ۔

ہ ۔ خدا اَلْاَوَّل ھُوَ الْآخِر ھُوَ الظَّاھِرُ ھُوَ الْبَاطِنُ ۔

ہ ۔ قُلُوبُ الْمُؤْمِنِیْنَ مَسْجِدُ الْاَقْصیٰ ۔ قُلُوبُ الْمُؤْمِنِیْنَ عَرْشُ اللّٰہِ تَعَالیٰ ۔

فیض کہے مدینے والا برکت علی شاہ بن کے آیا	اسیں بخرا دیدار دا پاونا یاراں دیاں قدماں تے

نمبر ۷۳

شہنشاہ بغداد دی وچ پاکستان دے آگیا کرم کما رہیا	قول الست والے پورے کر رہیا کرم کما رہیا
اللہ دی ہے شان اوہدی قدماں تے ہو جا ڈھیری	پا کے کرم دی پھیری ڈُبیاں ترا رہیا کرم کما رہیا
عبد القادر ہے اسمی برکت علی شاہ جسمی	سینے لبینے آ کے جمع ہے کر رہیا کرم کما رہیا
شان ذات دساں کی میں قلماں نال لکھاں کی میں	آپے زبان وچ آ کے بیان کر رہیا کرم کما رہیا
لوکی بدھی دا کہندے بیڑی دے خبر نہ لیندے	سو سو برساں دے ڈُبے بنے لا رہیا کرم کما رہیا
موقعہ پچھان پیارے جلدے پھر فیض نظارے	آپے رنگریز پیارا رنگ ہے چڑھا رہیا کرم کما رہیا

نمبر ۷۴

سچیو نام محمد سرور دا مینوں لگدا بہت پیارا	موسیٰ نوں کرے بیہوش جیہڑا اوتے طور اتے چمکارا
آن ڈٹھیاں ویدکرا وندا ہے شاہ برکت بن آوندا تجھے	جیہڑا اس وچ شک لیا وندا ہے اوہدا ہو جاوے دیا کا تارا
اوہ جمک جسمی آیا ہے اسیں ملک لمی پایا ہے	اوہ آیا ہے اسیں پایا ہے اسیں کرنا ایہو پکارا
فیض خادم اسدے در دا ہے نہ ہور کسے توں ڈردا	شاہ برکت برکت کردا ہے جد ویکھیا پاک نظارا

نمبر ۷۵

ملک عرب نوں جاندیو تساں دسناں رسول خدا کدھرے	اُمرہاں جے ملدا ہے پھر جان گے غرباں کدھرے
اوہنے پاکستان ظہور کیتا جنہوں حبلکٹ دی منصور کیتا	تسیں اکھ بنوا کے ویکھ لوؤ ہے چمکدا نور حقہ اکدھرے
تسیں وچ سفراں جند جالدیاں اوہ گھر بیٹھا نہیں بھالدیاں	اوہ وچ کوٹاں دے وسدا ہے تسیں کردیاں ہو رندا کدھرے

فیض جدم دیکھ تحقیق کیتا دل اسدے نے تصدیق کیتا
جن برکت علی شاہ پیر دے ہور کردا نہیں کرداہو رسدا کدھرے

نمبر ۷۶

برکت علی شاہ پیار بیا آکے دید کرایا کر
عاشق آہیں ماردے ستی اپنی کھار دے
عاشق ہیں کرلانودے تیں بن تکبہ نہ جا ہوندے
عاشق عشق کمانودے ہر دم سبق پکاوندے
جد عاشق عشقوں تل گئے پھر لبنے آپ کوں بھل گئے
فیض عاشق تیرا ہو گیا جند عشق جڑے وچہ کھو گیا

عاشق روندے زاروزار آکے ترس کمایا کر
توں آکے نال پیار دے چھیتی گلے لگایا کر
تہیں سخن غیر دے بھانودے توں منہوں بول سنایا کر
یاد اپنا آپ نہ لیانودے توں آکے وچہ سمایا کر
جد عشق خلا صے کھل گئے ہن رو کے گل نہ پایا کر
بچھڑا بیچ ازل توں ہو گیا اوہنوں آکے آپ بھلایا کر

نمبر ۷۷

برکت غوث پیر سوہنا اللہ ملا خوداسب نوں
پیر رنگیلا میرا حشر وسیلہ میرا
جو بھی فریاد کردا اسدی امداد کردا
فیض غلام اسدا جیدا ہے نام اسدا

بھر بھر میخانے وچوں جام پلانودا سب نوں
عاصی گناہی آدمی بخشا نودا سب نوں
کملی کالی کملیا بیٹھاں دیکھو چھپانودا سب نوں
دیکھیں توں صورت اپنی شیشہ بنانودا سب نوں

نمبر ۷۸

تیرے کون اندر وچہ بولے پچھ لا مرشد نوں
مرشد اسدا بھیت بتاوے سارے صرفی وچہ جو کوئی لیاوے
کلام اللہ ایہہ ہر دم کہندا جھڑا گور دی بہنی بہندا
نحن اقرب اللہ کہندا پھیر جدایاں کاہنوں سہندا
نال یقین دے پکا ہو کے آکھیں مرشد اگے رو کے

ایہہ بھیت کوئی نہ کھولے پچھ لا مرشد نوں
ایویں دنیا مندریں ٹولے پچھ لا مرشد نوں
اوہ تو ہا عرش دا کھولے پچھ لا مرشد نوں
اوہ ملدا نہ پیریں رولے پچھ لا مرشد نوں
دل کلمہ تیرا بولے پچھ لا مرشد نوں

فیض توں مرشد باجہ نہ کوئی ہر دم نال میں اسدے ہوئی
ایویں دنیا جندڑی رولے پچھ لا مرشد نوں

نمبر ۸۰

زلفاں دا پیچ نرالا زخمی بنا نودا دیکھو
پیچ ادائیں بھریا دیکھ کے عاشق مریا
ایسا ایہہ پیچ نرالا دیکھے کوئی دیکھن والا
پیچ نورانی سوہندا عاشق دی سیاہی دھوندا
پیچاں دا دیکھ جلوہ شمس اُنے پے گیا غلبہ
پیچاں وِچ پھنس اڑ کے مستی لٹانی گھڑ کے

عاشق دے پُرزے کر کے مرہم لگا نودا دیکھو
منھیں منھیں اَگ لا کے پھیر بھڑکا نودا دیکھو
کر کے سینے نوں مٹی سورج چمکاندا دیکھو
عقیاں دے بھریاں ہویاں پل وِچ بخشا نودا دیکھو
خاطر دلدار پیارے کھل گھاندا دیکھو
سوہنے دے قدمیں ڈِگ ڈِگ جشن منا نودا دیکھو

نمبر ۸۱

آگیا آگیا آگیا نی
عرشوں آلبغداد لیایا - پاکستان وِچ ڈیرا لایا
عرشیں جا اُمت بخشاوے ۔ کرم کماوے ڈھل نہ لاوے
مکے بھی ایہی مدینے بھی ایہی دلدار وِچ خزینے بھی ایہی
شوہ برکت پیر علی بھی ایہی پھل گلاب کلی بھی ایہی
شاہ شہباز دا ہے ایہہ پیارا خادم اسلام فیض بچارا

جہدے دیکھن دا چا سیتو آگیا نی
ہُن شرک دا نام گنوا گیا نی ۔ جہدے ... آگیا نی
ساڈا او ہر عیب ڈھلا گیا نی .... جہدے ... آگیا نی
ہُن بھیت سانوں بتا گیا نی .... جہدے ... آگیا نی
ہُن جھک عشق دہکا گیا نی .... جہدے ... آگیا نی
دِل ناگ زلف ڈنگ لا گیا نی .... جہدے .... آگیا نی

نمبر ۸۲

دستگیر دستگیر دستگیر
کدی عبد القادر بنیا کدی برکت علی شاہ پیر
کدی ملک عرب دا باسی دونوں عالم دا امیر

کُل جگ دا توں پیر دستگیر دستگیر
دستگیر دستگیر دستگیر
دستگیر دستگیر دستگیر

دو جگ شہنشاہی تیری تیرے در دا فیض فقیر
دستگیر دستگیر دستگیر

نمبر ۴۳

اج سوہنا گھر وچ آیا نی اینہوں دیکھ لوو رج رج سیتو

آج سوہنا گھر وچ آیا نی .... سیتو

آیا شیشے نال شیشہ جوڑکے نی آیا میم دی گردن مروڑکے نی

تسیں ویکھو مستی وچھوڑکے نی ...... اینہوں ویکھ ...... سیتو

آیا خاطر عاصی بیچاریاں دے اینہاں دے درد غماں دیاں ماریاں دے

ایہدے سامان سارے سہاریاں دے ...... اینہوں ویکھ ...... سیتو

اج عشق دا ہویا بازار گرم بھلکے کم نہ آوی اوتھے شرم

دلوں کڈھ کے دوئی والا بھرم ...... اینہوں ویکھ ...... سیتو

آیا فیض تے کرم کماون لئی گیا فیض تے باقی برکت علی

پھر فیض نے گل ہے ایہو کہی ...... اینہوں ویکھ ...... سیتو

نمبر ۴۴

شہباز کے پیارے برکت شاہ بن آپ ہمارا کوئی نہیں
تُوں وگڑی قلم نوں موڑ دیویں پھر قلم دا تاں تُوڑ دیویں
کہنا منّدا رب غفور ہے تیرا ہے اللہ والا نُور تیرا
کر دا عجز ہے فیض بیچارا جی بن آپ کوئی سہارا جی

مَیں دیکھیا عالم سارے کو بن آپ کرت دوجی نہیں
کیا چھیویں جا اسمان اتوں زنبیل فرشتوں کھوئی نہیں
جیہڑا منکر ہو وے آپ دے تُوں دو عالم دے وچ ڈھوئی نہیں
اور رب رسول خدا سنے پیا بن آپ ہمارا کوئی نہیں

نمبر ۴۵

سوہنا ایہہ سندا پیارا پیا ہمارا دیکھو
آکھ بنواؤ کاریگر ہاتوں رولوں نہ بگڑداؤ
سوہنا ایہہ سندر پیارا پیا ہمارا دیکھو

دیکھن وی لوڑ جے ہے اکھاں بنوا کے دیکھو
فیض شود برکت پیر دے باہجوں ہور کتے نہ جاؤ
دیکھن دی لوڑ جے ہے اکھاں بنوا کے دیکھو

اکھ مینا اونہا برکت شوہ ہے وچہ رسول بیانی
سوہنا ایہہ مندر پیارا ایہا پیر ہمارا ڈٹھو

جس نوں چاہن فیض نہ ہووسے ایویں گئی کمائی
دیکھن دی جے لوڑ ہے اکھاں منوا کے دیکھو

نمبر ۸۶

عشق تیرے نے برکت علی شاہ جان میری تاں مکا سُٹی
چڑھیا سورج چمکاں مارے لگا اندھیرا چھپ گئے تارے
عاشق تیرے دے او ہونا وچیا فیض تیرے قدماں دل لبھیا

حسن تیری بس ہٹے گئی ہے جھلک تیری جاں آ ڈٹھی
نال خوشی دے پھل گئے آرے جنہاں نسنی زبان مٹھی
دید کریندا نا ہیں رجیا عشق جو نے جند آ ترٹی

نمبر ۸۷

پیتا ساقی کولوں جام تے مخمور ہو گیا
ایویں پھر داسی جگ اتے کھیہ چھاندا
جنھوں جان داسی میں میرے کول او ہو گا
سوہنے یار دے حسن دی چمکار دیکھ کے
جدوں برکت علی شاہ نے کھول بھیت دسیا

جیہوں قسم پتھے رب دائیں نور ہو گیا
پیالہ ساقی نے پلایا تے منصور ہو گیا
نظر اصل تے جاں پائی لڈو پور ہو گیا
سینہ عاشقاں دا اج مثل طور ہو گیا
ہن فیض کولوں فیض آپے دور ہو گیا

نمبر ۸۸

آمد عشق ہو وندی ہوئی بھج گیا نفس کمینہ اہی
جلوہ یار دا چمکاں مارے شرمندہ ہوون سب تارے
دساں عشق دی کی حیرانی میری ساری عقل گوائی
جتھے عشق ہو ویں آ تجا سب پڑدے یار سٹن سب لکھے

جلوے یار دے چمکن لگے طور ہویا اج سینہ اہی
رحمت والے مینہ پھا رہے ایہو خاص مدینہ اہی
جدوں گو گرو نے نمر سجھائی دل وچ خزینہ اہی
دیدیاں نہ کیتے بھی جج دے پلو چہ ہون نابینا اہی

واہ عشق دا جوش جاں آیا مصرعہ فیض نے آکھ سنایا
برکت شوہ نے رب دکھلایا کر کے صاف جو سینہ اہی

نمبر ۸۹

دریا وحدت ٹھاٹھاں مارے کول اوہدے تُن آیا کر ٭ مَیل دُوئی دی دھوون تُوں نس نس غوطے لایا کر
دریا وحدت وِچ طغیانی ہور کوئی نہ اسدا ثانی ٭ چھال اوہدے وِچ مار کے مِصری بَن گُھر جایا کر
اِس دریا دی لہر نرالی جانے کوئی جانن والی ٭ کول گوراں دے آن کے اِسدا بھیت لگایا کر
جیہڑا اِسدیاں ٹھاٹھاں جانے فیض اوہ ہردم خرمستیاں لٹے ٭ بُلبُلا بن دریا دے دانٹ نال اوہدے رَل جایا کر

نمبر ۹۰

ساقی تیری چشماں نے چند موہ لئی ٭ اِک جان سی عزیز تاں اوہ بھی کھوہ لئی
سوہنا نِرکھا جیہا غیناں والا تیر مار کے ٭ بیکل دِل میرا کیتا جان بھی پَرو لئی
مار مژگاں دی کٹار سینہ پاڑ سٹیا ٭ ہُن وَس میرے ناہیں ہوتی آپے ہوگئی
تیری مہر دا بیان کرے فیض ہُن کی ٭ بدلی رحمتاں دی آئی گُنہ دی فرد ہوگئی

نمبر ۹۱

ساقی زُلف تیری اُتوں مَیں تاں جان وار دیاں ٭ اِک جان تاں ہے کی دو جہان وار دیاں
کعبہ ابراہیم والا تیرے اُتوں وار دیاں ٭ ہور ابراہیم جیہے تیتھوں لکھاں وار دیاں
واراں مذہب سُنے دین تے ایمان گھول کے ٭ بلکہ زُلف تیری اتوں خود رحمان وار دیاں
ہن فیض کول وارنے نوں ہور کجھ نہ ٭ جے کجھ تے ہور ہودے اِکوار وار دیاں

نمبر ۹۲

بنے لاویں نہ لاویں تیری رضا ٭ یہ تیری رضا یہ تیری رضا
مَیں نے کشتی کا لنگر چھوڑ دیا ٭ فرنج جیتے بھی سب توڑ دیا
مَیں نے تیرے سہارے پہ روہڑ دیا ٭ بنے لاویں . . . . . رضا

ہستی سے مُنہ موڑ چُکا ہُوں
مَیں نے ہستی کا بھانڈا پھوڑ دیا
اب جھگڑا فیضؔ نے ختم کیا
مجھے مل گیا اب تو اپنا پیا

جوڑ تجھی سے جوڑ چُکا ہُوں
بنے لادیں نہ لادیں یہ تیری رضا
دُنیا دے کر اپنا لین لیا
بنے لادیں نہ لادیں یہ تیری رضا

نمبر ۹۳

سوہنے دی صورت یار و شکل رحمان دی اے
سجدہ بھی ہس ہس کرنا ناز و نیاز کر کے
اوّل تے آخر بھی ایہہ ظاہر تے باطن بھی ایہہ
چوہاں صفتاں دا مالک فیضؔ پہچان لیتا

بندہ پھر سمجھ لینا عقل نادان دی اے
سجدے توں مُنکر جیہڑا اُلٹ شیطان دی اے
جیہڑا جارے نہ جانے اُمّت لیے یماندی اے
زاہد جے حاجت تینوں شرط مرجان دی اے

نمبر ۹۴ دوہڑہ

جیہڑے یار دی رمز پچھاندے نہیں اوہ بندے نہ ربّ رحمان دے جی
یار تجھ آکھے اوہ کجھ کر دے جانو بچڑے خاص شیطان دے جی
طبع یار دی کرن پچھان ناہیں اوہ بھرے ہوئے کبر گمان دے جی
فیضؔ یار دی رمز پچھان دے جو سُوتُن یار دے وِچ ولاندے جی

جیہنے یار دی رمز نہ جاتی جانو بندہ ربّ دا نہیں
جیتھوں یار کریندا لس لس بھنے جاون اُوتھے سجدیں
جیہڑا یار دی رمز پچھانے اوہ تاں محرم ہوجاں بانے

جیتھے دُشمن یار دا ہووے اوتھے بندہ پھیدا نہیں
جنہوں شرم رتی نہ ماسہ جانو بندہ ربّدا نہیں
جیہڑا یار توں وندا پاسہ جانو بندہ ربّدا نہیں

فیضؔ یار کولے بنت بہندا تاہیوں مصرعہ ہے ایہہ کہندا
جیہڑا اسنوں جانے ماسہ جانو بندہ ربدا نہیں

نمبر ۹۵ ۔ دوہڑہ

اے مظہر احدیت ہمیں دید اور دے
دونوں جہاں میں فیض کو تجھ بن اماں نہیں

کثرت کو توڑ کر اب وحدت میں موڑ دے
قائم قدیم کر دے اور حادث کو توڑ دے

جنہے ساقی دی ہے چشم دا اشارہ پا لیا
اوہنوں مندراں مستیاں والی لوڑ نہ رہی
اوہنوں جیہیاں لفافیاں دی لوڑ کوئی نہ
فیض نال مراقبے دی کہنوں لوڑدا

کچے کوٹھیاں نوں ڈھا کے چبارہ پا لیا
کُنتُ کَنزاً دا جس نے اشارہ پا لیا
جنہے گھر وچ یار ہے پیارا پا لیا
جدوں گھر وچہ شہنشاہ دلارا پا لیا

نمبر ۹۶

عشق نے میرے دل وچ لایاں تانگاں سوہنے یار دیاں
نال نزاکت کول بٹھا کے ذرا سی دل دی تار ہلا کے
دل نوں آتش عشق لگا کے تن سارے دی راکھ بنا کے
کالخی نوں پھر ہیوند چڑھا کے نال کرم رنگ روپ وٹا کے

ہر دم ملیں کھلدیاں ناہیں باتاں اوسدے پیار دیاں
زہر دیاں بیڑیاں بنے لایاں پھڑ کے اس بدکار دیاں
نال کرم سرکاراں آیا لین خبر بیمار دیاں
اپنے ورگی شکل بنایاں فیض جیہے گنہگار دیاں

نمبر ۹۷

جنہوں طلب ہووے دیدار دی دلدار کولے نت آیا کرے
نال کرم دلدار جاں آوے اپنے گھراں نوں مجھے ایہہ جادے
دلدار اپنے نوں ویکھ کے اکھیں نس کے بہہ جاکو بند اکھیں

جدوں نال کرم دلدار آوے نس اپنے گھر توں جایا کرے
دلبر او تھے ڈیرا لاوے رمز سجن دی پایا کرے
جھاتی پا کے کھبی سجی اگ عشق سلگایا کرے

فیض عشق دی اگ وچہ سڑ کے ناپے مرشد والے ترڑ کے
اپنا آپ سکتے نہ رڑ کے اصلی گھر وچہ آیا کرے

نمبر ۹۸ دوہڑہ

زاہد پڑھن نماز ہو ہوہدے سدھڑے اسیں اک ول سدھڑے رہنا
اک توں دُو جا جانئے ناہیں عبادیں لوکی مارن سوٹا[1] بہنا
اسیں وجود ترک ہن کیتا پا کے تحّپا گہنا -
فیض ہیر جیہی رانجھن[2] دی ہوئی او ہنے رب کولوں کی لینا

اک جھلک شمع دی کافی ہے جالن نوں لکھاں پروانے
چھڈ دیں نمازاں نیتیاں نوں کدھ لیں اندر دی بلیتیاں نوں
منہ کعبے لوں پھیر موڑ لیندے لٹ رحمت والے ڈھیر لیندے
کعبہ فیض نے اپنا تیار کیتا جد برکت شوہ توں جام پینیا

جیہڑے عشق ہورین پھر آگجدے جھیج زاہد ورد مگے نیانے
پھر لبھ کے اپنے میتیاں نوں پلو چدیں ہوون دیوانے
کر بچے رب تے میر لیندے جیہڑے برکت شوہ دے مستانے
دینا دیکے اپنا لیں لیتا بھاویں لوکی مارن لکھ طعنے

نمبر ۹۹

کجھ وس تیلی دے ناہیں تاروالا کھیل کھیل دا
اِکناں دے متھے سہرت بھنا دے
اک ڈلدیاں پھردیاں راہیں
اک گنگا کانشی جھاون
اک ویکھیں ہر ہر سائیں
اک مکے متھے جاون
اک گل وچ سدیالدیاں باہیں
سبھے تاروالے دیاں کھیلاں
اک ہیش نہ فیض بچھاہیں

کجھ وس تیلی دے ناہیں تاروالا کھیل کھیل دا
اِکناں آن گھریں ل جا دے
تاروالا کھیل کھیلدا ......
اک گھر وچہ غوطے لاون
تاروالا کھیل کھیلدا .....
اک گھر وچہ درشن پاون
تاروالا کھیل کھیلدا .....
چھڈ تار اک ہوون وہیلیاں
تاروالا کھیل کھیلدا ......

ف۱ - مَنْ رَآنِیْ فَقَدْ رَاَی الْحَقَّ - (حدیث شریف قدسی)
ف۲ - وَ اَعْدٰی عَدُوِّکَ بَیْنَ جَنْبَیْکَ اور تیرا دشمن تمہارا تمہارے دونوں پہلوؤں کے درمیان ہے -

نمبر ۱۰۰

جنہے یار کولے مٹھیکے نظارا لے لیا
اوہنوں رب تے رحیم تے رحمان نال کی
وڑے نجد تے خانے چھڈ کے مسیت توں
اوہنوں کعبے نال کی تے مسیت نال کی
فیض اس نے کی لینا ہے قرآن کھول کے

بندہ ربدا میں نہیوں سچی گل کہہ گیا
جنہوں زلف کنڈل دار دا چمکارا پے گیا
جنہوں عشق والی پینگ دا ہلارا پے گیا
جہدے دل وچ یار دا جھارا پے گیا
کنت کنزا والا جس نوں اشارا پے گیا

نمبر ۱۰۱

ملاں عشق دی نماز میتوں پڑھی جان دے
تیں میتوں وکھرا توں کرکے ناہیں نکراں مروا
میرا کم کی مسیت میتوں کا ہنوں گھیردا
فیض منشا یار دالی کر دل آکھدا

دریا وحدت والے وچ میتوں تری جان دے
میتوں مرشد والے تا پے وچ تڑی جان دے
اج شراب طہورا میتوں چڑھی جان دے
انہاں حاسداں نوں حسد وچ سڑی جان دے

نمبر ۱۰۲

ملاں عشق دی شراب میتوں چڑھی جان دے
مسئلے شرع دے دس دس کا ہنوں کا ہنوں ولدا ایں
پیدا ہوگیا منصور بن کے فیض پھیر آ

اکھ سوہنیاں دے نال میری لڑی جان دے
مرضی عاشقاں نوں اپنی ہی کرنی جیا دتے
گھوڑی عشق دے میدان وچ کھڑی کارن دے

نمبر ۱۰۳

ملاں نت واتوں چھڈ دے قرآن بھولنا
ایویں لمیاں کہانیاں دیو چہ نہ توں پھس

اک یاری توں تاں سیکھ لا او دے یار ڈولنا
پڑھ لا نحن اقرب آپے جے ضرور کھولنا

لہ۔ اقرء کتابک کفٰی بنفسک الیوم حسیبا۔ پڑھ اپنی کتاب کفایت ہو تیرے نفس کے ساتھ دن حساب کے۔

موتوا قبل انت موتو جے نہ ہو ویں توں ملاں
چھڈ دے حیض دا توں جرم جے ہے رب پاؤنا
سچ آکھدا اے فیض جھوٹ جان نہ ملاں

سچے گوراں دیاں چیلیاں نے سچ بولنا
جرم مرشد کولوں لے لا جے تیں بھید پھولنا
سچے گوراں دیاں چیلیاں نے سچ بولنا

نمبر ۱۰۴

ساٹوں کافی ہے یار دا ڈیرا خدا رکھ کول اپنے
نہ توں رب اساڈا ہرگز نہ اسیں بندے تیرے
نہ توں وقت نزع دے آویں نہ توں کرم کماویں
ساڈا یار کرو گا بیڑا خدائی رکھ کول اپنے
توں تاں ظلم تے ظلم کمائے نوں دا رہیا
سدھے راہ تقدر دے جاندیاں نوں
اسیں اڈنا واںگ بیڑا خدائی رکھ کول اپنے
ساڈا رب تے رحمان تے رحیم بھی تیوہ برکت اج ہو گیا تقسیم جی
فیض ہر دم اسدا جیرا خدائی رکھ کول اپنے

ایویں پانہ آشا جھیڑا خدائی رکھ کول اپنے
نہ اسیں وچہ بہشتاں وڑنا رہنا یار دے ڈیرے
نہ اسیں جان تساں نوں دینی ایہہ خیال گواویں
ساٹوں کافی ہے یار دا ڈیرا خدائی رکھ کول اپنے
ساڈی جان شکنجے اڈا نو دا رہیا
وچہ راہ دے جال بھیلا نو دا رہیا
ساٹوں کافی ہے یار دا ڈیرا خدائی رکھ کول اپنے
اوہدے باجھ نہ کوئی ساڈی مرض دا حکیم جی
ساٹوں کافی ہے یار دا ڈیرا خدائی رکھ کول اپنے

نمبر ۱۰۵

جنہوں یار دیاں نیناں دا زہور پے گیا
شہرہ ہو گیا ایہہ عام ڈنڈ پے گئی جگ تے
ملی ذات نال ذات آپے ہس ہس کے
فیض موہوں نہ توں بولیں یار آپے جاننا

ہتھیں دب کے کلیجہ اوہ مجبور بہہ گیا
ملی دید نا دی شمع موسے طور رہ گیا
جدوں بولیا منصور ایہہ قصور پے گیا
جنہیں ذرا اُف کیتی اوہ منور رہ گیا

۱؎ ۔ ھُوَ الْاَوَّلُ وَ الْاٰخِرُ وَ الظَّاهِرُ وَ الْبَاطِنُ ۔
۲؎ ۔ رَحْمَةً لِّلْعٰلَمِیْنَ ۔
۳؎ ۔ اَلْحُبُّ عِنْدَ اَنْ تَحْرِقِیْ ۔ اَلرَّحِیْبُ اَنْ تَنْزِلَ ۔
۴؎ ۔ حدیث قدسی ۔ وَمَا تَقَرَّبَ اِلَیَّ عَبْدِیْ بِشَیْءٍ اَحَبَّ اِلَیَّ مِمَّا افْتَرَضْتُ عَلَیْہِ ۸۰
منہ ۔

نمبر ۱۰۶

اج لیلیٰ نگر دے ماہیے نے ہے میم ابرقعہ پاڑ دتا
میم دا برقعہ پاڑ پڑا کے
دل نوں آتش عشق لگا کے تن عاشق دا ساڑ دتا
تن سارے دی راکھ بنا کے
شاہِ شاہاں نے پھر خود آ کے میرا شہر اجاڑ دتا
حقیقؔ دا بیت کے رین لب بیرا
تک مُکا گیا سارا جھیڑا انگ انگ میرا کھلار دتا

پاڑ دتا پاڑ دتا ہے میم دا برقعہ پاڑ دتا
سوہنی سوہنی شکل دکھا کے
لیلیٰ ....
اپنے پریم دی ہوا وگا کے
لیلیٰ نگر ....
آپ ہی پھر لالیا ڈیرا
لیلیٰ نگر ....

نمبر ۱۰۷

احمدؐ سرورؐ دے خادم خوشیاں دے وچ ہون گے
نہ کیتے نے آ جگاوناں نہ کسے نے جھنجھونا
ملک پوچھیں گے یا حضرت اِن میں کیا ہیں خوبیاں
نہ نمازیں پڑھتے ہرگز نہ ریا سے واسطہ
اسم سے رکھیں تسلی یہ وہ عاشق ہی نہیں
حقیقؔ بھی اِک او نئے خادم دل میں کہتا ہے فخر

قبر دے وچ نال خوشیاں نیند دلہن سون گے
نال شفقت آپ کے جنتیں لے جاون گے
آپ فرمائیں گے یہ عاشق غیر کے نہ ہون گے
گر وڑیں مسجد دے اندر یا سمنی ہون گے
گر مسمی کو دیکھیں یہ نہ مسجد سے ہون گے
یہ کوچا سا ہمارا ہے یہی فرماون گے

نمبر ۱۰۸ دوہڑہ

جکر یار کہندا امیروں ہور روڈائیں ڈھل پھر کاسنوں لائی اوئے۔
جکر بودے دا اے نہ چھڈیں کھیڑا اگ دوزخ دی خوب لگائی اوئے
بودے والیاں عشقوں نہیں نخرا ملنگ شاہ نے ایہہ آزمائی آوئے
کہنا حقیقؔ دا سمجھ کے چھوڑ کرداں تیری مت شیطان گوائی آوئے

بودا بودا ہر کوئی رکھدا بودے دا سکھ کیہ
توں بودا آکی بن کے رکھیں مینوں ایہہ بتلا

پہلاں فرقہ کنجراں دا ایہہ گروں چوہڑیاں دا
بودا موشاں فیض نہ جائز کہندے برکت شاہ

جیہڑے سر تے رکھدے بودا
اونہاں گمن پیاریاں ناراں نال جھاندے کرن بہاناں
جے اوہ بودا دین کسا کیہڑوں لیوں دی کھا

ماہی دی انہاں لوڑ کوئی نہ
اونہاں ملنا دوزخ ڈیرا ... ماہی ... کوئی نہ
فیض چھڈدے انہاں دا کھیڑا ماہی ... کوئی نہ

نمبر ۱۰۹

اج تھانیدار عشق دے نے پھڑ نفس نوں قیدی کیتا
ایہہ بت فسادی بجا نوں دا سی اللہ دا نام گنوا ندا سی
پہرہ اپنا ایہہ جگا نوں دا رہیا۔ ایہہ اللہ تے ظلم کماندا رہیا

ایہنوں جرم لگایا ۲۰ ۴ کیہڑ رتب نہ ظاہر کیتا
اج سٹیا جیل برائی وچ کیوں رب نہ ظاہر بار کیتا
اج اس نفے کرکے فیض ظلم ہے رب نوں ظاہر کیتا

نمبر ۱۱۰

شاہ شہباز دے پیاریا گھونگھٹ مکھوں اٹھا دے ذرا
تیرا قائم حسن خزانہ رہے شمع دیکھ جلت پروانہ رہے
کجھ منگ اہاں خزانے وچوں ویر نہ خیر کے پانے لگے
ایہہ فیض تیرا بھکھاری ہے ایہہ منگت تیری یار جی

عاشق کھڑے دیدار نوں نیناں دی تیغ چلا دے ذرا
بن دید تڑپ مستانہ رہے توں آکے دید کرا دے ذرا
للہ چھوڑ نواب پہاتے کو اج شربت دید پلا دے ذرا
ایہنے خودی تکبر ماری ہے للہ اب گلے لگا لے ذرا

نمبر ۱۱۱

رب نے دتیاں بڈیاں شاناں شاہ برکت پیر نوں
حضرت انساں نوں چھڈ کے رات دن آ قدم
عاصیاں دا بیڑا تارے اک نگاہ کرم سے
اک اشارے نال بخشے دوں عالم دے گناہ

توڑ دیندا اپل دے اندر کفر دی زنجیر توں
سن کے میرے پیر دی رمزاں بھری تقریر نوں
جد قدم آوے شاہ جیلاں دی اصل تصویر نوں
جد دلوں اک لہر اٹھے اس روشن ضمیر نوں

فیض ایہہ مختار کو نہ ہیں شوہ برکت آکھدے

کیونکہ چارج دے گئے حضرت شوہ برکت پیر نوں

نمبر ۱۱۲

اج علاقہ بار[1] سے وارث ہمارا آگیا
خستہ دل مہجور جو غمناک اور اداس تھے
جن دلوں میں یاد تھی لبوں کو رکھا کر کے بند
اج ملیٹھا یا وکدریں[2] جھنڈے شاہ نے دی خبر
خستہ گاؤں کا مالی آیا ہمرے دل کا بادشاہ[3]

خستہ گاؤں پہ نظر کر کے آج ہے کھلا رہیا
ابر رحمت والا ان پہ آج ہے برسا رہیا
دل میں خوشیاں بھیجکر لبوں کو ہے ہنسا رہیا
جھنڈے شاہ کے آفریں جو یار کا ملا رہیا
دید کر کے عید ہوگئی فیض کھلکھلا رہیا

نمبر ۱۱۳

ہر ہر دی پو جانا لوں اک ہر دا ہو کے بہہ جا
جے ملنا یار حضور تائیں چھڈ بیٹھیں آپ غرور تائیں
جے یار ملن دی حاجت ہے پھر لازم کرن سماحت ہے
منہ موہن تیرا نیڑے ہے توں چھڈ دا مول نہ جھیڑے ہے
اوہ اپنے رنگ وچ رنگ دیندا اگر پوری فیض امنگ دیندا

چھیڑاں دا نہا ؤنا چھڈ دے وچ ہر دے ہو کے بہہ جا
نہ چھڈیں نظر نوں دور تائیں وچ گھر دے ہو کے بہہ جا
دو جگ دلبر دی راحت ہے دلبر دا ہو کے بہہ جا
اوہ اندر تے توں ہر شے ہے پردہ نوں ڈھا کے بہہ جا
پھر نال مولا کر سنگ دیندا پھر مولا بن کے بہہ جا

نمبر ۱۱۴

جیکر لگیا عشق دو گاڑا کسے دے کولے گل نہ کریں
عشقوں چوٹ جے سر تے پڑھ بسم اللہ جھلیں
یادیں دلبر آگے ہاڑا

پھر بے جا وحشت پواڑا ان کسے دے کولے گل نہ کریں
آسے پاسے مول نہ دیکھیں رُک کے راہ کو لئیں
کسے دے کولے گل نہ کریں

لہ ۔ حضور پر نور کی تشریف آوری ساندل بار سے۔
تہ ۔ ایک گاؤں کا نام ہے ۔ ضلع جالندھر میں۔
تہ ۔ خادم حضور انور کا جس کے عشق کے کمال کی خوشبو اب تک مشام جان دلبری کا باعث ہے ۔ اسی صاحب کمال نے حضور عالیہ کی آمد کی اطلاع مصنف مذکور کو دی تھی ۔ اور اسی اطلاع کی خوشی میں یہ الفاظ معرض تحریر میں آئے ۔

ایس خودی دے گدڑ تینوں بن کے شیر ڈرایا
نہیں تاں پیئے جاوے لمتاں یارڑا
ایس خودی نوں ترنے کر کر یار توں خوب اڈا دیں
رکھ کے عشق دا تارڑا
ایس خودی نے تیرے اندر ہے بدبو کھلاری
پے جاوے مت سارڑا

گدڑ نوں یاد سِک گدھیلے کیوں اتنا چڑ لایا
کسے دل کولے گل نہ کریں
جیکر حاجت یار ملن دی خودی الگ مکا دیں
کسے دے کولے گل نہ کریں
صاف مصفیٰ قیض تون کر کے خوب کھلا پھلواڑی
کسے دے کولے گل نہ کریں

نمبر ۱۱۵

ہو گئی عید اساڈی بھائیو چند جدوں چمکا رہیا
سوہنے یار نے پھیرا پایا ماہ رمضان تاں گذر رہیا
سجدہ یار نوں عاشق کردے ریا و حدت موجیں تردے
سجدہ یار نوں شفیق نے کیتا بھر بھر جام صراحیوں پیتا

وقت خزاں دا مر توں ملیا گلیل کھڑ وچہ گلزار رہیا
سیاں رلمل جشن منایا بدلوں چند لشکار رہیا
نہاون اوہ وچہ ڈڈ ڈنگھے سرڈے قدم جدوں ٹکار رہیا
حج اکبر وچوں حصہ لیتا حجاب جدوں دلدار رہیا

نمبر ۱۱۶

برکت شوہ دے قدمیں لگ کے یکساں مت جیا دوئیں
نہ بھس دنیا وچہ پیارے پہنچ جا برکت شوہ دے دوارے
ایس صراں وچہ دل جو لائے آخر توں بھر بھر چھیوں تاوے
وقت خوشی دا ہے ایہہ تیرے آ کے لگ جا یا میرے
جس وی اشوہ ہے پیار کریندا غیراں دی گل اہیں کریندا

سنبل دا ایہہ وقت ہے کے دکھیو ہوندی ہے نجات دوئیں
سنبل کولوں ہو کنارے ہندی ہے ملاقات دوئیں
پھجنا دا ایہہ کم نہ آوے پیندے ملنے ہاتھ دوئیں
پہنچ جا برکت شوہ دے ڈیرے جاوے ٹل آفات دوئیں
جنت نا جرت ہے خوب ملیندا گذر جاوے پھر رات دوئیں

برکت شوہ شہباز دا پیارا خادم اس دا شفیق پکارا
ایس نے کر کے فیض دوبارہ دکھیئے عجب سوغات دوئیں

ا ۔ السخی حبیب اللہ ولو کان فاسقاً والبخیل عدو اللہ ولو کان زاہداً ۔ حدیث شریف ۔
۲ ۔ حب الدنیا راس کل خطیئۃ ۔ دنیا کی محبت تمام خطاؤں کی جڑ ہے ۔

نمبر ۱۱۷

جدوں یار تُوں یار آملدے کھلدے راز پیار اندے
باجھوں یار دے کُوکاں مارن آہاں بھر بھر جیوڑا ساڑن
آکھن آجا شاہا آجا پلٹ کیڈیاں نے گل لاجا
لگی آتش عشق پیاروں ہجر انگن آن ویداروں
جدوں مالی باغے وڑیا نرگس کھول کے اکھیں کھڑیا
ہریا فیض تُوں جا گھنیرا گھر وچ آیا ماہی میرا

جدوں نال گلے رل ملدے نُٹ ویندے درد بیمار اندے
پھر عشقوں نعرے مارن کرم ہووَن سرکار اندے
اِکو جھات کرم دی پا جا کُھڑے جاہن ہزار اندے
بُھلکے دین دُنی دے کاروں آئے در دلدار اندے
وقت خزاں دا ہیر تُوں ٹلیا کِھڑ پئے پھل گلزار اندے
دل دے بستر لایا ڈیرا کرم ہوئے سرکار اندے

نمبر ۱۱۸

طالب تُوں طلب ستاوندی آجا مطلوب پیارے
سورج بھی مدھم ہویا تاب نہ جھلی تیری
زمین اسمان کنبن السیں عشق دے یاروں
شمس دا پوش لہایا طلبوں باز نہ آیا
سُولی منصور دِتا فیض توں باز آ جا

زخمی کر سٹ گئے میتوں زلفوں جد پئے لشکارے
قمر دے ٹکڑے ہو کے وچوں ہی بن گئے تارے
ذکریا دے سر تے چلدے ڈٹھے جد آن آرے
سرمد دا سیس کٹایا معصوماں ایہہ پیاں سارے
باز ہُن کی ہے آوناں کھڑ کے جد عشق نقارے

نمبر ۱۱۹

گھر آجا کملی دیا ڈھولیا
جے توں گھر وچ آویں میرے سر صدقڑے کرساں تیرے
میتوں تیریاں ہر دم لوڑاں نال اکھیں دے آکھیاں جھوڑاں
گھر آ تیرے تکن مناواں دل سنگ تیرے میں اکھو جاواں

گھر آجا کملی دیا ڈھولیا
اُٹھ جاون سب جھگڑے جھیڑے ... گھر آجا ... ڈھولیا
اپنے آپ تُوں ہیت تُوں توڑاں ... گھر آجا ... ڈھولیا
وصل کو تے وچ کملی ہنساواں ... گھر آجا ... ڈھولیا

فیض آکھ نکاں تیریاں کردا اپن دماں دے تیسر ابردہ
نندرا نے وچ میرڑاں وھردا ... گھر آجا ... ڈھولیا

نمبر ۱۲۰

ہوندی عشق دی نماز دیوں تار مل کے
ہُندی ادا نہیں نماز یار دِل مِل کے
ایس عشق دی نماز وِچ بول چال نہیں
ایس عشق دی نماز دی تکبیر ہور ہے
فیض عاشقاں دی نیت تاہیوں نیت ہوندی

حج اکبری ہیں کہندے یار تائیں مل کے
اصلی ایہو ہے نماز قدماں نال پل کے
لباں دونویں ہوون بند اکھیں مل ول کے
نیت بنھدے ہی سار جانا پار ہل کے
جدوں عابد معبود دونویں وہین مل کے

نمبر ۱۲۱

ہوئے شمس قمر ہیں غلام جد مژگاں جھکے تیرے
اِن خاکی آدم زادیاں دا کیا کوئی حساب لگاوے
تیری مژگاں ویکھ بلال رضؓ ہوریں بن عاشق پورے ہو گئے
جھاتی پئی فیض نوں مژگاں دی ایہہ مست قلندر بنیا

ہو گئے آسارے نوری یا حضرت تیرے چہرے
ہِنت آون ملک اسماناں ایہہ تینوں ویکھن تیرے
مولانا روم کتاباں سٹ آوڑیا تیرے ویہڑے
پھر دنفس امارہ باندرا ایتھے پا چھڈیا وچہ گیڑے

نمبر ۱۲۲

کی پرواہ ہے ساہ دا
مور کہ ملاں مسجد بوکے پیا دلوں سانوں کیوں روکے
منبر چڑھ کے دیوے دہائی اپنی اُسنوں خبر نہ کائی
کرن نصیحتاں بن بن سیانے بعد چھپا ہی منگدے دانے

دل شوق ہے بے پرواہ دا
اوہ واقف نہیں اس لہ وادا ۔ دل شوق ہے بے پرواہ دا
اوہ تاں کچا رہ گیا تا دا ۔ دل شوق ہے بے پرواہ دا
کم چلدا اے اک دا ادا ۔ دل شوق ہے بے پرواہ دا

فیض عشق دیاں عجب نمازاں کول بیٹھے نوں کیہیاں وازاں
ہویا بوہل ؎ نہ کم خبر گاہ دا
دل شوق ہے بے پرواہ دا

له ۔ مَن اَرَادَ العِبَادَۃَ بَعدَ ۔ الحُصُولِ الوُصُولِ فَقَد کَفَرَ وَاَشرَکَ بِاللہِ تعالیٰ۔

نمبر ۱۲۳

جیہنی گھوڑی دا لیا سایاں سن نے عرض غریباں دی
عشق دی مرض نے زور ہے پایا تن وچ سارا پھوک جلایا
کی بھر داسے انہاں سایاں میں اوچہ کھڑی اڈیکاں راہاں
میرے عیب نہ جیت وچہ لانا للہ نال گلے دے لانا
کرداعرضاں فیض بچارا حضرت تیرا اک سہارا

نہ سٹ حال پریشاں کر کے نہ سٹ ہار نصیباں دی
جس گھر پھیرا آپ نے پایا ہوگئی عید مریضاں دی
تیری دید دا شربت چاہاں نہ ہے لوڑ طبیباں دی
اس لوں ڈرک نہ پیے تہانا ڈنگے بات قریباں دی
کر گئے دو جگ کنوں کنارا رکھدا لوڑ حبیباں دی

نمبر ۱۲۴

جیہنی گھوڑی دیا اسوارا نہ کر زور دھگا نہ لوں
تیرے ہتھ وچ شونک سوٹے شفقاں نال ایہہ جیوڑا ٹوہ
جے توں آویں تاں میں جاواں آونا کنہوں سناواں
کالا بھیس تے لوں سہندا ایہہ پھر عیب اساڈے دھوندا
کرداعرضاں فیض نمانا حضرت چہرہ آن دکھانا

میں بدکار رکینہ بھاویں نہ چھڈ کریں نمانا توں
میرے پئے اکھیں وچہ رہے ہو جا تیار تیں کرنے نوں
تیرے قدمیں بیس جھکاواں مقصد دلدا پانے نوں
نفس امارہ تنگ گیا رہندا آ جا شکل دکھانے نوں
تدھ بن ہور نہ کوئی ٹھکانہ ساڈے حال سنانے نوں

نمبر ۱۲۵

دوناں دے گہنے انہاں مدلیاں نے شہباز دے لال دیاں گلیاں
کوئی جاجنت دا کردے نے کوئی نار دوزخ تھیں ڈردے نے
مجھ پاک نبی دے خادم نوں کر سجدہ حضرت آدم نوں
کئی لگ بت وانگوں لوکن جی ساڈوں سجدہ کرن قبول دا کن دی

انہاں گلیاں دے نوکر نوں اوہ جانے جہدے گھڑیاں لدیاں نے کلیاں
اوہتوں نار دوزخ دی خود ڈردی جو عشق مولا دے وچہ جلیاں
کڈھ دوزخ تھیں دل جنت دے لئی تکھتر ہزاراں وچ ملیاں
انہاں طینی لعنت دا گل پایا جو اس سجدے تھیں ہٹ ٹلیاں

ڈٹھا فیض نے عجب نظارا ہے جہدا اپر شہرہ برکت پیارا ہے
ایتھے دیکھ شیطان لعین تائیں مرشداں بھوڑاں سر ٹلیاں

نمبر ۱۲۶

اج عرب وچوں اوہ ماہ جبیں ہے کرم کماون آیا
جہڑا دل وچ چا گھیر اسی اوہدا الیتا بہت او کھیر اسی
اوہنا ایہہ - ایہہ اوہ وچ فرق نہیں جن جاتا ہویا غرق کریں
ایہہ مجھے اوہ اشارے جی جنہوں زلفوں پئے لشکارے جی
جہڑا حکم جنابوں فیض تائیں کہہ عرب دے الاہے ایہہ

بے زر بدکار کمینیاں نوں ہے خخل دکھاون آیا
اج برکت شوہ دا روپ وٹا ہے دید کراون آیا
اج فرق جمع دا ایہہ مسئلہ ساڈوں سمجھاون آیا
جیہڑا آپ انا نوں وچ رکھدا اجھڑ وار چڑھاون آیا
اج روپ وٹا کے اوہ اپنا امت بخشاون آیا

نمبر ۱۲۷

کر کے صاف دلدا شیشہ اک تصویر دیکھی آ
قرآن پاک تائیں ڈٹھا جدوں میں نے کھول کے
دوہوں جگ ہو گئے شیدا جند جان گھول کے
خاطر عاصیاں بچاریاں دے کرمیں آگیا
کیتا فیق نے تحقیق تے تصدیق نال آ

اللہ پاک دے میں نور دی تنویر دیکھی آ
اوہدے وچ بھی میں ایسے دی تفسیر دیکھی آ
جدوں لاڈلے شہباز دی تقصیر دیکھی آ
اپنی امت جداوس نے غمگیر دیکھی آ
گھائل کر دی عاشقاں نوں گھائل جد شمشیر دیکھی آ

نمبر ۱۲۸

حضرت برکت علی شاہ خواجہ
دکھوں کی ندیوں نے چوپھیرے
خدا دا ان کو قطعاً سکا جا
دشمنوں نے منصوبہ بنایا
تو سخن اقرب سمجھا جا
من کی نیا کبھی نہ ڈوبے
موری نیا تو خود آ ترا جا

موری نیا کو پار لگا جا
دلدل کے رستے ہیں گھیرے
حضرت برکت علی شاہ خواجہ
آسماں پہ خدا کو سمجھایا
حضرت برکت علی شاہ خواجہ
بے شک حضور لاکھوں ہووے
حضرت برکت علی شاہ خواجہ

واسطہ شاہ شہباز کا ساقی
رہے فیض کا توں نہ باقی
مجھے اپنا فیض ہی فیض بنا جا
حضرت برکت علی شاہ خواجہ

نمبر ۱۲۹

برکت علی شاہ سوہنیا غیر توں نظر اُٹھا میری
ایہہ دشمن مڈھ قدیم دا اِس توں جان چھڑا میری
ایہہ پاپی ڈوبن والا ہے ایہہ دسدا چینی مالا ہے
ہن نام چین دی ہمت نہیں اپنی شکل بنا میری
ایہہ بُوتا وہم خیالاں دا ایہہ مڈھ ہے اصل جنجالاں دا
اینہوں مُٹ دے حضرت برکت شاہ ایہہ تیں جان گئی گھبرا میری
فیض ہر دم عرضاں کردا ہے اکھیوں پانی وچہ بھردا ہے
ایہدا نام نشان مٹا کے نے ایتھوں دیویں جان چھڑا میری

نمبر ۱۳۰

عزت دے خواہ ذلت دے جو دیویں منظور آ
صدقہ پیر شہباز پیا دا قدموں نہ کر دور آ
وچہ تیرداں جان رواں ہووے وچہ میخانہ درماں ہووے
پھر جان میری قربان ہووے جد جھلک پوے کوہ طور آ
تو جان کدھن توں خود آویں دُکھ جو جائیں جاویں
مینوں غیر بنا نہ چھوڑ جاویں کرے عرضاں ایہہ مجبور آ
ہے کون ٹھکانا ہور میرا ہے دل پہ ڈاہڈا زور تیرا
بیشک ہے فیض بے زور تیرا اکر اُٹھیں دے بھر پور آ

نمبر ۱۳۱

برکت علی شاہ سید آ اپنیاں ندی تیغ چلا دے ذرا
مینوں لیسوبل کر کے چھوڑ نہیں میری قطعاً الکساگا دے ذرا
توں شاہ شہباز دا ہیں پیارا ایں کیا تیرا ہے دوارہ
توں محی الدین ہیں پیارا مینوں ہند ہستی توں چھڑا دے ذرا
توں آکے فیض غریب تائیں لِلّٰہ نال گلے دے آلائیں
اے دوجگ دے سلطان سائیں مینوں اپنا آن بنا دے ذرا

نمبر ۱۳۲

اکمل ہے ذات مینوں کھل گئیاں گھتاں ایہہ چمکاں دا دیکھ کے
جان ... رقے ... ہو جاندا ہے لطف دا دیکھ کے
مسجد مندر تاہیں شو جے کعبہ سے نہ واسطہ
کتنے ... نظر آندا کا ... اشارہ دیکھ کے

کھل گیا اک در مدینہ تیری آمد سے شفیع
فیض کی یہ داستاں ہے عشق والوں کے لیے
عاشقوں کی ہے تمنا زیارت کے دیدار تک

قلب مومن میں ہے ماہی کا کھلا راز دیکھ کے
اب زباں ہے بند کرنا جگ نظارا دیکھ کے
شاد ہو کے بیٹھ جاتے ہیں پیارا دیکھ کے

نمبر ۱۳۳

کوئی یار سینہڑا کھل دے دن بیتے گذر دے
رو رو گاوچہ پڑا یاداں بیج آ دیں تاں صدقے جاوا
پہلاں مینوں کول بلا کے نال لگے دے پھر تیر لا کے
روک اللہ ہے تیرے دیدے آپ نیر دے خود جا باندے
عاشقاں نوں نہیں مرنا آیا حشر نوں نغمہ کر کے کھایا
آپ آ جا یا کول بلا لا میری نگری دا الیا راجہ
عشق آدمیاں تیریاں کرداں دماں تے ہے تیرا بردہ

ساڈی یار دا تیرے پل دے دن بیتے گذر دے
میری شہر دی صبح آ کل دے دن بیتے گذر دے
ہن یار پرے نہ مل دے دن بیتے گذر دے
میں تاں آونا ہے ہجا دیں کھل دے دن بیتے گذر دے
میں تاں نال چلاں تیرے رل دے دن بیتے گذر دے
ساتوں ہجر چکی نہ دل دے دن بیتے گذر دے
بن آپ نہ جیواں پل دے دن بیتے گذر دے

نمبر ۱۳۴

پہلاں اپنا جرم مٹا لا پھر لبھ یار نوں لئیں
میں تو دی پہلاں الک مکا کے یار نوں مل لئیں جھپاں
میں تو دے ہیں سائے [illegible] توں آپ توں نوح سارا
میں تو نوں آکھو [illegible] تو نوں تیرے سمجھ آ کے
نور رج ہر دم روشن چمکے باگی [illegible] نہ اکھیاں جھمکے

میں تو دی الک مکا لا پھر لبھ یار نوں لئیں
تو تاں یار دا نقش ٹھہرا لا پھر لبھ یار نوں لئیں
میں توں جان چھڑا لے پھر لبھ یار نوں لئیں
او ہو اک دا سبق پکا لا پھر لبھ یار نوں لئیں
پہلاں ایہہ اگو سمجھا لا پھر لبھ یار نوں لئیں

ہو پردہ اٹھ فیض پیارے بلبل دا نگ نہ جھلی دکھ بھارے
توں تاں [illegible] دا روپ ہٹا لے پھر لبھ یار نوں لئیں

نمبر ۱

اِنسان وُہ انسان ہے جس کا جسم گندہ نہ ہو
اِنسان بننے کے لئے تو جنم لے انسان سے
اِنسان کہئے فیضؔ اس کو پاک جو مرشد سے ہو

بندہ وُہ بندہ نہیں بندے کا جو بندہ نہ ہو
انسان کی پہچان ہے یہ بن عشق کے ڈھنڈہ نہ ہو
ہستی موہوم کا ہرگز اُسے پھندہ نہ ہو

نمبر ۲

دلِ کے گوشے میں صنم تو سر جھکا کے دیکھ
بُت کو گرا کے دیکھ لے میخانہ جا کے دیکھ
ہستی مٹا کے دیکھ لے سر کو کٹا کے دیکھ
نَحْنُ اقرب دیکھ لے یا جا کے یثرب دیکھ
فیضؔ تو بھی شیخ کے قدموں پہ آ کے دیکھ

گر دیکھنے کی خواہش ہے مندر کو ڈھا کے دیکھ
پی کر شراب بیخودی خود کو بھلا کے دیکھ
آپ سے بیگانہ ہو کے دلربا کو دیکھ
پیر مغاں کے عکس کا رکھ کے نشانہ دیکھ
اِس شمع حسن پہ تن من جلا کے دیکھ

نمبر ۳

جب ہم نہ تھے تب تھا خدا جب ہم نہ ہونگے تب خدا
قرآن میں آیا نَحْنُ اَقْرَبُ اِلَیْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِیْد
قلب من عرش اللّٰہ ہے کہا رحمان نے
فیض پر جب نظر کی برکت علی شاہ پیر نے

یہ سوچ لو تم زاہد واپ کر دیا کس نے جدا
پھر ڈھونڈ لو مرشد رسول اللّٰہ پر ہو کر فدا
تو دوڑ کر صحرا میں جاتا کس لئے ہوتا جدا
دیکھنے میں اس کے آتا ہے نہیں کچھ جز خدا

نمبر ۴

انکساری میری منظور کر لے داتا
تیری ہوں دید مانگت تیرا جمال چاہتا
تیری تڑپ ہے دل میں تیرا خیال دل میں

تیرے بغیر مجھ کو کچھ بھی نہیں ہے بھاتا
تیرے بغیر آقا دل نہ کسی کو چاہتا
تیرے بغیر دل میں کوئی نہیں ہے آتا

تیرے عشق کا غلبہ دکھلا رہا ہے جلوہ
تیرا ہے فیض کامل ہر دم ہے رہتا شامل
ہر دم سبے فیض تیرا محبوب گدا نہ کوئی میرا

تیری جو دید کر کے اب میں ہوں جانا جاتا
ہم عاصیوں کے سر پر رحمت کا مینہ ہے لاتا
ہر دم زباں پہ یہ ہے تیرا ہی ورد لاتا

نمبر ۵

چاندن تیری چاندنی جو تار یا تیری لو
چاند کیا ہے بدل دیتا اصل کی تصویر کی
لاکھوں عاصی بخش ہوتے ہیں طفیل غوث پاک
عاصیوں کی دیکھ کثرت پاکستان میں آ گیا
اللہ اکبر کہہ کے ڈھونڈا فیض نے اندر تجھے

سورج دیکھے گیان کا مدہم جاوے ہو
دو جہاں میں چھا گئی رحمت پیران پیر کی
دل سے غلامی کرتے ہیں جو شاہ برکت پیر کی
ڈھونڈ لو جس کو خواہش ہے پیران پیر کی
تصویر دل پہ جم گئی ہے غوث اعظم پیر کی

نمبر ۶

عشق میں تیرے صنم یہ کیا عجب تاثیر ہے
اللہ کہوں یا رسول عربی میرا تو دستگیر ہے
غم بھی جو ہے کیا کہوں کتنا ہی پر تاثیر ہے

وصل و ہجراں سے گذر کر بندہ پھر دلگیر ہے
تجھ سا کامل پیر ہو تو پھر یہ کیوں غمگیر ہے
فیض عاصی ہے تو کیا جب تیرا دامنگیر ہے

نمبر ۷

عاشق کی عبادت کی اک طرز نرالی ہے
حج یار کا کرتے ہیں مقبول نظر ہر دم
اے زاہدا تو پہلے کلمہ کی خبر لے لے

روزہ بھی نرالا ہے نماز نرالی ہے
کلمہ بھی نرالا ہے زکوٰۃ نرالی ہے
تیرا کلمہ عبث ان کی للکار نرالی ہے

تو کرتا عبادت ہے حوروں کو بھی مانگت ہے
پر فیض کو تو حاجت کملی کالی ہے

نمبر ۸

ہے تمنا دل میں اور آنکھوں میں ہر دم انتظار
ہائے قسمت لے چلے یا آجائے اب خود ہی یار

دل میں میرے تڑپ ہے جاری ہیں آنکھوں سے اشک
رات دن بس انتظاری میں، یہ دل ہے بیقرار

دل میں میرے کچھ گذر کرتا نہیں تیرے بغیر
جلدی مدد سے خواجہ آ جا یہی دل میں ہے پکار

فیض تیرا منتظر ہے آن کے دکھلا جا تک
دید کر کے عید ہو دے بلکہ حج ہوں صد ہزار

نمبر ۹

تڑپ میں تیرے عشق کی جان ہماری نڈھال ہے
عشق سے ہو جو بے خبر آدم نہیں جنجال ہے

عشق سے ہونا باخبر آتا تیرا کمال ہے
سجدہ کرے جو تیرے سوا اس کے لئے وبال ہے

تن بھی تیرا یہ جان بھی تیرا ہی مال ہے
فیض نے پالیا تجھے کر کے تیری بحال ہے

نمبر ۱۰

ساقی میری جبینِ شوق غیر کے آگے جھکتے نہیں
تصویرِ جاناں دیکھ کر سجدہ کرے اٹھتے نہیں

بتکدہ میں ہیں بت پرست مسجد میں ہم ہو سنگ پرست
شرم نہیں تجھے زاہد ابت تیرا کبھی چھپے نہیں

دل کا آئینہ صاف کر جلوہ یار دیکھ لے
عشق میں ایسا تیز چل پاؤں تیرا رکے نہیں

نمبر ۱۱

یا الٰہی میری معاف خطا ہو جائے
ساغر وصل ملے جام عطا ہو جائے

ہم بھی بیمار ہوئے تیرے عشق کے ساقی
اب تو دیدار ملے جلد شفا ہو جائے

ہم تو چاہتے ہیں فقط تجھ سے تجھی کو پائے
اب تیرا قرب ملے ہستی فنا ہو جائے

للہ منظور کرو فیض کی جھولی بھر دو
قطرہ دریا میں ملے اور بحر ہو جائے

نمبر ۱۲

ہم تو خدا کے بندے نہیں اور نہ ہی خدا ہے وہاں	نہ دیکھا ہے نہ بھالا ہے بن برکت شوہ کے سہارا
نہ ہوا ہے نہ ہووے گا بن برکت شاہ کے عالم میں	کیونکہ چشم یقین سے دیکھ لیا ہر آن ہے نظارہ
بھلا یہ تو بتا دو ہمکو ذرا ابن باپ جو ہوئے اپنے ابا	وہ کس کا کہائے کیسے کہائے کون وہ ہوگا بیچارہ
جلدی سے جنم رسول نے برکت علی شاہ سے لیے پیارے	نہیں حرامی ہی کہنا مجھکو یہ عالم سارا
اب فیض کی حاجت ہی نہیں کچھ دیر و حرم کی اے زاہد	کیونکہ دل کے بیٹھ گیا ہے برکت شوہ کا یہ ندا ادا

نمبر ۱۳

اس بے بہا بحر کے تم ناز ہیں تو ہو	کرم علی کے لال پیارا انہی تو ہو
اب دستگیری کرنا تمہارا ہی کام ہے	اس ڈوبتے عاجز کا سہارا انہی تو ہو
جو خشک کھیتی کو پل میں ہرا کرے	وہ ابر رحمت کا پھوہارا انہی تو ہو
جب دید حق ہوتی ہے تیرے ہی جگہ	وہ تیری دید فیض نظارا انہی تو ہو

نمبر ۱۴

قدموں پہ سجدہ یار کے میری تو یہ نماز ہے	آنکھوں سے آنکھیں مل گئیں اس میں فقط یہ راز ہے
دل کا آئینہ صاف کر پھر چہرہ دیکھ یار کا	دید بتاں ہے دید حق کہتا یہ دل کا ساز ہے
ہم برائی میں ہیں ماہر اور کئے ہیں سب گناہ	ہم کو ہے اب فکر کیا جب تو غریب نواز ہے
کرتا ہے آرزو یہ فیض آستان پاک پر	ایسا ہی انجام عشق ہو جیسا اب آغاز ہے

نمبر ۱۵

جبکہ مارا نفس کافر ہم تو غازی ہو گئے	دل پہ چمکا نور وحدت تب نمازی ہو گئے
جب صنم کے بندہ ٹھہرے قبلہ کی حاجت کیا	کعبہ والوں سے تو ہم رتبہ دراز ہی ہو گئے

ہر کسی سے کام کیا جو کام ہے محمود سے	محمود کی کرتے غلامی ہم ایازی ہو گئے
آئینہ کے صاف کرنے کی رہی حاجت نہیں	کرتے کرتے فیض تو آئینہ سازی ہو گئے

نمبر ۱۶

ہم ہیں جیتے تیری نظر رحمت کے سہارے	سبھی ہو گئے یار مِتر کنارے
نہ سُنتا کوئی میرے غم کی کہانی	خوشی کے گئے پھول اب تو کھلارے
نہ دل میں مسرت نہ آنکھوں میں ٹھنڈک	سوا تیرے گئے چھوڑ سارے پیارے
جو دیکھے طرف میری نظر قہر سے	تیری داد ہو گر نہ پل میں وہ مارے
میری زندگی موت تیرے حوالے	چاہے بخش جنت چاہے پھینک تارے
نہیں فیض دنیا و عقبیٰ سے مطلب	ہُوں بن موج بیتا میں دریا کنارے

نمبر ۱۷

اس سرائے فانی سے اے پیارا یا پرواز کر	داتا تو دان دے رہا ہے جھولی کو تو دراز کر
آنکھ میں اپنے مولا کی جھلکی نہ کھا قدم بڑھا	اس کی کرم نوازیاں دیکھ کے تو بھی ناز کر
اس کے عشق کی جلن ہے دیکھ کے تو مت جی چرا	آگے تو ہو پیارا یا عشق کا خوب آغاز کر
محمود تیرا مہرباں جان کو تو بھی کر فدا	اس کی غلامی کے لئے دل کو مانند ایاز کر
کسی کو مت سُنا تو فیض اپنی یہ داستان غم	جس کو سُنانا چاہتا ہے پہلے اُسے ہمراز کر

نمبر ۱۸

ہستی کا میری ساماں برباد ہو گیا	اللہ کی کرم بخشی میں شاد ہو گیا
ہستی برباد سے اک بھلا ہوا یہ میرا	خانہ خدا اکا دل میں آباد ہو گیا
بھید اٹھا مجھ کو وعدہ تھا تو ملے اگر	ہستی مٹانے سے اب وہ یاد ہو گیا
ہستی مٹائی ہو تو منصور سے جا پوچھو	ہستی مٹا شوہ برکت شہباز ہو گیا

کاگی رہے حیرانی حاصل نہ کچھ بھی آیا
توڑے جو بندِ ہستی گذرا وہ سب رنگی سے
ہستی ہے فیضؔ مٹتی جبکہ ہو پیر کامل

کامل سے کر کے شرکت برباد ہو گیا
گر شیخ کی غلامی سے آزاد ہو گیا
فرعون ہستی رکھ کر ناشاد ہو گیا

نمبر ۱۹

اس عشق کی گردش میں ہے خوب نظارا
چڑھ دار پہ منصور نے کر دی یہ منادی
تم پہلے ہی سوچو اے عشق کے بندو
گر عشق کی حاجت ہے کر دو جان کو قربان
ہے بات انوکھی سی جو فیضؔ ہے کہتا

کوئی چڑھ کے تو دیکھے کیا ہے نظارا
بن دار نہ دیکھا ہے کہیں یار پیارا
گر جان پیاری ہے کہاں عشق تمہارا
معشوق کے قدموں پہ عیاں دیکھو نظارا
شہباز کے ہم بندے ہیں شہباز ہمارا

نمبر ۲۰

سمیعاً بصیراً میرے خدا
یہ بیشک ہے بندہ تیرا پرخطا
ہے تجھ پہ بھروسہ تجھی پہ ہے ناز
ہو مجبور مجبور تیرا گدا
عصیاں میں گرچہ گرفتار ہوں
ہوں تیرے غلاموں میں ادنےٰ غلام
لٹے اوٹ بیٹھا ہوں تیری فقط
لیا مان تجھکو ہی معبود ہے
اسی تقوے پہ کٹتے ہیں روز و شب
میرے دل کی چاہت بڑھا اس قدر
بناں آپ سے کچھ نہ باقی رہے

قدموں سے اپنے نہ کرنا جدا
تجھ بن کرے کون نظرِ عطا
سوا تیرے نہ کوئی دیوے آواز
ہے دربار تیرے یہ کرتا صدا
تیری خاکِ پا کا پرستار ہوں
ہے تقوے تو سنتا ہے میری کلام
دشمن ہیں چاہتے کریں اب ضبط
تو ہر وقت مجھ پر جو موجود ہے
دکھا دے تو نینن میں چاہتا ہوں جب
نظر تو ہی آوے میں دیکھوں جدھر
اِدھر اور اُدھر تو ہی ساقی رہے

۵۔ مُوتُوا قَبلَ اَن تَمُوتُوا۔

کرے آرزو فیض ادنےٰ غلام	ہو منظور آخر دم تک سلام

نمبر ۲۱

اکمل ہے ذات تیری کامل ہے نور تیرا	برکت علی شاہ ہادی سب ہے ظہور تیرا
مسجد بھی دیکھ لی ہے کعبہ بھی چھان مارا	اقرب سے جب تھا غافل یہ تھا قصور میرا
کعبے سے لوٹ آئے دیر و حرم بھی چھوڑا	گردن جھکا کے دیکھا خود کو حضور تیرا
لے لے کے جا رہا تھا مجھ کو کہاں تو زاہد	مسجد گرا کے آج آیا کہنا شعور میرا
فتوے لگا دو ملاں منصور آگیا پھر	اب نہ ٹلے گا ہرگز ایسا سرور میرا
کہدے میں فیض ہوں وہ روکے سے جو نہ رکے	چڑھ کے میں دار پر لوں ہر دم حضور تیرا

نمبر ۲۲

اُلفت کے تیروں نے کیا دل کا نشانہ	اے جاناں مجھے بھول نہ جانا
میں کس سے کہوں یہ غم کی کہانی	ہائے غم کی کہانی
للہ ہے بس اب دور نہ جانا	مجھے بھول نہ جانا
قربان ہے دل تیرے نینوں کے صدقے	ہائے نینوں کے صدقے
اب ترس کما مجھے نین دکھانا	مجھے بھول نہ جانا
اب خبر لیئو موری شہباز کے جانی	شہباز کے جانی
اب فیض کی حالت پر ترس کمانا	مجھے بھول نہ جانا

نمبر ۲۳

سوہنیا دے تینوں اتنا سوہنا بنایا کیہنے	مینڈھے تے کنڈل زلف دالا لٹکایا کیہنے
عاشقاں نوں سوہنا لگے سوہنا ایہہ چہرہ تیرا	ابرو خم دار بنا کے ہیبت جیبا پایا کیہنے
تینوں میں صدقے واری جندڑی قربان کرساں	بشری مراتب دے وچ تینوں تحبا پایا کیہنے

فیض نے سوہنا سوہنا گھڑ ا جاں تیرا دھڑ — کہندا ایہہ او ہلا کر کے تینوں تھب یا کیہنے

نمبر ۲۴

اے بانکے سنیارا آرسیا میری گھڑیں گھڑیں

چاندی دا اِک خول بنا کے — اُس وچ شیشہ آتشی لا کے
مگرے لادیں پارا — آرسیا میری گھڑیں گھڑیں
سوہنی سوہنی آرسی گھڑ دے — رنگ سنہری اُس چہ بھر دے
وِچ سورج دا لشکارا — آرسیا میری گھڑیں گھڑیں
آرسی دے وِچ وسّے دلبر — دیکھ پیا تکّن جاواں مر مر
دِسّے غیرنہ پنج لشکارا — آرسیا میری گھڑیں گھڑیں
سائیں دیو چہ سر میں رکھدی — قیمت تاں میں دے نہ سکدی
دلیاں جان جہاں ایہہ سارا — آرسیا میری گھڑیں گھڑیں
آرسی دیو چہ نظر نکاواں — برکت شاہ توں گھول گھماواں
جِن چاہ لیا فیض نجبا دا — آرسیا میری گھڑیں گھڑیں

سی حرفی اوّل

الف - اللہ تینوں میں تحقیق کیتا وہی رب توں جِنّوں اُڈایا ئیں
ظاہر باطن ناہیں کوئی تَیں باجھوں سچ نال یقین دے پایا ئیں
اوّل آخیر بھی دیکھیا ڈھونڈھ تائیں تاہیئوں جوش عشق شور مچایا ئیں
ایویں بھُلّے نہ پھر و انجان لوکو پچھو فیض تھئیں رب کیویں پایا ئیں

ب - بنھ کے ہتھ دربار آیا تیرے قدماں تے سیس توں رکھیا ئیں
تَیں باجھوں نہ سجھدے توں ہی جاگہ اچھی طرح پرکھ پرکھیا ئیں
میرا نام نشان نہ رہیا باقی جدوں الفتوں مزہ کجھ چکھیا ئیں
فیض دا غنچہ دسے وانگ گیا اُڈ ہو نا تیرے جدوں چہرے ول تکیا ئیں

ت - تمام حساب بیباق کیتا اپنے آپ دا کجھ نہ رکھیا ئیں
تیرے قدماں تے آن کے سر رکھ دتا جدوں ہور نہ کجھ کر سکیا ئیں
تیرے وحدت دے دریا وِچ آن وڑیا جدوں پردہ دوئی دا لاہ چکیا ئیں
فیض ہستی موہوم توں دور کر کے نقشہ پیر دا دلے تے رکھیا ئیں

ث - ثانی نہ تیرا کوئی ہور جگ وِچ تیرے باجھ نہ کوئی رحمان دوجا
قادر قدیر رحیم کریم توہیئوں اوہ ہون کافر جو سمجھن دوجا
توں بے مثل مثال نہ کوئی تیری اوہ بدبخت بے ایمان جو سناؤن دوجا
فیض وحدت دے دریا وِچ آن وڑیا او کھا ہو گیا ہُن کہاؤن دوجا

ج - جد اکھیاں کھول ڈٹھا تیرے باجھ نہ کوئی کرتار میرا
میں ڈھونڈدا اُجڑیں جنگلیں سی توں لائی بیٹھا وِچ سنسار ڈیرا
تینوں لبھ لیا ہُن سجناں دے نال لبھ لیا دربار تیرا
فیض لکن نہ دیوسی ہُن تینوں وِچ لاؤ گا جا دربار ڈیرا

ح - حادی راہ ہدائیت والا توہی پیر جناب دستگیر ہیں جی
تیرے در تے آن کے سائل ہوئی بھرو جھولی میں فقیر ہیں جی
تیرے باہجھ نہ کوئی در منگنے نوں عاجز گنہگار میں فقیر ہیں جی
فیض بنھ کے ہتھ دربار آیا کرو معاف میں پُر تقصیر ہیں جی

خ - خودی گمان دے کر توں نے نعرہ تیرے نام دا ماریاں میں
اپنے آپ دی نفی وچہ ڈوب بیڑی نام تیرا دے وچہ دھاریاں میں
تیرے وحدت دے دریا وچہ مار غوطہ خودی وانگ پتاسے کھاریاں میں
فیض نال دریا دریا بن کے کل جگت جہان فر تاریاں میں

د - داد فریاد میری وچہ دربار تیرے تیرے باہجھ نہ کوئی غمخوار میرا
فانی کر کے شاہ پتہ بقا دتا نال فضل دے کیتا دل گلزار میرا
وانگوں سپ سمندری لعل بنیا جدوں دل آیا وچہ بہار میرا
فیض فضل کمال ہے پیر والا جس میلیا آن دلدار میرا

ڈ - ذکر اذکار نہ ہور کوئی اِکو نام تیرا ایہیں پکایا ای
تیری دید دے باہجھ نہ عید ہووے تیر اکھڑاں دے لگایا ای
دید باہجھ نہ ہووے نماز ہرگز ایویں کسنیا کیوں گھرایا ای
فیض دید دے باہجھ نہ حج ہوندا ایویں کاسنوں وقت گوایا ای

ر - راہ رسولؐ دا چلنے نوں آؤ ڈھونڈری وچہ شتاب یارو
برکت علی شاہ پیر دی کرو آن خدمت کر دیو بیباق حساب یارو
اکھاں کھول کے ذرا خیال کر سو کا منوں کردے ہو جان کباب یارو
فیض عاشق پیر دے نام دا ہے وانگوں بھور دے پھل گلاب یارو

ز - زاریاں کراں ادھنگی تھیاں لئے رنگ وچہ رنگ خضاب ماہی
لال رنگ کے رنگ توں آیا سنہرے دا کلمہ خوشبو وانگ گلاب ماہی
میری ہستی نوں چکنا چور کر دے ایسا جلد چڑھا آفتاب ماہی

فیض طلبگار ہمیش دیدار دا ہے ہُن لکو نہ آن حجاب ماہی

س - سجود چار کے جدوں کھول اکھاں تیرے چہرے دی لام نوں تکیا میں
لام لا دی مار گئی تلوار میرے مردے سارے ہی رام نوں تکیا میں
لام لا دا لے کے خوب مجاہدو وچہ سینے دے رام نوں تکیا میں
فیض رام نوں دیکھ کے لاہم ہویا رہ گیا رام ہی جدوں رام نوں تکیا میں

ش - شوق دے نال پریت لا کے بیٹھا مگن ہو وچہ دھیان تیرے
تیرے نام دے نشے سنے نور دتی آیا مجھ وچ جدوں گیان میرے
نشہ ہوندے سار کجھ ہور ہویا نالے بدل گئے بیان میرے
فیض نشے دیاں گاگراں پی بیٹھا جدوں کرم کیتا مہربان میرے

ص - صاف ہویا دل غیر کولوں جدوں میم مروڑی نوں تکیا میں
میم حک کے الف نوں دیکھ جلوہ اپنے آپ نوں پھیر پرکھیا میں
اللہ دیکھ تحقیق تصدیق کیتا اپنے آپ دا کجھ نہ رکھیا میں
فیض اپنے آپ نوں دور کر کے چاروں طرف ہی الف نوں تکیا میں

ض - ضابطہ دیکھ کے عشق والا اکھاں کھلیاں دل جھکاری ماری
جلوہ پیا دلدار دا دل اُتے اپنے آپ تے پھیر لشکار ماری
اپنے آپ نوں چھڈ کے بڈھ دتا جدوں یار دی زلف لشکار ماری
فیض ہو گیا ہور دا ہور یارو جدوں کرم دی نظر دلدار ماری

ط - طمع نفسانی نوں دور کر کے مزا تیرے عشق دا چکھیا میں
اپنا آپ نہ کجھ بھی نظر آیا جدوں زلف تیری نوں تکیا میں
زلف دیکھ دے سار بیہوش ہویا ہور چھڈ سب کجھ تلیوں رکھیا میں
توڑی دین دنیا ہن فیض دے اے اچھی طرح دے نال پرکھیا میں

ظ - ظاہر دیکھنے دے وچ نظر آیا جنہوں دیکھنا بہت دشوار کہندے
نحن اقرب دی رمز نوں پڑھن قرآن اندر پھیر سکھنا ناگوار کہندے
بناں سکھیاں رمز نہ لبھے ہرگز پچھے اگوں دے ہجو دیوار ہندے
فیض پیر دے دوار تے لگ آن بیٹھا جتھے رب رسولؐ لا تکرار ہندے

ع - عارضی طور پر جسم میرا حقیقت وچہ ایہہ شاہ جیلان والے
تن مال تے دین ایمان اسدا نالے روح ملکیت پیران پیر دا لے

اوہی اوہ ہے میں تاں مول ناہیں سارا نور ظہور غوث صمدان والے
فیض رل گیا نال شاہ جیلان دے آ جدوں کرم ہویا رحمان والے

غ - غرض دیدار محبوب دی آ ہو رغرض نہ باہجھ دیدار کوئی
کریئے دید تے ہو جائے عید ساڈی باہجھ دید دے میں بیمار ہوئی
صدقہ حسن دا آن خیرات پاؤ خادم دل عشق میں سرکار ہوئی
فیض دیکھ کے زلف دے پیچ ڈونگھے دلدار دے نال دلدار ہوئی

ف - فیض دے بدلاں دی گھٹا آن چھائی وچ اسم دی بجلی پئی چمکار مارے
بجلی مار چمکار دل تار لائی بدل فیض دا آن بوچھار مارے
برکت علی شاہ پیر نے کرم کمال کیتا میرے بدن دے جوڑ کھلار مارے
فیض حیض دا جرم وسار دتوں اصلی فیض دا جرم جرم دل دا حار پیا رے

ق - قہر دے نال میں کھا غصہ تیشہ خودی دے بوٹڑے ماریا ای
بوٹا خودی دا وڈ اجاڑ دتا کر پیوند مرشد میتھوں تاریا ای
ہن رہیا نہ نام وجود میرا جدوں دل پیوند دی طرف کھلاریا ای
فیض کھڑ کھلار پیوند ہویا جدوں آپ نوں عشق دی اگ چ ساڑیا ای

ک - کرم کیتا مہربان میرے ہستی دا لوں نہ چھڈیا ای
میری ہستی نوں مار فناہ کر کے جھنڈا اپنے نام دا گڈیا ای
میرے بس توں گل ایہہ دور دسے لج ہتھ تیرے بیڑا اوڈیا ای
فیض پاوندا دا اسطے کرم دی نظر رکھیں اپنے آپ نوں میں تاں چھڈیا ای

ل - لکھ کے دل تے اسم تیرا غوطہ تیرے وحدت دے دریا وچ ماریا ای
غوطہ مار دے سار میں رہیا ناہیں جدوں سورج تیرا چمکاریا ای
تیرے فضل دا انت نہ کوئی آوے میتھوں تار دتا بیڑا تاریا ای
فیض کرم دے نال بھرپور کیتا اوہنے سجدہ شکر گذاریا ای

م - محو ہو کے تیرے عشق اندر اپنے آپ نوں چت اٹھایا ای

آپ اپنے نوں دُور دراز کر کے نقشہ تیرا وِلے حبایا ای
فانی کر خود نوں نقشہ بنھ تیرا مقصد وصل دا سارا پایا ای
فیض چھڈ کے زُہد ریاضتاں نوں قدمیں آن کے سیس جھکایا ای

ن - نہیں کوئی ورد وظائف آوندا اکو نام تیرا دل دھیایا ای
ہور چھڈ کے مسجداں مندراں نوں آن میخانے تیرے گھتیا ای
خراباں پی پی کے شور کھا کھا کے مسلماناں دے نال میں رسیا ای
نحن اقرب دی رمز نوں فیض تاں سہی کر کے جا رب دے کو غفر تھیا ای

و - واہ وا پیر سلطان عربی خاطر ساڈی ہند وچ آگیا ای
ضلع لدھیانہ پنڈ بھوندڑی آ چھتے آن کے ڈیرہ لا لیا ای
چھیتی لڑ لیئو میرے بھولیو کیوں غفلتیں وقت گوالیا ای
فیض آکھدا سچ ہے جھوٹ ناہیں اپنے اچھی طرح آزما لیا ای

ہ - ہار کے ستاع غرور والی پریم نگر دا آن ورتار دیکھو
مسلماناں دیکھو رسول عربی آپ ہندوؤ آن اوتار دیکھو
سکھو سکھ کے میرے پیر کولوں بھید باطنی اکھ وچار دیکھو
عیسے آگیا فیض عیسائیاں دا امن ہو کے یار ہشیار دیکھو

الف - آکھنے دی اگے گل ناہیں اہل ہوش نوں ایہی اظہار کافی
اہل ہوش جے ہو و نا بھلے لوکو میرے پیر دا ہے پیار کافی
جے کر لوڑ مُنّ زتے چ دی ہے میرے پیر دا ہے دیدار کافی
فیض چاہیں جے عرش دی سیر کرنا کرنا سیّیں دا ہے بیو پار کافی

ی - یاد دے وچ مشغول رہنا ایہو ای عاشقاں واسطے حج ہے جی
قائم ہو دسی نددوں ناز پیارے جدوں مستی موہوم نوں لیگا تج ہے جی
سمجھ وچ تیرے بھیر آون لگو جدوں لویں گا پیر توں سچ ہے جی
فیض یار دے نال رل یار ہو یا آوندا اجے نہ ایس نوں لج ہے جی

سی حرفی دوم

الف۔ احد توں بن احمد آیا احمد وں گل سنسار
فیض پچھانی پچھا اپنا جگت نہ ہوویں خوار

ب۔ برکت پاک رسول اللہ دی سونا لیویں سدھار
فیض نہ سونا مٹی رولیں نہ ہوویں بیزار

ت۔ تیرا پچھا پاک خدائیوں اسنوں لیویں پچھار
فیض گوراں دے چرنیں لگ کے پاکاں لئیں گھلیا

ث۔ ثانی ہور نہ بنائیں اکو ویکھیں وچ ہزار
فیض ظاہر وچ کسی نوں بھاویں باطن آپ ستا

ج۔ جبار رحیم کریم اوہی ہے اوہی ست کرتار
فیض نکتے وچ اوہی رہندا اوہی ہر دوار

ح۔ حیرانی چھڈ کے پیار سے کر کجھ عشقوں کار
فیض بھلا تدھ ہوسی تیرا اگلوں لاہیں تکرار

خ۔ خماری اکھیاں دے وچ دل وچ ست کرتا
فیض پہنچ جا ہر کے دوارے عشقوں لا سنگار

د۔ دوئی دا آوناں پٹ سٹ تپٹ کے جڑوں اکھاڑ
فیض سوہنے دے نام توں صدقے ہو کے اگا گا

ذ۔ ذکر سوہنے دا کرلا خبر تر اپنا پاڑ
فیض سوہنے دے عشق اندر تن من اپنا ساڑ

ر۔ رل مل جانا نال سوہنے دے ایہو عشقوں کار
فیض ہجر توں چھڈ کے اپنا ہو جا ست کرتار

ز۔ زور تے مان تران توں چھڈ کے بازی اپنی ہار
فیض صاحب دے قدمیں لگ کے کرلا سدا بہار

س۔ سور کا گوشت پوست نال مزے توں کھا
فیض شراب طہور دل کے نفل دو کریں ادا

ش۔ شوق دا بھر لا شیشی پی تے نال پلا
فیض زہد سب چھڈ کے پیارے میخانے ول آ

ص۔ صابر توں کہہ دے جا کے صبر توں دور ہٹا
فیض پیا ہے بھر بھر پی لا ساقی رہیا لگا

ض۔ ضرب توں لا لا عشقوں ویلا اج ایہہ
فیض نہ مرشد کے متھا اسی پھیر او وقت گیا

ط۔ طالب بن دیار دا یار ا ایہہ ہے کہن میرا
فیض شہنشاہ تخت ٹا دے کیہا بہن تیرا

ظ۔ ظالم بن کے پیارے کر کجھ سوہنیاں دی کا
فیض ویلا ایہہ تریا جاندا نہ توں کریں ادھا

ع۔ علی ہے ذات پیارے ہن توں وصل نہ لا
فیض صاحب کے دوا لے جا کے جلدی سجن بنا

غ۔ غیرت دل توں چک کے جلدی صاف بنا
فیض آئینہ دل ہے تیرا ایہہ ہے عرش خدا

ف۔ فکر نال کر توں جلدی اپنا آپ بنا
فیض تر اپنا آپ بنا کے طوق لئیں نہ پا

ق - قہر وچہ آجا پیارے تاہیں تینوں سمجھ پاویں گا
فیض کما کے ترس تینوں اس تے خالی ہتھ مڑ جاویں گا

ک - کرم کماوندا یار تاں ہردم تجھ تیں بھی خیال جاوا
فیض جو بندہ رتبے پچھے اس توں دور ہٹا

ل - لبالب بھریا پیالہ پی کے لیویں چپ
فیض انا الحق آکھیں ناہیں سولی دیون چڑھا

م - مرن توں پہلاں مر کے یاری توڑ نبھا
فیض قول توں نبھاوے تیں دوزخ لمبڑا

ن - نہیں بے درد کوئی آوندا فضل نوں نئیں وٹا
فیض قول توں سچا ہو کے جان نوں نئیں چھڈا

و - ورداں دے وچ رکھیا کی آ وارد کر کے دیکھ
فیض صاحب دے کول جا کے گل اپنی سیک

ہ - ہر جیوں نکلیا ہر وچہ جا ملی جے ہے چنگا لیکھ
فیض گھومت رب چھڈ کے پیا ہر وچہ ہر نوں دیکھ

الف - الا ہیہ نور ہے جیہڑا احد دن نکل لیا
فیض گوراں نے موڑ ملایا ہو جا ئیے پلہار

ی - یاد گراں دی کیونکر بھلئے جن کا یہ احسان
فیض گراں دی کرپا جیہڑی کر نہ سکیں بیان

سی حرفی سوئم

الف توں اللہ ظاہر ہویا ہے توں عالم سارا
چک ہٹ نقطہ فیض پیارے جے جاہیں چھٹکارا

ت توں تقوے رکھ مولا وارث توں ثابت ہو کے
ج جدا نہ ہو کے تکیں فیض پیارے سجنوں کے

ح حیرانی چھڈ دے پیارے خ توں خودی گوا کے
د دلبر دلبر دی اَن لا فیض توں اکھ لڑا کے

ذ ذکر سوہنے دا کرلا ر توں رب منا کے
ز توں زور لگا لا سارا فیض توں پرے ہٹا کے

س سجدہ وچہ ایہہ گل پاویں خود توں خود نہ جائیں
ش شوق دی بھر کے مٹی فیض توں پیویں پلادیں

ص صبر وچہ ہو کے پورا من توں ضرب لگائیں
ط طمع نفس چھڈ کے فیض دلبر نوں پاویں

ظ ظن دوری دا دور ہٹا کے ماہی گھر وچہ پائیں
ع عرب کڈوں عینوں ویکھ کے فیض توں رب منائیں

غ غیر اللہ دکھیں آپ وچے رل جائیں
ف فکر نال کرلا جلدی فیض جد انہیں سائیں

ق قیوم اللہ ہے بے شک اس وچہ شک نہ رائی
کما قول کن کر کہہ اندر بیٹھا فیض ہن لبھ لیا ای

ل لا الہ کر کے سانوں میم محمد بنیا
ن نفی جد فیض دی ہو گئی آپے تانا تنیا

و ورداں دی لوڑ نہ رہ گئی ہ بادی جد ملیا
پھٹ گیا وفہ باہر آیا فیض دا نہ جد گلیا

الف اللہ دا شکر توں کرلا ہی توں یاد گراں دی
سجدہ فیض گراں توں کرلا جو کر دے سانجھ برابری

باراں ماہ ۔ اوّل

چیت ۔ چمکار پئی وچ دل میرے دے جد ماہی سمجھایا ۔
اپنا آپ تاں گیا گواتا ماہی نظری آیا ۔
ہور خیال ونجا کے دل توں ماہی نہ ہی دل آیا
فیض اوہ خوش اقبال ہویاں نے جنہاں نوں ماہی نے گل لایا

بیساکھ ۔ ہنیرے بیٹھ سویرے ماہی دا راہ تکاں
جے ماہی گھر میرے آوے سر نذرانہ رکھاں
ماہی آوے تے میں جاواں ہور نہ کجھ کر سکاں
فیض ماہی توں گھول گھماواں سر قدماں تے رکھاں

جیٹھ ۔ جوگن بن در تیرے دی تینوں منگن آواں
ہور خیر ایتوں دل نہ پرچے تینوں ہی لے جاواں
لوڑ میتوں نہ چاندی زردی ورشن تیرا پاواں
فیض آیا بن سائل تیرا خالی کیکن جاواں

ہاڑ ۔ ہاڑے میں کڈھاں حضرت جلدی بخش حضوری
ہن نہ تاب جدائیوں رکھاں مل پیئے سید نوری
عشق تیرے دل قلبا تلدا اجلدا چال تنوری
فیض فضل دا اردو منگے کر دے آشا پوری

ساوݨ ۔ سلائی سرمیوں پائی تیں ہن ہور نہ وسیں
دل میرے وچ آپے لبیں آپے کھڑ کھڑ ہسیں
آپ ہساویں آپ رلاویں کدی دسیں نہ دسیں
فیض بے تاب ہے عشقوں ہڑیا آپے دل نوں کھسیں

بھادوں۔ بجن کے ہجر اپنا مَیں تیری دل آیا
اپنا آپ گوا کے تیں تاں نقش تیرا اٹھرایا
فانی تُوں خود فانی کر کے مقصد دل دا پایا
فیضؔ تیرے دروازے آیا اس پر تیرا سایا

اسوج۔ آس نہ کوئی رکھی باہجوں تیرے دردے
تُوہیوں رب رسول ہیں ساڈا اسیں تیرے ہیں بردے
تَیں بن ساڈا ہور نہ کوئی خادم تیرے گھر دے
فیضؔ عشق دے دریا اندر نام تیرا لے تردے

کتک۔ کراں نظارہ ہر دم دل میرا ایہہ چاہے
پھر کراں قربان مَیں ایتھوں جان جاوے وچ راہے
صدقے تیرے نام توں جاواں دکھ جاون سب بھاہے
فیضؔ تا ہر دم شکر بجاوے دلبر دی درگاہے

مگھر۔ مان تران ہے تیرا تَیں باجھوں نہ کوئی
تیرے در دی عاجز کُتّی بوہے آن کھلوئی
عیبن دیکھ نہ جھڑکیں کوئی در تیرے آ روئی
فیضؔ تُوں حضرت برکت علی دی در تے ہل گئی ڈھوئی

پوہ۔ پیار یا درشن دے جانہ تڑفاویں وچ ہجر دے
وصل تیرے دا اُلجھایا سا کردا منتاں وقت فجر دے
وصل تیرے دے دو گھڑیاں منگن خادم جو حضر دے
فیضؔ ہے ہر دم عرضاں کردا اندھ تُوں پٹ گواوے اس شجر دے

ماگھ۔ لگھا کے آتش دل دی میرا نام نشان اُڈا دے
گم سم مینوں آپ جہ کر کے اپنا نام جتا دے
وچہ دچھوڑے ماریں ناہیں آ سکے دید کرا دے

پھگن ۔

فیض اُڈیکاں کردا ہردم آن کلیجے لائے
فکر جدائیاں والا یار ملے اک واری
یار ملے میں عاجز تائیں عرض سناواں ساری
وقت آخیر میرا ہُن آیا نال جدائی بھاری
فیض آخیری ویلے کوُکے یار بھجاویں یاری

باراں ماہ ۔ ثانی

چیت ۔

چیت نوں نشانی آن ہوئی جدوں دید حضور دی کیتی آ
پردہ دُوئی دا انس کے دُور گیا جدوں شوق شراب پی پیتی آ
میں توں دا رہیا سوال ناہیں جدوں بیت سر یہ تے بیتی آ
فیض ہُن تاں گیا گواتا نے جدوں سوجھ حضور توں لیتی آ

بیساکھ ۔

بن گیا رب رسول آپے مکے جان دی لوڑ نہ رہی کوئی
جیہڑا نفس لعین نوں مار دیوے اس بات نوں جان دا اچھے کوئی
جیہڑا نفس دے سیس تے پیر رکھے ملدی وچ حضور دے لوے ڈھوئی
فیض پیر دے نام تے جان نثار کیتی اپنے آپ دی جڑ بنیاد کھوئی

جیٹھ ۔

جوگیاں وانگ میں رنگ دیتا گورو رنگ مجیٹھ سوار کے جی
مینوں اپنے آپ وچ رب وکھال دیتا خوب نقش نگین اتار کے جی
کیویں انا الحق منصور پھیر بولدا نہ جدوں دیکھیا آپ نہار کے جی
فیض تینوں خوف کس گل دا اے انا الحق کہہ بھاویں پکار کے جی

ہاڑ ۔

ہور نہ ہوش کوئی رہی باقی جدوں انا الحق پکار بیٹھا
انا چاہڑ سولی حق رکھ باقی حق وچ حق دی دیکھ چمکار بیٹھا
ہُن کل سنسار تلو ادھیری ہر طرف ہے یار دلدار بیٹھا

حسن یار دا فیض دیدار کر کے سر آپ دے مار بھیکا رہیا

ساوݨ ۔ سُن ہو گیا سر پیر میرا نہیں ہوش سُن کون کہندا واں میں

صُمٌ بُکمٌ بیٹھ ہو جاواں کدے کدے اقرب دا سبق پڑھاواں میں

لٹ وحدت دا آئے کے ہویا غالب کیا اپنا پتہ بتاواں میں

فیض صدقہ حضور دے قدماں دا اُٹھ روز کوثر وچ نہاواں میں

بھادوں ۔ بھا پریم دا تن سڑیا دل یار دی طرف کھلار دتیا

دین دیال نے کریا خوب کیتی میتھوں اپنا آپ ساڑ دتیا

دل رنگ کے لال سواریا ای اُتے نقش نگین اتار دتیا

برکت علی شاہ نے فیض تے کرم کر کے ایہدا دل دا فکر اتار دتیا

اسوج ۔ اصل دا بھیت جدھ پایا ای دنیا کوڑی نمانی سبھ بےسدی اے

جلوہ یار دا جدوں فقیر پاوے پاگل کہہ دنیا ایہنوں ہسدی اے

چھڈ دنیا نوں پیر فقیر لبھن دنیا اگر فقیر دے لبھدی اے

فیض دنیا وچ توں ہویا غلطان ناہیں دنیا دا اگر دو زخ دسدی اے

کتک ۔ سکار ہمیش ہے عشق والی ہور کماں توں چت اٹھایا ئیں

علم ظاہری چھڈ چھڈائے کی جی نقطہ حُب محبوب دا پایا ئیں

اپنے آپ نوں مار فنا کیتا دل ذات دا عکس رکھایا ئیں

فیض چھڈ کے زہد عباداتاں نوں قدم پیر دے سیس جھکایا ئیں

مگھر ۔ ماہی دی وِل خیال میرا دل ماہی دا نقش اتاردی ہاں

اپنا آپ نہ سجھدے بھی نظر آوے جدوں دل تے عکس چمکاردی ہاں

ہر طرف ہے یار دلدار دسدا جدوں بھی اکھ لشکاردی ہاں

گل علی قدیر ہے پیر میرا فیض گوڈی اُس سرکار دی ہاں

پوہ ۔ یار اغیار دا خوف گیا اِکو یار ماہی ول بجھدی اے

اپنے آپ نوں دور دراز کر کے دل زلف دلدار دی بجھدی اے

مُوتوُ قبل اتنا مُوتوُ ہو پیارے دل لہر پریم دی گجدی اسے
فیض یار دا ہر دم دید اذکرد الاکھ اجے نہ الیدی رجدی اسے

ماگھ ۔ مستی پریم دی آن ہوئی جند سوہنے دے نام توں گھولدی ہاں
دید یار دلدار دی کراں ہر دم ہور پھوکیاں تیتھے نہ بھولدی ہاں
میرے واسطے حج نماز ایہو اندر یا جاتی اوہنوں ٹولدی ہاں
فیض یار دے روپ دا اوڈھ برقعہ ہُن اپنے بول میں بولدی ہاں

پھگن ۔ پھیر فراق وصال کیہا جدوں لُون پانی وچ گھل گیا
ہُن یار اولار دا خوف کاہدا جدوں سوڈدا مہراں دے آکھل گیا
اوہدی ہر دم دے نال نماز ہوئے جیہڑا اپنے آپ توں بھل گیا
فیض غیبتے دے وچ دریا وگیں ہُن فرق کی بھیت جد کھل گیا

باراں ماہ ثالث

چیتر ۔ چند آسمان تھیں آن لتھا چانن کر گیا وچ اندھیریاں دے
جدوں یار دی زلف نے ڈنگ کیتا جادو بھل گئے سب سپیریاں دے
مادہ شیر دا آن ہُن قایم ہویا ہُن خوف کی رہے ہلگیریاں دے
فیض شکر دے نال الحمد پڑھ کے سر رکھدا قدماں وچ پیریاں دے

بیساکھ ۔ بندگی بند دی حد تائیں بند توڑ کے الٹ پلوٹ ہویا
ہُن بندگی کرے سفنار ساتھ دی جدوں بند دے کولوں چھوٹ ہویا
اکھ ہونڈیاں خوف ہزار دل تے ہُن خوف کی تک جدوں ڈھیا
فیض نور دے نال جا لڈ ریا جدوں من دُور جا کھوٹ ہویا

جیٹھ ۔ جاہراں دی ساں ہتھو لگی چقت سے تے کراں چھوسے کیوں آیا
نحن اقرب اور دسے قرآن اندر ہُن جنگلیں جا کے کیوں لبھیا

حج یار دی دید نال ہووے سفر مکے دے جند توں سہے لئے کیوں
فیض گردن جھکائے کے دیکھ دلبر مُن طرف آسمان دے ٹوئے کیوں

ہاڑ۔ حد حدود سب بھن کے مَیں نام فقر اروچ رکھیا ای
سکّی ڈھا جیتی مندر پا جیبے تخت یار توں لیا بٹھایا ای
مینوں اپنی ہوش تاں رہی ناہیں لوں لوں وچ یار سمایا ای
برکت علی شاہ رکھایا نام اپنا جد فیض نے آپ گوایا ای

ساون۔ شرت لگا نماز نیتی گلا سا تہ تکبیر دے کیتا ای
نال دھیان دے الف نوں سہی کر کے نقطہ بے دا سوار کے پیتا ای
ہور چھڈ کے پوتھیاں پتریاں نوں ورد گورو دے نام دا کیتا ای
فیض چھڈ کے علم تمام یار درسن گورو دی وَل توں نھیا ای

بھادوں۔ بھار مرشد ہُن لاہ دیتے کر مہر دی نظر ہُن تار دے نے
وچ دیکھنے بابجھ ہُن رب کوئی نہ جد کُش سگے نور چمکار دے نے
اول آخر ہے رب قدیم ہر دم توں کا سنوں اڑیں وچکار دے نے
فیض موت توں پہلاں مر کے تے بیٹھا ہو کے اصل ٹکانے نے

اسوج۔ اپنی ہستی چھوڑ کر کے قرب حق دربار وچ پایا ای
سکّھم زتہم دے پیالیوں نشے پی کے انا من نور اللہ دا بھیت ہُن پایا ای
موتوا قبل ان تموتو ورت سر پایا تے قطرہ قلزم وچ سمایا ای
فیض عشق دی منزل جد طے کیتی انا الحق منصور سنایا ای

کتک۔ کاہنوں میکنے بھار گردو عراقی وانگ کیوں متحج نہ مانیئے جی
اپنے آپ دی اصل تحقیق کر کے ایویں کاہنوں کھیہ پئے چھانیئے جی
دودھ رڑکے مکھن ستھو آ دے مدعا کاہنوں پاپئے وچ پانیئے جی
ونفخت فیہ من روحی رب کہندا فیض ہُن کاہنوں لیشے تانیئے جی

مگھر۔ ملہم دے رنگ تے شرک سبھے دِلوں رنگ شرک دا خوف سارے توں

اندر پا جھاتی اوہنوں دل کے توں بیٹھ دیکھ جلوے بھیر پیار دے توں
لکھاں سجدیاں نالوں کرئیں اک سجدہ بیٹھ یار دے اگے اتار کے تُوں
جے یار دی دید ہے فیض تیرا گیت گا لا وچہ بہار دے توں

پوہ - پیار دے نال توں دیہہ سجدہ متھا ٹیکن کے زمین گھسا ناہیں
خوف رب دا کریں کجھ یار دل تے ایویں سجدیوں لوک ہسانا ناہیں
حرف دھیان دا یار توں سکھ آتو ایویں لبھڑے درد پکا ناہیں

ماگھ - من کے روز الست دے توں ہن قول توں کاسنوں ہار دا توں
مجوٹا ہو توں جدوں گیا اوتھے بالن ہوویں گا دوزخ دی نار دا توں
کر قول تیجا جگر مردیاں وسا ہو جا شہر پیار دا توں
جگر قول کھلا کجھ برکت شوہ کولوں خادم ہو کے فیض سرکار دا توں

پھگن - بھیر فکر نال کر جلدی قدم چُم لا برکت شوہ پیر دے جی
اپنے آپ دی بیڑیاں روہڑ کے توں نقش ہو جا اوس امیر دے جی
شہنشاہ والی ہے ادلا دو جگ دا دُکھ درد ہٹا دندا ہے دستگیر دے جی
فیض حشر دے روز خوشحال ہوون دے نقش گم ہیرے دستگیر دے جی

اٹھوارہ نمبر ۱

پیرتہ - پریم دے پیالیوں نشہ پی کے اپنے آپ توں چت اٹھائے بیٹھا
اکھ کن تے تک سب بند کر کے خیال ساقی دی ول لگائے بیٹھا
اپنے آپ توں پیالیوں بیچ دِتا دل نشے دے وچ ڈبائے بیٹھا
فیض نشے دے نال نہ رنج آوے پر کھٹ یار دی بیس کھلائے بیٹھا

منگل - مگدا نشے دا ہور پیار دل اجے نہ وچ تسکین ہے جی
پیار دے میتوں بھا دیں دین ایمان ہے لا غرضا ... تسکین ہے جی

پیالہ دے جلدی میرے اگے جندی پیالے باجھ ہوئی غمگین ہے جی
فیض پیالیوں باجھ بیتاب ہویا پیالہ دے کے بخش تسکین ہے جی

بدھ - بنھ کے ہتھ میں کراں عرضاں میتھوں لنگھے دی توڑ نہ ہون دینی
مور کے نئے دے وچ میتھوں میتھوں ہور نہ لوڑ کوئی ہون دینی
میتھوں لبھنے جوڑ نال جوڑ کر کے کیے جوڑ نال جوڑ نہ ہون دینی
فیض کرے عرضاں سن فریاد ساقی پیالے وچ تروٹ نہ ہون دینی

جمعرات - جواہراں دی میتھوں لوڑ نہ نا ہیں اپنی کو ثردوں جام پلا ساقی
جام دے میتھوں سرشار کر کے لویں اپنے نال رلا ساقی
رہے نام وجود نہ کوئی میرا ایسا کرم تھیں دئیں جلا ساقی
فیض رہے نا ہیں رہے فیض تیرا دئیں فیض نال فیض رلا ساقی

جمعہ - جان جہان قربان ساقی تیرے نام توں صدقے گھڑیاں میں
تیرے فیض دی ویکھ خیرات ہوندی لگے ہے آن تیرے اوقی جھولیاں میں
تیرے فیض کمال دی گج سن کے آکے صدق یقین دی کھولیاں میں
سنگا نے کھڑا ہے فیض کرو اڑلیا وچ تیری آ ٹولیاں میں

وار - ورھیاں دی تیرے صبر نا ہیں دل منگدا ہور رتے ہور ساقی
توں بھر بھر دے میں پی جاواں نشے باجھ ہویا ہیں تاں چور ساقی
قطب نظر تیری نال ہوجاندے جادین ہوون اوہ مذھب چور ساقی
پھر تیری دا انت نہ کرئی آدے فیض ہوگیا کانگوں تورساقی

اتوار - آکھو نا میرا دنیا اُتے کیتا آن سنگیرتا تیں ساقی
نہیں تاں کتیاں دا تانگ سبھی چلے جانا قائم رکھیا سے کے سے ساقی
سر رکھاں نہ قدماں تے جے تیرا انشا اللہ وزخیں شراں کا میں ساقی
شکر ادا نہ ہووندا فیض کولوں جھڑا کرم کیتا اس تے تیں ساقی

اٹھوارہ نمبر ۲

جمعہ ۔ جُمعہ تُوں پڑھدا پھرداں کڈھدا پھرداں گیڑے
لوکاں بھانے پڑھیں نمازاں ٹنکیں بھڑیں بیڑے
ظاہر دے وِچ نیّت نیّت لئی دِل وِچ گُھمن گھیرے
فیض گراں دے چرناں باجھوں نہ ایہہ مُکدے جھیڑے

وار ۔ ورہیاں دِی تیری عبادت اوہ کِسے گِنتی ناہیں
اِک دو منٹاں سنگت سادھ دِی چُکدی پُشت پیاہی
سنگت سادھ دی کرلا او بندیا کُریا تُوں جاندا راہی
فیض گراں دے چرنیں لگ کے لبھ لا اپنا ماہی

اتوار ۔ آؤنا نہیں دُوجی واری پھر دُنیا تے پیارے
عبادت کردے مُلک بتیری تُوں آیا کس کارے
سوچ سمجھ کے گُر توں بُجھ لا مِلدے رہن نظارے
فیض گوراں بِن مُکت نہ ہوندی کھپ کے رکھ سپارے

پیر ۔ پریمی پیالہ پی لا کر لا وضو شرابوں ۔
ست گُر سچا کامل پھڑ لا تیری چُھٹ جائے جان عذابوں
شراب طہورا لبّ تج پی لا کر لا نوش کبابوں
فیض نماز ادا تد ہوسی جد چمکے چند مہتابوں

منگل ۔ مُنہ ہتھ دھو کے وضو نہ ہوندا مسح دی کریں پہچان
نیت نیت کے آؤنا ای کیڈا نالے ای رہیا ہے ایمان
مُنہ کعبے ول کر کے او بندیا چھت دا پھریں دالان
فیض نماز گراں توں سِکھ کے جب پہنچیں لامکان

بُدھ۔ ہِردی کریں صفائی اندروں کھوٹ نہ جاوے
گمبھیر اُدلی کر آپ نہ جاویں تاں پھر کوئی کیوں آوے
تُوں جاویں تاں مولا آوے ست گور راز بتاوے
گُر کرپا جد فیض تے ہو گئی پھر ایہہ نظر نہ آوے

جُمعرات۔ جد ماہی مِل گیا میرے دِل توں ٹُٹی سیاہی
نماز روزہ سب بُھل گیا مینوں جد عشقوں ہوئی آگاہی
لوک بھجکے رہ نفس نُوں مارن نفس دی کرن تباہی
فیض گُراں نے کرپا کر کے بدلی قلم الٰہی

ساکن ڈھوگکارہ تحصیل پھلور

حال چک نمبر ۳۴۴ ڈیرہ چمن دین ڈاکخانہ قطب پور

ضلع ملتان

تحصیل خانیوال

چمن دین

ارشادات

نمبر ۱ - دوہڑہ

نہ میں سگن وچار یا رمل ظفر نجوم
برکت علی شاہ برکت کیتی مستی ہو گئی موہوم

مکے مدینے نہ گیا نہ کربل نہ روم
چنن دین محمدؐ پایا جاگ پئے مقسوم

برکت علی شاہ پیر جی پھیرا پا کدی تاں کدی
جبدے پھیرا ایں دل پاویں کرم کماویں گل لاویں
میرے سینے دیا توتیا ایں جیں دسیا جگ اندھیرا
چنن دین ڈھگار رہے رہندا ستلج دے کنارے رہندا

صدقہ شاہ شہباز دا ایں دل آ کدی تاں کدی
ہو یاں مدتاں وچھڑیاں توں آ مل جا کدی تاں کدی
شالا جگ جگ جیویں ماہی ایں دل آ کدی تاں کدی
توں ہیں موج کا دریا سایاں آ دگ جا کدی تاں کدی

نمبر ۲ - دوہڑہ

آباد رہے ساقی تیرا یہ میخانہ صلی علی
تیرے کرم کا کیسے کروں ادا شکرانہ صلی علی

یاد ہے مجھ کو پلانا تیرا مجھ کو جانا صلی علی
خوش نصیب چنن دین محمدؐ کا آنا صلی علی

ہتھ پیر دے ہتھیں آیا ایں وی پیر ہو گیا
کتنی کرم ہے ساقی رہیا غیر نہ باقی
سنگت یار دی پائی رنگت عشق دی آئی
میرا پیر دستگیر چنن دین ہے مرید

کفر چھڈ اسلام پایا ایں وی پیر ہو گیا
نشہ بیخودی پلایا ایں وی پیر ہو گیا
انا احمد جاں پڑھایا ایں وی پیر ہو گیا
پیرو پیر نے بنایا ایں وی پیر ہو گیا

نمبر ۳

آیا دچہ قرآن اشارہ فاینما تولوا
تا میں ہیئے اگوروں جتول دیکھیاں توہی نور
طالب سے جدا مطلوب نور مطلوب طالب

ظاہر باطن پاک نظارہ فاینما تولوا
ہو یا تن من موج پیارا فاینما تولوا
الوہیاں منزی ساڈا فاینما تولوا

جنّن دین محمدؐ والی میرا غوث الاعظم والی — برکت علی شاہ پیر ہمارا فاینما تولوا

نمبر ۴

راتیں ملیا یار پرانہ سیدّ بن بن کے — کیتا روشن دل خانہ سیدّ بن بن کے
نڈیوں یار باشندیا تیری تانگھ دن تے رات — کیتے قول ضروری جانا سیدّ بن بن کے
تا نے پیتے اکو رُوں جتول دیکھاں تو ں پچھاں — آپے ہویوں تا بابانا سیدّ بن بن کے
راتیں کیتا تخت ہزارہ ملیا گنج سجن دا اسرار — میرا مٹ گیا جانا آنا سیدّ بن بن کے
دُنی لٹائی دین توں دین لٹایا یار توں — جد پایا اہل خزانہ سیدّ بن بن کے
میرا پیر محی الدین ہویا سیدّ جنّن دین — بیتا پنجتن دا ہیانہ سیدّ بن بن کے

نمبر ۵

لوکی کملے کعبہ جاویں جستجو کے واسطے — فرض بیعت بیت المرسلین گفتگو کیو اسطے
تینوں کعبے جان دی جس نے عقل سکھلائی ہے — کعبہ عاشق کا ہے وجہ اللہ رہ برد کیو اسطے
کعبہ اور بتخانہ کیا ہے دونوں کا پتھر ایک ہے — گر نہیں دیکھا عبث ہے آرزو کے واسطے
دین و دنیا اور عقبے چھوڑ خاطر یار کی — شرط عشق دی خاص پہلے ہے وضو کیو اسطے
مینوں تیری ہے قسم تیرے کعبہ دی قسم — کعبہ قدم یار ہے سجدہ رکوع کیو اسطے
تیری بندگی جنّن دینا حوراں دی خاطر تمام — قایم عاشق دی نماز ہے اللہ ھو کیو اسطے

نمبر ۶

الیسی محبت پالے جیسے چند تے چکور دی — اپنے دلبر نالے جیسے چند تے چکور دی
ساقی دیوے بھر بھر پیالہ جس وچ جلوہ وحدت والا — ہوسیں مست قلندر شالا جیسے چند تے چکور دی
کر دوں سب دُوری تینوں ہووے قرب حضوری — لایا ری پیا سنگ پوری جیسے چند تے چکور دی
خودی گئی جنّن ملی خدائی ظاہر باطن ہوئی صفائی — جد نیں پیت پیا سنگ لائی جیسے چند تے چکور دی

برکت علی شاہ پیر معلےٰ چنن دین میں پھڑ یا پلا
تینوں ہوری دیکھ تلے ا جیسے چندتے چکور دی

نمبر ۷ - دوہڑہ

ذکر میرا وچہ دلدے ملیا لوکاں نا ہنگ سینے دی
لا الہ الا اللہ پڑھ کے کری صفائی آئینے دی

سیدنا مولانا محمدا افضل مہر خزینے دی
چنن دین محمد ملیا اسیں پڑھی کتاب سینے دی

فاینما تولوا ہر جا ہے نور تیرا
دلبر ہے دل پہ بیٹھا کعبہ امام کیا ہے
چل چل پرے تو زاہد سر کو کھپ رہا ہے
ہم کو رہے مبارک پیارے کا ناز پیارا
زاہد کے زہد سجدے جنت کی حور کارن
اللہ کا ظاہر احمد احمد کا قلب اللہ
جس نے نہ دیکھا پایا جانے وہ کیا بیچارہ

موسیٰ کو کوہ طور کیا سی دل میں کوہ طور تیرا
تجھا نہ کعبہ ہر دو سنگے فتور تیرا
پچھیاں نوں چھوڑ اڈ دیاں پھڑ دوں قصور تیرا
تجھ کو رہے مبارک بیت المعمور تیرا
مجھ کو رہے مبارک ساقی طہور تیرا
انا من نور اللہ عالم ظہور تیرا
ہم نے چنن ہے پایا وصل حضور تیرا

نمبر ۸

ساقی ابتدا انتہا مصطفےٰ
کہیں ہے صفات اور کہیں ذات ہے
اطیعوا اللہ و رسول حق نے کہا
وہی ہادی انبیا وہی ساقی مومناں
نہیں فرق عین اور غین میں مگر

دیکھو ہر شان میں جلوہ مصطفےٰ
کہیں پنہاں کہیں پیدا مصطفےٰ
من رانی میں کہا پتہ مصطفےٰ
وہی ہستی واحد اور کلمہ مصطفےٰ
ہستی کے سب فرقوں میں نکتہ مصطفےٰ

سنی شافی چنن دین مومن عاشقاں
پڑھا جس نے کلمہ لا الہ مصطفےٰ

دوہڑہ

اسوج اک نگہ کامل پیشوا سے پایا لطف ہزار گونا گوں راتیں
بیٹھا اُٹھدا جاگدا سون لگا کیتا خیال دُرست بلون راتیں
میرے پیر توں کرن قربان جانان عیسیٰ موسیٰ تے افلاطون سے تیں
میں قربان ہاں پیر توں جتن دینا جنہے کلمہ جنایا جانوں راتیں

نمبر ۹

دم بدم آوے مزا دل کو میخانہ پیر سے
محو ایسا کردیا نہ کچھ خبر ہے غیر کی
میں تیرے قربان تیری نظرِ مست پر فدا
جو سمجھایا عشق تُو نے جو دکھایا ہے عجب
دو نو عالم کی حقیقت پائی برکت پیر سے
خوف کیا ہے جب کہ جتن دین ہے شاہ کا غلام

بن گیا دیوانہ دل بس زُلف کی زنجیر سے
مست ساقی نے کیا پیمانہ دلگیر سے
کردیا جانان تُو نے اک نظر اکسیر سے
ملتا جیسا مل گیا دل مل گیا تاثیر سے
خوف دوزخ کا نہ کچھ ڈر رہ گیا آخر سے
ہے مُریدی لا تخف یہ میراں دستگیر سے

نمبر ۱۰

نگاہِ مست ساقی سے دیدار کرلیا
ساقی تیرے فیض کا میخانہ کھل گیا
نماز عید کے لئے سجدہ ریز میرا

پوری صورت سیرت کا اُتار کرلیا
اک پل میں واصل کئی کئی بار کرلیا
محراب کی جگہ قدم یار کرلیا

جناب برکت علی شاہ ہیں جتن دیں کہاں
دلدار نے ہی آپ کو دلدار کرلیا

لہ ۔ مُریدی لا تخف اللہ ربی ۔

نمبر ۱۱

ہستی کا خوف مٹا دیا مرشد میں پر رحمت کیتی | نقطۂ وہم اٹھا دیا مرشد میں پر رحمت کیتی

وَجہُ اللہ دا مجھ اشارہ ظاہر باطن یار پیارا | آن دکھا دکھلا دیا مرشد میں پر رحمت کیتی

علم لدنی حبیب سے پایا یار نے مست الست بنایا | بیخود مجھے بنا دیا مرشد میں پر رحمت کیتی

اوّل کثرت کر کے دور بعد حقیقت نور و نور | وحدت میں نہلا دیا مرشد میں پر رحمت کیتی

برکت علی شاہ بن کے آیا دین دنی کا راہ سجھایا | چنن دین سنا دیا مرشد میں پر رحمت کیتی

نمبر ۱۲

ساقی نے ملکِ دل جب آباد کر دیا | ہر دو جہان کی کار سے آزاد کر دیا

نگاہِ مست ساقی نے بجلی گرا کے اب | معمورہ میری ہستی کا برباد کر دیا

جس پر نہیں نگاہِ لطف اور کرم اس نے کی | فرعون بھی شیطان بھی شداد کر دیا

وہی مقبول چنن دین اپنے مرشد کا | یقین دل سے سجدہ جس بغداد کر دیا

نمبر ۱۳

واہ واہ تیرا پاک ہے میخانہ ساقیا | واہ واہ مے طہور واہ پیمانہ ساقیا

وہم باطل دوری سے دل صاف ہو گیا | آبادیٔ حسن ہوا ویرانہ ساقیا

عید حج روزہ نماز شرک باخودی | دے جام بیخودی بنا دیوانہ ساقیا

نہ شوقِ جنت اور نہ خوفِ جہنم ہے | دو عالم سے تہی کر دیا بیگانہ ساقیا

نہ ذوقِ وصل اور نہ کچھ طلب یار ہے | جب سے ہوا ہوں آپ کا مستانہ ساقیا

احسان تیری رحمت کا بھولوں نہ عمر بھر | اِک نظر سے تہی کر دیا جانانہ ساقیا

جناب شاہ برکت ہیں چنن دین کے ہادی
ادا ہو گئے آپ کا شکرانہ ساقیا

نمبر ۱۴

ہو گئی عشقِ حق سے گفتگو میری
دفترِ ہستی پہ دستخط یار کے
بت غیر دل سے عیاں ہو گیا تو
تم آئے کچھ ایسے کہ مَیں نہ رہا
طفیل شاہِ جیلاں کہاں علیمؔ کہاں

جلوہ گریاں تیری چار سُو ہیں میری
ہُوا دل و جاں جبکہ تُو ہے میری
تیری دید بس آرزو ہے میری
یہ صورت تیری ہُو بہو ہے میری
نہ باقی کوئی آرزو ہے میری

نمبر ۱۵

عشق میں تب ہو مزہ جب غیر ذرہ ترک ہو
پی پیالہ بیخودی لے زاہد جاہل نہ ڈر
شوقِ جنت خوفِ دوزخ دو جہاں کو کر ترک
حبِ علیمؔ ہوا علیم عابد جستجو پھر ترک ہے
جب کہ تو نے پیر کامل شاہِ برکت پالیا

مذہب و اسلام کفر و دین و ایماں ترک ہو
کوئی تمنا نہ رہے ہستیٔ موہومہ ترک ہو
نماز کلمہ حج روزہ زہد و تقویٰ ترک ہو
ترکِ دنیا ترکِ عقبیٰ ترکِ مولا ترک ہو
ہر ہر جگہ تُو ہی علیمؔ ہیں تو تماشا ترک ہو

نمبر ۱۶

ہر رنگ میں تیرا جلوہ ہر شان علی ہے علی
قیامے علی ہے علی رکوعے علی ہے ۔ علی
فقر علی ہے شاہِ مرداں علی ہے علی
عرش علی ہے علی فرش علی ہے علی
مشکل کشا علی ہے مرتضےٰ علی ہے علی
تجرید علی ہے علی تفرید علی ہے علی

ہر مکان[ح۲] علی ہے علی لامکان علی ہے علی
سجودے علی ہے علی ایمان علی ہے علی
ہر مذہب علی ہے علی خاندان علی ہے علی
ناطق علی ہے علی عرفان علی ہے علی
تکبیر خدا علی ہے قرآن علی ہے علی
کلام علی ہے علی زبان علی ہے علی

ح۱ - اِنَّ اللّٰہَ خَلَقَ آدَمَ عَلٰی صُوْرَتِہٖ ۔ تحقیق اللہ نے آدم کو اپنی صورت پر پیدا کیا۔
ح۲ - ھُوَ الْاَوَّلُ ھُوَ الْاٰخِرُ ھُوَ الظَّاہِرُ ھُوَ الْبَاطِنُ

نہیں چھن علی ہے علی ہر خانہ علی ہے علی
احسان علی ہے علی ہر بیان علی ہے علی

نمبر ۱۷

سمر سمر ہم سمر لیہے یا ہری ہری یا ہری ہری
تسبیح مالا بھول گئی جب انحد سُرتی جاگ پڑی
سمر سمر کے سخت ہوئے نہ رام ملا نہ رحیم ملا
برکت علی شاہ میرے سائیں ظاہر باطن ہر ہر تھائیں

ساس ساس میرا ساس کہے یا ہری ہری یا ہری ہری
وہ رہے رہے ہم رہے نہ رہے یا ہری ہری کیا ہری ہری
جب ستگور کے دربار سے پہے یا ہری ہری یا ہری ہری
چھن گیا اب کون رہے یا ہری ہری یا ہری ہری

نمبر ۱۸

گور کرپا کا پنتھ نیارا اگور کرپا کا پنتھ نیارا
دُوئی کا نقطہ دُور ہوا انحد کا جلوہ نُور ہوا
شُنم شُنم ہو سُنم سبھی اور سوہنگ ادھنگ ہو سُنم
سب سُن سمادھی گئی گواتی جاگ پڑی ہر موہن مُرتی
بھیتر پرگھٹ آپ نرنجن انحد کی جد ٹھہ گئی رنگن
امرت ساگر جد میں پتیا پوتھی تھوتھی بھل گئی گیتا
نہ دچہ دیکھا گور دگر نہتہ اس کا سلتو نیارا انیتہ
پاک محمد پایا آتم دل میرے دا ہے اوہ حاکم

پریم نگر کا راہ پیارا اگور دکرپا کا پنتھ نیارا
جگہ پایا اپرا پارا اگور کرپا کا پنتھ نیارا
وہی وہی سب اک اونکار اگور کرپا کا پنتھ نیارا
ایسے پیو پر تن من وارا اگور کرپا کا پنتھ نیارا
ہو پایا آتما سر دہمارا اگور کرپا کا پنتھ نیارا
کیا کہاں اور کیا وچارا اگور کرپا کا پنتھ نیارا
جھگڑا کردا پاک سہارا اگور کرپا کا پنتھ نیارا
چھن دین میں بھار اگور کرپا کا پنتھ نیارا

نمبر ۱۹

موہے اپنے رنگ رنگا گورو جی واہ گورو جی واہ گورو
آدانت آپ ہری ہر بھیتر پرگھٹ اندر باہر
پوتھی پڑھدے پاپی لوگ کہتی لیندے جا جا جوگ
ہر ہر اندر میاں آتم آدو جگا دے پر آتم

انتا بھرم ہوا کیا گورو جی واہ گورو جی واہ گورو
جھول دیکھاں واہ واہ واہ واہ گورو جی واہ گورو
بھرم سنگ دل برم ہوا واہ گورو جی واہ گورو
گھٹ گھٹ آپ رہیا سمار واہ گورو جی واہ گورو

وہی جین ہے وہی جا پایا وہی اپنی آپ ہے کرپا
کنی ستگورکول سدیک غیر نہ ادھے کوئی تھوک

وہی درشن وہی داسا واہ گورو جی واہ گورو
جینن دین کرا شنا واہ گورو جی واہ گورو

نمبر ۲۰

جو گوراں کے کہنے پر رچ جائے گا
روم روم میں رام رچ جائے گا
صادق لوک کی اِکو ذات اِکو رہت اِکو بات
سچا گورو ہو کوئی ہو ہندو ہو یا مسلم ہو
کچا گھڑا پانی میں ناس ہے پکا پانی کا باس ہے
غلام غوث گور کا نناؤں نشان سلیم پور وچ شہباز خان

چوراسی کے چکر سے بچ جائے گا
چوراسی کے چکر سے بچ جائے گا
جو اس رمز پہ رچ جائیگا چوراسی کے چکر سے بچ جائیگا
جو گورو کا نچا یا نچ جائیگا چوراسی کے چکر سے بچ جائیگا
جو ستگور کے آدیہ میں بچ جائیگا چوراسی کے چکر سے بچ جائیگا
جو قدموں پہ انکے جھک جائیگا چوراسی کے چکر سے بچ جائیگا

نمبر ۲۱

گورکرپا کا انت نہ کائی گورکرپا کا انت نہ کائی
آدسچ جگاد سچ ہے بھی سچ کرتا ہے سچ
سن سمادھی لا لا تھکے گورو کرپا بن پہنچ نہ سکے
مرنوں پہلے مرپا کرامر گوراں سر دھر یا کر
آپے ستگور آپے چراپا ہرجی وچ حرف نہ میرا
میں قربان گوراں دے جاواں جینن دین گھول گھماواں

سچ سناواں سن رے بھائی گورکرپا کا انت نہ کائی
سوچاں سوچ ملے نہ رائی گورکرپا کا انت نہ کائی
اٹھ گئے بھرم جدوں اکھ لائی گورکرپا کا انت نہ کائی
تب ہو پرم آنند سمائی گورکرپا کا انت نہ کائی
تم ہی وحدت تم نے پائی گورکرپا کا انت نہ کائی
پریم نگر کی ہمن سدھ آئی گورکرپا کا انت نہ کائی

نمبر ۲۲

گورکرپا کا پنتھ نیارا گورکرپا کا پنتھ نیارا
ہندو مسلم جھوٹے لڑدے اصل بات توں موں پھیر دے
ہر جی ہر پڑھ پڑھ ہارے گورکرپا توں رہے کنارے
سو جھبت تم نتا اگر ناد صورت موہن آدجگاد

انتر جامیں گھٹ گھٹ تامیں گورکرپا کا پنتھ نیارا
گور کی سیوا مول نہ کردے گورکرپا کا پنتھ نیارا
بے گور ہوندے ٹھگ نچارے گورکرپا کا پنتھ نیارا
پریم نگر وس ہو گئے شاد گورکرپا کا پنتھ نیارا

سچے گور کی بیریں پینا جھوٹے گور کی دھی کو لینا چنن دین کا مانو کہنا گور کر پا کا پنتھ پیارا

نمبر ۲۳

دنیا خواب خیال میلے ہون زندگی دے
نہ کر غافل میری میری نہ میں میری نہ میں تیری
تینوں وہم چور اسی چکر جھوٹھے رب بنا لئے پتھر
یا مرشد کامل ذاتی تینوں لبھے صرف نجات تی
لکھیا وچ کتاباں ٹھیک پنیم شاہ رب تعنیں نزدیک
مذہباں والے رولا مر دے اصل بات نوں مل لئ پیر دے
دنیا نابیں راہیں یادیں آپ شیطانی کار کماویں
کیوں تو گورو پیر نہ پھڑدا بے مرشد کھا غیرت مردا
گورو پیر توں جھوٹھا کردا آپ شیطانی ہویا بردا
چنن دیں جدوں سمجھا یا۔ بابا اپنا آپ بنایا

توں پردیسی لال میلے ہون زندگی دے
تیرے سنگ نہ جانا مال میلے ہون زندگی دے
تیرے گھر میں نور جمال میلے ہون زندگی دے
مویاں باجھ ملے نہ دیال میلے ہون زندگی دے
چھڈیں قال تے منیں حال میلے ہون زندگی دے
تینوں وت سجناں نال میلے ہون زندگی دے
جھڑا ر دیا جل جلال میلے ہون زندگی دے
تیری ہووے کار حلال میلے ہون زندگی دے
کر کے توبہ جلدی بحال میلے ہون زندگی دے
برکت علی محمد آل میلے ہون زندگی دے

نمبر ۲۴

گور کر پا کا پنتھ پیارا جیت میں سنتا چتنیاں
اک چھن میں گور نے دیا کلتی پھر جیوں میں آئی سرتی رے
گور ایک تے رنگ انیک ہری ہر رنگ میں ہر جی جیج رہے
سبھی وہم چور اسی چکر ہے جب ستگور کے ہم ہیں بھے
کہیں بھیتر گرگشٹ مل تیرتھ اندر سرتی کہیں جا ٹھہرے
سبھی جیت ست تب نت اپنا سبھی جدا نخدمد چھڈ اپنا
جاگرت سپن سکوپت تریا بھجن ہری کا جنے سر یا
جیوتا قال کا سہنسا ذال سبھی دیا گور نے برقعہ حال رہی

جیوں جیوں چتریں تیوں تیوں اٹھے عجب تماشے معنیاں
سب ڈھنگ سوہنگ گور دسیا جدلاگ پریم نگر سنیاں
پھر سمرن سے پرے نارائن ہرے نار نجیناں
کہیں جب ورجا پا دو نو مر کے کبھی جاگ پڑے کبھی سوئیاں
کہیں اوہ ٹھہرے کہیں ایہہ ٹھہرے سبھی گور مکھ لیلا جانیاں
سبھی اخشٹ وشٹ نشٹ ہوا جد گور بانی پہچانیاں
کہیں سندر رہے پڑے کہیں پاپ نہ پن نہ بھگتیاں
اوہ بھگتیاں ایہہ مر گئیاں اوہ رنگیاں ایہہ مر گئیاں

گور برکت علی کے مرن پُر دیکھ حقیق دین سے سُن سادھو | گئی مجو جلیا لٹا گور جلیا کرو شہر اسے ترک تیں دنیاں

نمبر ۲۵

ہر میں ہر سمار ہیا اپنے پریم دچیہ
کتے لامکان مولا کتے وجہ اللہ ہے
کتے مومنین کتے ارنی سوہنٹ در ہے
کتے بت خانہ کتے کعبہ کی شان ہے
کتے تھمن مورتی ہو جلوہ دکھلا گیا
کہاں عین وین دیہی ہے دو جہان میں

بو غد میں دریار ہا اپنے پریم دچیہ
کتے گلشن دس دسا رہیا اپنے پریم دچیہ
کتے تن من بھوک جلا رہیا اپنے پریم دچیہ
کتے من روانی لہر رہیا اپنے پریم دچیہ
کتے موج بن دریار ہا اپنے پریم دچیہ
کتے درشن اپنا پار رہیا اپنے پریم دچیہ

نمبر ۲۶

آشنا یامیں دل پھیرا بن دیکھے نہ جینں رخول
الیاست الست بنادیں دین دنی دی خبر بھلا دیں
دو عالم نوں صدقے کر دیئے اک پل دی خماری تول
لوح کرسی نوں وار گھتاں سب وار گھتاں میں جن انسان
پیر پیغمبر صدقے تیرے بیت اللہ نوں وار گھتاں
پل پل اندر لکھ لکھ واری جینں دنیا گھول گھما

جلدی بھر دے جام وصل دا عاشق جلوہ لین رخول
جتھوں دیکھاں توہی توہے سب جگ تیرا عین رخول
میں تو والا دہم اگئے پیر تکیا ہی جلوہ عین رخول
سورج چند بیاقوں واراں گھول گھتاں دین رین رخول
کعبہ قبلہ قدماں اتوں وار گھتاں کر عین رخول
تن من واراں یتیم اتوں جلوہ نور العین رخول

نمبر ۲۷

بیمار شگور دا کوں پیا ادمن میریا
تیرا وطن قدیمی دور آخر جاہو مجبور
ادے آدے نے توجا دمیں توجا میں نہ دم
تیرا جنگل دیو جیہ داس ادھیم گھوں ایر انگیں

تیری ہو دستے دکھیا تسلے ادمن میریا
ہن لنگ سے گور ال دا غلہ ادمن میریا
تیرا گنبدہ مشتہر محلہ ادمن میریا
توں پیچھا دیں درد گلا ادمن میریا

جنکوں نہ تش ہویاں اُنکو رتش ہوسی اُت
تُوں کرسے درس تجلے اودمن میریا

نہ لیلی پار سجن دا تھا نہ گئے قول ہجر دی جفا
گورسو دا الفقر سو لا ادئے من میریا

جیوں تی دنیا جھوٹا دھوسے اٹت بتو گلیں تھیندا
توجُبے ہری ہر اللہ ادمن میریا

برکت علی شاہ برکت کرنی میں دین تین جد نبی
تیرا احمد پیر مصطفے اودمن میریا

نمبر ۲۸

یا غوث الاعظم بہر خدا اسُن عاجز دی فریاد میری
کریں کرم شاہا میں تیرا گدا اسُن عاجز دی فریاد میری

گو ہمہ یاہاں تقصیراں دا پر دامن ہے ہتھ میراں دا
میں پر خطا کافی تیری عطا سُن عاجز دی فریاد میری

میں دسدا ہاں سُن گن کرکے دیویں جام وصل دا بھر بھر کے
بخود میں رہاں کر لطف نگاہ سُن عاجز دی فریاد میری

میں طالب برکت ساقی دا جس بھرم گوایا باقی دا
میں تیرا گدا سید اسُن عاجز دی فریاد میری

Dilawar qadry

بارہ ماہ

ماہی آدے تے یار لنگھادے کنڈھے اُتے میں کھڑیاں
پھر جنوری ساقی جام دے چلے رخصت کفر اسلام دے
پل فروری فرق نہ مین دے مورے پی بن درد دل مین دے
مینوں مارچ تیرا جادے یاداں اداسیاں کاگ اڈاوے
اک عرض اپریل قبول دے رہے ہر دم وصل وصول دے
مینوں مئی فراق نہ مار دے بیجے پر داہیاں دا الیا یا تے
چڑھیا جون ہو یاں بے جون دے تیر انگ دے گوناگون دے
جد بھڑ جڑ ہو دے چند جولائیا تیرے باجھ اداس ہاں ماہیا
تینوں مر دناواں اگست دے میرا بیلیں یار الست دے
اے باد صبا حال دس دے توں دس ستمبر دس دے
لگی اک اکتوبر منور دی سٹری ہستی کبر غرور دی
صدقہ پنجتن پاک شہباز دا برکت علی نومبر ناز دا
دسمبر مہر ہے ساقی جناب دی مین دین نہ طلب شراب دی

میرا غم دلگیری جا دے کنڈھے اُتے میں کھڑیاں
موہے جگ جل آگ فرنام دے کنڈھے ..... کھڑیاں
ین دیکھے درس نہ مین دے کنڈھے ...... کھڑیاں
تیرا انگڑی نہ تھکاں راہ دے کنڈھے ...... کھڑیاں
میرے پاس نہ فیس فضول دے کنڈھے ... کھڑیاں
کراں شکوہ ہزاراں دار دے کنڈھے ...... کھڑیاں
بھرین رُنے آہ خون دے کنڈھے ...... کھڑیاں
میرے پاس نہ پاس طلا حیا کنڈھے ...... کھڑیاں
ساڈے پاس نہ راتن رست دے کنڈھے ... کھڑیاں
میرا تن من لیا تول گھس دے کنڈھے ...... کھڑیاں
دیکھیں حالت آ مجبور دی کنڈھے اُتے ...... کھڑیاں
غمزہ پاک ملاح جہاز دا آ کنڈھے ...... کھڑیاں
پڑھ سورۃ اُم الکتاب دی کنڈھے اُتے میں کھڑیاں

بارہ ماہ

چیت

چمکیا دین دا چند اصلی جد پھر دکھینا نور محمدؐ ہی ہے
طالب وچہ مطلوب دے غم ہویا اکو اک ظہور محمدؐ ی ہے
ایسے ہتشوا توں قربان جائیے جنھے دتا ظہور محمدؐ ی ہے
سچی آک پانی ہوا ذور کے مین دین ظہور محمدؐ ی ہے

بساکھ

وہم دا نفی وچہ ڈوب بیڑا البھو ڈک اثبات محمدی ہے
عالی فاضلی قادری راہ سدا صحابہ طریقہ نجات محمدی ہے
ویلا گیا جو گذریا آون والا جو موجود صلواۃ محمدی ہے
چنن وین کر دور سب وہم دلدا آیا عین یقین یہ بات محمدی ہے

جیٹھ

جلوہ جو عرش تے فرش سارا عین بعین محمدی ہے
اول آخر ظاہر تے عین باطن صورت معنی تکمین محمدی ہے
حاضر ناظر تے دمبدم وچ سدا ہر دم ہر دم تعلیمین محمدی ہے
تینوں خوف کس گل دا حفیظ دنیا تیرا والی حسنین محمدی ہے

ہاڑ

ہوش حواس نوں قائم کرکے ذرا اکھیاں کھول محمدی ہے
جے کر دلدیاں اکھیاں دی خبر نائیں بھائی عشق نوں ٹول محمدی ہے
کر فرمانبرداری پی جام کوثر حاضر ناظر تے کول محمدی ہے
تینوں خوف کس گل دا حفیظ دنیا حق قول قبول محمدی ہے

ساون

سمجھ پیارے تینوں ورد دساں جیکر مخلوق ہدایت محمدی ہے
لیہہ کلمہ جے شوق نجات تینوں ملے مہر ولایت محمدی ہے
نکتہ نادر کیہا سمجھ پہلے لازم سند روایت محمدی ہے
تینوں خوف کس گل دا حفیظ دنیا تیرے پاس عنایت محمدی ہے

بھادوں

بھادوں بھرم کی دار ڈبے بھنی ہے ڈھونڈ طلوع طریق محمدی ہے
برکت علی شاہ قادری فاضلی ہے ملے شرط سلطی محمدی ہے
اسدے وچہ لدنی ولایت سارا علی المرتضیٰ جبہ محمدی ہے
خودی اپنی دور کر حفیظ دنیا باقی ملے تجلی محمدی ہے

اسوج

اصل دی گل اک ہور دساں عشق بنسوا پاس محمدی ہے
من مرانی تے مکدی اگل ساری کلمہ عام تے خاص محمدی ہے
جس نے دیکھیا رسول اس نے حق دیکھیا افضل ہیئی شان محمدی ہے

اطیعوا اللہ واطیعوا الرسول سمجھو حق دین وچ واس محمدی ہے

کتک

کوئی ہیں تو درمیان ہو یا دوئی دور کر سنگ محمدی ہے
تینوں تیری جدائی دا وہم نال رکھی وسدا انگ محمدی ہے
برکت علی شاہ دسدا ہے جام کوثر جل عشق دی اگ محمدی ہے
دڑ دا تس نہ جائیں تو پینیں دنیا تسن دا الگ محمدی ہے

مگھر

من تو اک محبوب ہادی جہڑا دسدا راہ محمدی ہے
جس نوں کفر اسلام دی خبر نائیں کیتا عطا شیخ محمدی ہے
غیر غیر سمجھو حق حق سمجھو رنج غیر بقا محمدی ہے
یہی راہ نجات ہے مینوں دسیا جلوہ خاص خدا محمدی ہے -

پوہ

پریم دے دریا تو محو ہو جا ملے اتصال اسرار محمدی ہے
بڑی یہی کرامت ہے غیر بھا دے باقی دیدار محمدی ہے
صم بکم پیارے دا راز لبھدے غیر دوں راز کنار محمدی ہے
اہل شوق نہ مرسگے کوئی مینوں دسیا دیہو ہو کا انکار محمدی ہے

ماگھ

من توں شرع پیغمبری نوں سو ہا دست خرید محمدی ہے
تینوں کعبہ وسے جان دی بڑی جھنی باہو عشق نہ دید محمدی ہے
باجھوں شرع دے کم خراب تیرے شرع خاص توحید محمدی ہے
فیر شرع نہ ہو دیں توں جنت دسیا مسئلہ پکا تاکید محمدی ہے

پھگن

فکر دا وہم سب دور ہو یا پایا پاک سلطان محمدی ہے
واہ واہ عشق دا کلمہ پاک یار دبندہ بندہ انسان محمدی ہے
برکت علی شاہ دیکھ راجہ دل پایا ملیا فقہ دل عرفان محمدی ہے
تینوں خوف کس گل دا مینوں دسیا تیرا مالی جیلان محمدی ہے

چیت

چنگیا دین دا چہدہ باہوں بڑی مرض نسی ملیا طبیب دا نئیں
دن چھپیا وا یہہ رات دسیا فتوے سی ہو یا یار دا اہل نصیب دا نئیں

آ جا دو ستا دور نہ جا سا تیں تکیں کیہا عجیب جیب را تیں
میں دین محمد مالک استاد ا بخشے عالم دو نویں غریب را تیں
بساکھ
واہ واہ وصل وساکھ وچہ آن ہویا دل ٹٹیاں دا ہویا جوڑ راتیں
حضرت عشق سلطان مقام کیتا رہی کسے نہ گل دی لوڑ راتیں
لبھا محرم طبیب مریض تائیں پیا مرض پرانی نوں موڑ راتیں
میں دین محمد وچہ ہویا داخل تاں ہویا حجاب سب چھوڑ راتیں
جیٹھ
جگ سب چلیا طرف میرا ہویا طواف دل ترت راتیں
سبحان اللہ قلوب المؤمنین والا سنی پیشوا توں ہے گفت راتیں
کھلا دین اسلام تے بُت خانہ ملی اہل میخانیوں سرت راتیں
کر خوشی میں بھالودی جیبی دیندا مسئلہ عین ہوگیا درست راتیں
ہاڑ
ہویا اول رکوع دیدار شیخوں نیتی عشق دی جد دل نماز راتیں
کیتا وضو میخانے دے حوض وچوں پایا مسئلہ برحق نجات راتیں
گلہ ساتھ تکبیر دے کٹیا میں ہویا داخل وچہ جماعت راتیں
میں دین ہیہ نور سب پیشوائی لیے اُن سمجھ دے وچہ بات راتیں
ساون
ساقیا حکم ہزار اہیرا جہرا پڑھیا میں کلمہ شریف راتیں
کبھی انا احمد بلا میم کہیا آیا سمجھ دے وچہ ردیف راتیں
بیچ حق رسول دا دین لکا جیعو سنو تے کرو تعریف راتیں
سبحان اللہ قلوب دا میں دینا برکت شروع ہو گیا لطیف راتیں
بھادوں
بیرم کی وارو ہن لبھی کیتا پیشوا نے سودا روک راتیں
دارو عشق نجات نہ لبھے بھایوں چلیاں جھوکے ٹوک راتیں
ایسے پیشوا اتوں قربان جایئے رہا غیر نہ کوئی ٹوک راتیں
خوشیاں ہویاں ہزار ہا میں دینا آئی جد دل ہرم دی جھوک راتیں
اسوج
اک نگاہ کمال پیشوا سے پایا لطف ہزار گو ناگوں راتیں

بیٹھا اٹھدا تُردا اسوں لگا کریں خیال دُرست بطوں رائیں
میرے پیر توں کرنا قربان جاناں جیئے موسےٰ تے افلاطون رائیں
میں قربان ہاں پیر توں جیئن دینا جنھے کلمہ بنایا جا لون رائیں

کتک۔

سوک دکھاندے درد والی گئی ہے منظور قبول رائیں
گئیاں گذر مصیبتاں سرآتے کیہے توں یاد نہ مول رائیں
دوالے رتبے جہاں توں ورتوں عزت پاک دے ہوئے مقبول ائیں
ہر فضل دا ہو گیا جیئن دینا دور ہو گئے سب دکھ تے سول رائیں

مگھر۔

من مرشد کامل سچا کوئی کریں کار سپرد تمام رائیں
باہر ون میت اکھیں اندر پا جھاتی تینوں نظر آوے جلوہ عام رائیں
ساقی پیر مغاں وچہ مجھ نذری وے جہنے عشق الٰہی دا دتا جام رائیں
طالب وچ مطلوب دے غرق ہو یا آیا جیئن دین آرام رائیں

پوہ۔

پکڑ دامن کامل پیشوا دا کار و بار سپرد کر مال رائیں
کریں عرش عظیم دا سیر جا کے اڈ جا طالبا پیشوا نال رائیں
پھیر دوہاں جہاناں دا فکر چھڈ دے حشر قبر توں چھڈ پھر محال رائیں
کر دے پیر دی پیر دی جیئن دینا میرے اوڑ دی وچ خیال رائیں

ماگھ۔

مو شراب جاں پیتی تیں نے ہر دم ڈٹھا احمد با بجسم رائیں
جدوں پڑھی نماز حضور حاضر گیا دا اور دوا ورج رائیں
زہد جنت تے حوراں دا چھڈیا میں پایا برکت علی شاہ حکیم رائیں
مرشدا توں قربان میں جیئن دینے لیکھے حارث دتا قدیم رائیں

پھگن۔

پھر ہی بہار گیا خزاں موسم کیتا احسان بے حساب رائیں
منہ مجنے تے کوڑ تکھے سارے باقی عقلی خیال تے خواب رائیں
بابا برکت علی شاہ پیر سچا جتھوں نعمتاں پایاں کل رائیں
ہر کیا کہ جیا تو جیئن دینا باغ بلغ دل ہو یا پھل رائیں

سی حرفی

الف ۔ اللہ دے واسطے کرم کرتوں میراں آن کے پیر بغداد والے
صدقہ علیؓ رسولؐ دا افضل کرتوں میراں آن کے پیر بغداد والے
سچا پیر ہیں عقدہ کشائی کرتوں میراں آن کے پیر بغداد والے
چٹن دین دی مشکل حل کرتوں میراں آن کے پیر بغداد والے

بے ۔ بوہت شتاب دیکھیں حال میرا میراں پہنچ توں پیر بغداد والے
مشکل بنی دے وقت سوال میرا میراں پہنچ توں پیر بغداد والے
دیکھیں دکھ تکلیف محال میرا میراں پہنچ توں پیر بغداد والے
چٹن دین کو بخش وصال میرا میراں پہنچ توں پیر بغداد والے

تے ۔ تدھ اگے واسطہ رب پاوان سُنی واسطہ پیر بغداد والے
میراں کریں مقصود حل سب میرا سُنی واسطہ پیر بغداد والے
صدقہ نبی رسول عرب دا اے سُنی واسطہ پیر بغداد والے
چٹن دین تے کرم کر جھبدے جی سُنی واسطہ پیر بغداد والے

ثے ۔ ثابتی نال پھڑے دامن جیہڑا سُنی کوک تو پیر بغداد والے
دیکھیں ہاتھ نہ وہن وچ پئی بیڑی سُنی کوک تو پیر بغداد والے
تیرے ملیاں محمد اکل جیہڑا سُنی کوک تو پیر بغداد والے
چٹن دین دا تیں بن ہور کیہڑا سُنی کوک تو پیر بغداد والے

جیم ۔ جاؤ بغداد توں جا آکھیں سُنی دکھڑا پیر بغداد والے
میری عرض باد صبا لے جاویں دسیں دکھڑے عشق فساد والے
میری جھنے میری سندا آکھیں ویکھیں دکھڑے پیر بغداد والے
تینوں یاد کروا چٹن دین آکھیں دیکھیں دکھڑے پیر بغداد والے

حے ۔ حد ٹرپے آئی ہور مشکل میراں پہنچ توں پیر بغداد والے

میری زندگی وِچ عذاب آئی میراں پہنچ توں پیر بغداد والے
میرے سِر تے گھڑی خراب آئی میراں پہنچ توں پیر بغداد والے
مشکل بنی سِر حد سرکار آ کے میراں پہنچ توں پیر بغداد والے

خے -

خادم دی سنو پکار آ کے میراں پہنچ کے پیر بغداد والے
چنن دین دی جھٹی جاب آئی میراں پہنچ توں پیر بغداد والے
صدقہ نبی دا کریں توں پار آ کے میراں پہنچ کے پیر بغداد والے
چنن دین دی بیھوسار آ کے میراں پہنچ کے پیر بغداد والے

دال -

دسیں توں چھیتے پیر تائیں سُنی عرض توں پیر بغداد والے
نال عجز دسلام دستگیر تائیں سُنی عرض توں پیر بغداد والے
بنی خادم تے بھیڑ توں جا آکھیں سُنی عرض توں پیر بغداد والے
چنن دین دی مدح آخر تائیں سُنی عرض توں پیر بغداد والے

ذال -

ذوق دے نال فریاد کرنی اگے جائیکے پیر بغداد والے
تلیئوں ختم ہے چھیتے یاد کرنی اگے جائیکے پیر بغداد والے
کہیں پیر نوں میری امداد کرنی اگے جائیکے پیر بغداد والے
چنن دین دی عرض بغداد کرنی اگے جائیکے پیر بغداد والے

رے -

ربّ نے راہبر بنایا تینوں دِتا مرتبہ پیر بغداد والے
علی نبی پنجتن دا سایہ تینوں دِتا مرتبہ پیر بغداد والے
عرش فرش لوح کرسی دکھلایا تینوں دِتا مرتبہ پیر بغداد والے
چنن دین ہُن سیس جھکایا تینوں دِتا مرتبہ پیر بغداد والے

زے -

زندہ رسول دا دین کیتا دوجی وار پھیر پیر بغداد والے
شیخ صنعاں نوں باتلقین کیتا دوجی وار پھیر پیر بغداد والے
محکم پکڑ پیوست یقین کیتا دوجی وار پھیر پیر بغداد والے
چنن دین نے فضل امین کیتا دوجی وار پھیر پیر بغداد والے

س۔ سُن فریاد محبوب میرے میراں آن کے پیر بغداد والے
کریں مدح منظور مطلوب میری میراں آنکے پیر بغداد والے
عرض وچ دربار دے خوب میری میراں آنکے پیر بغداد والے
جیتن دین مدح اہل حب میری میراں آن کے پیر بغداد والے

ش۔ شور کراں کوکاں مار دل جتیں جھبدے بوہڑ توں پیر بغداد والے
شیخ واسطہ میراں سرکار دل جتیں جھبدے بوہڑ توں پیر بغداد والے
تیرے باجھ نہ سُنے پکار دل جتیں جھبدے بوہڑ توں پیر بغداد والے
جیتن دین دی سیوا دربار دل جتیں جھبدے بوہڑ توں پیر بغداد والے

صواد۔ صد ہزار آواز دیواں سُنیں کوک توں پیر بغداد والے
تیرے باجھ نہ سُنے کوئی دین میراں سُنی کوک توں پیر بغداد والے
صدقہ سُن لو حسن حسین میراں سُنیں کوک توں پیر بغداد والے
جیتن دین دے دردنڈے مین میراں سُنی کوک توں پیر بغداد والے

ضواد۔ ضرور فریاد منظور کر توں صدقہ نبی دا پیر بغداد والے
میرے دشمناں نوں ایتھوں دُور کر توں صدقہ نبی دا پیر بغداد والے
رتی نور دی باطن ظہور کر توں صدقہ نبی دا پیر بغداد والے
جیتن دین تے فضل حضور کر توں صدقہ نبی دا پیر بغداد والے

طوئے۔ طرف تیری آیا چل کے میں پھڑیں بانہوں توں پیر بغداد والے
تیرے دامن لگا چھڈ تعلقے میں پھڑیں باہیں توں پیر بغداد والے
وچھیں ایتھو نہ وچہ جلد میں پھڑیں باہیں توں پیر بغداد والے
جیتن دین میں تیرے گھڑی پل کے میں پھڑیں باہیں توں پیر بغداد والے

ظوئے۔ ظاہر اور باطن کے پیشوا ہیں غوث الاعظم پیر بغداد والے
حاکم حاکماں کے حامی ہیں دو خواہاں غوث الاعظم پیر بغداد والے
ساقی کوثر دے ثانی مصطفےٰ ہیں غوث الاعظم پیر بغداد والے
جیتن دین کے ہادی اور رہنما ہیں غوث الاعظم پیر بغداد والے

عین -
عرض قبول قبول ہووے اللہ واسطے پیر بغداد والے
صدقہ یاراں دا مدح مقبول ہووے اللہ واسطے پیر بغداد والے
میرے دل دی خواہش حصول ہووے اللہ واسطے پیر بغداد والے
چنن دین تے صدقہ رسول ہووے اللہ واسطے پیر بغداد والے

غین -
غوث الاعظم پیر ضامن کدی آؤنا پیر بغداد والے
صدقہ نبی رسول امیر ضامن کدی آؤنا پیر بغداد والے
میرے عیب بے حد تقصیر ضامن کدی آؤنا پیر بغداد والے
چنن دین دی مدح دستگیر ضامن کدی آؤنا پیر بغداد والے

فے -
فضل دی امت امید مینوں میراں آئے نہ پیر بغداد والے
پھیرا گھت بیماراں تے وید مینوں میراں آئے نہ پیر بغداد والے
سانوں بھیج پردیس بھلے شاید مینوں میراں آئے نہ پیر بغداد والے
چنن دین محمد بن قید مینوں میراں آئے نہ پیر بغداد والے

قاف -
قدم میرا ولیاں ساریاں دے ہادی کل دے پیر بغداد والے
محرم بھیت سندے ولی تاریاں دے ہادی کل دے پیر بغداد والے
سو فضل اکمل انوار والی ساریاں دے ہادی کل دے پیر بغداد والے
چنن دین مالک بیماریاں دے ہادی کل دے پیر بغداد والے

کاف -
کر ضامنی عاجز دی پاک میراں صدقہ نبی دا پیر بغداد والے
تیری تابع لوح افلاک میراں صدقہ نبی دا پیر بغداد والے
میرا حال احوال غمناک میراں صدقہ نبی دا پیر بغداد والے
چنن دین عاصی لولاک میراں صدقہ نبی دا پیر بغداد والے

لام -
لب حبیب رسول دے ہیں قادر اللہ کے پیر بغداد والے
فیض علی کے نور بتول کے ہیں قادر اللہ کے پیر بغداد والے
جگر حسن حسین مقبول کے ہیں قادر اللہ کے پیر بغداد والے
چنن دین حکیم درد رسول کے ہیں قادر اللہ کے پیر بغداد والے

میم -
من فریاد سلطان میرا بیڑا شوہ وچ پیر بغداد والے
مکھ اولیاں تے افضل شان میرا بیڑا شوہ وچ پیر بغداد والے
مشکل سر پئی کشٹ آن میراں بیڑا شوہ وچ پیر بغداد والے
چنن دین دی کر کشتی آن میراں بیڑا شوہ وچ پیر بغداد والے

نون ۔ نئی تکلیف تے مرض نیا سُن کوک توں پیر بغداد والے
میری عرض نئی دیویں جام نیا سُن کوک توں پیر بغداد والے
مینوں سفر نیا نالے عرض نیا سُنیں کوک توں پیر بغداد والے
چنن دین اس عشق دا فرض نیا سُنیں کوک توں پیر بغداد والے

واؤ ۔ واسطہ ربّ دا پاؤناں ہاں صدقہ نبی دا پیر بغداد والے
پیر سُنے نہ سُنے سُناؤناں ہاں صدقہ نبی دا پیر بغداد والے
در تیرے دا سگ کہاؤناں ہاں صدقہ نبی دا پیر بغداد والے
چنن دین کرم تیرا چاہوناں ہاں صدقہ نبی دا پیر بغداد والے

ھے ۔ ہور فریاد دی جگہ ناہیں باہجوں عبداللہ پیر بغداد والے
میں عاجز دا کوئی رہنما ناہیں باہجوں عبداللہ پیر بغداد والے
کتھے جا کوکاں کوئی جا ناہیں باہجوں عبداللہ پیر بغداد والے
چنن دین دا کوئی دردخواہ ناہیں باہجوں عبداللہ پیر بغداد والے

لا ۔ لاج تینوں تیرے بندیاں دی بوہڑیں سیدا پیر بغداد والے
پیرا کوک سُنیں چنگے مندیاں دی بوہڑیں سیدا پیر بغداد والے
تینوں شرف ہے قدرتی دھندیاں دی بوہڑیں سیدا پیر بغداد والے
چنن دین فریاد ہے گندیاں دی بوہڑیں سیدا پیر بغداد والے

الف ۔ آ پیرا چھیتی آ پیرا اوکھے وقت یا پیر بغداد والے
میری مشکلاں کریں کشا پیرا اوکھے وقت یا پیر بغداد والے
امت لاج تینوں بھڑیں باہنہ پیرا اوکھے وقت یا پیر بغداد والے
چنن دین غمناک ہے یا پیرا اوکھے وقت آ پیر بغداد والے

یے ۔ یار دوست کی یاوری ہیں پائے پیشوا پیر بغداد والے
افضل ذات وی طریقہ معرفت وری ہیں پائے پیشوا پیر بغداد والے
سید برکت علی شاہ راہبر ہیں پائے پیشوا پیر بغداد والے

چنن دین محمد گڑھ حاضری ہیں پائے پیشوا پیر بغداد والے

اوڑا

اونکار ہری پچھان جس دا ناہیں نام نشان ۔ جب تو سوجھیں گورو گیان ۔ چنن گیا رہیا بھگوان

آڑا

آپ ہری نے یار دا اپنا آپ دکھایا ہے ۔ پرگھٹ ہویا آن بندے وچ کیا کھیل بنایا ہے
ستگور وچ وکیل بنا کے حسن جمال دکھایا ہے ۔ چنن دین پر بھی جان جو کجھ گور سمجھایا ہے

ایڑی

عشق اللہ جنوں جیہتی آن لگدا ہے ۔ وہم تکبر تے وسواسا اندر دے اندروں بھجدا ہے
کوئی مکہ کوئی گنگا اٹھ پہنچ لگدا ہے ۔ کرا شنان چنن دین امرت ساگر وگدا ہے

سسا

سمرن جیہتی کرے جو ستگور فرماوے رے ۔ دل وچ کوئی وہم نہ آوے چم سیس نال لاوے رے
جیہڑے ستگور پھیری پاوے وہم نہ اوتھے آوے رے ۔ چنن دین پیچھے گور بن کب اس رمز کو پاوے رے

ہاہا

ہر ہر جب رے پیارے پاویں ذائقہ مکتی کا ۔ کام کرودھ موہ لوبھ ترکیں ملے خزانہ بھگتی کا
گور میں رچیا پیا وہی جو کوئی تارک ہستی کا ۔ چنن دین خوشدل ہویا پی پیالہ مستی کا

ککا

کہیں بستن میں ناہیں خفیہ بھیت ہری دا جی ۔ پا ستگور نقدی سودا پورن بھیت تری دا جی
آدا انت بھیتر ہری پرگھٹ وچ تری دا جی ۔ چنن دین پیچھے گور بن راہ شیطان مری دا جی

کھکھا

خودی سنتا چھوڑ دے تاہیں داس کہاویں گا ۔ نہیں تاں رام خودی وچ بھیں کے جنم اموں گوا دیں گا
ہمراہ سندر چنن دا جب توں گھوٹی گھما دیں گا
پھر توں چنن دین پیارے پتا سنت کہاویں گا

گگا

گوربن برکت علی کے اخذ کون پہنچاوے ہے
چھیدا اسو لکھ وہی جانے جس نوں گور سمجھاوے ہے

ستگور ملیا پھاسنی کٹی ہن تیں کون سداوے ہے
چنن دین ستگور باجھوں درشن کون کراوے ہے

گھگا

گھر سیں دتے نرنجن روپ دکھاوے پچھڑ کا کچھ
ادہنگ سوہنگ کچھ نہ رہا اودھر جدھر گورسکا مکھ

جاں میں جاگاں نالے جاگے دیکھاں تے داپردا اٹھ
چنن دین کی باتیں سچی پیارے اپنے گوراں پچھ

گھنگا

گھور گوانڈی کرپا واہ واہ بھاگ سوتے جی
جو کتھا پریم گوراں دا کہتے نہ جاوے ہتے جی

جنوں تاہنگ گوردی ہووے ستگور اودھر چلے جی
چنن دین پریمی ہو کے پگڑ گوراندے پلے جی

چچا

چپ کریں اپنے سنتا اخذ سنن میں دھیان کریں
ستگور پورن کامل باجھوں کیوں دوست شیطان کریں

جس نوں بھیتر پرگھٹ دسی وہی ناں دنیوں حیران کریں
تیرا تیں توں چنن دینا جے دل جان قربان کریں

چھچھا

چھن میں ستگور جس نوں پورا نونہال کرے
اپنے آپ درشن نرمل شہد دین دیال کرے

ایسے گورتوں میں بلہاری سرب جائیں جمال کریں
جاویں اخذ چنن دینا کھاہ مردار تنک حلال کریں

ججا

جدا نہ ہرجی تینتھوں بالکل تیرے اندر ہے
لیسے گورتوں بل بل جاواں بیتم تیرا اسندر ہے

بھیتر پرگٹ آپے آپ دشٹ کہاوے ونگر ہے
چنن دینا برکت علی شاہ دیوا اندر مندر ہے

جھجھا

جھوٹی گل نہ پکڑیں اصلی پیارے گیانی ہو
گور گیانی پورا ہو کے اپنی ہستی دیویں کھوہ

گور کا کہنا سر پر سہنا سچہ نہ کام کر دوداد رہو
امرت پیا سکے چنن دینا ہستی دسے وچ میلا کے سو

ججنجا

انگن کریں پرتر کیوں بیٹھا حیرانی میں

گور کامل کے سر نیپے جا کیوں پھردا ویرانی میں

انھ کی چھڈ پوڑی ڈنگر دوڑیں راہ شیطانی میں چتن دین گور توں پائی نعمت گل ایمانی نیں

ٹھینکا

ٹکن عشق ستاراں لگیاں خوب بہاراں جی جس تن لگیاں سو تن جانے غیر نہ خبر ساراں جی
زگن مرگن یتیم اتوں گھول گھتاں سنے واراں جی پُھکی ٹھوکی چتن دینا گیانی کرن وچاراں جی

ٹھٹھا

ٹھوکر باجھ پریم نہ ملدا نہیں پیارا ہے نیں بلہاری اپنے گور توں دُوئی دُور کنارہ ہے
دل وچ غنچہ کھلیا کیوں بھنور دا آوارہ ہے چتن دین جد شوہ پایا پھلا بھیت سارا ہے

ڈڈا

ڈُب پریم سمندر جے مطلب نوں پاتا ہے دو جگ دا وسواس نہ کرنا ہستی سے اللہ جاتا ہے
جاگرت سپن سکوپت تریا بھجن ہری سماگاتا ہے چتن دین اسی کو سوجھے جس نے پیا پیمانہ ہے

ڈھڈا

ڈھونڈ وست گور سچا رکھے جو من ڈولن توں جے توں مکتی پاویں پیارے ہٹ جا غیر نوں ٹولن توں
گندہ گندی کار نہ چھڈے کاگ نہ وٹ ساپھولن توں تن وچ جہے کلمہ اندر چتن ہیں بند کھولن توں

ننا

نرنکاری سب سے بات نرالی ہے نرگنی کا بھجن کریں تاں سنتا پھروالی ہے
گیا وقت ہاتھ نہ آوے بیت گیا جو فالی ہے چتن دین مذہب پنتھوں پرے پریم جمالی ہے

تتا

پلیا پتت کردا بھگت کردا بھگتی لوں نام نرنجن بھل گیا سب اگ لگے اس بستی نوں
اکھیں کڈھ قدر اوے اتو پرگٹ کرو ہستی نوں چتن دنیا بھل نہ جائیں یاد رکھیں لستی نوں

تھتھا

تھر میں تھوک مٹا وچ جن میں بگوڑ سکے چڑمین لگ جیدا مولک پڑھ پڑی کام کرودھ کر الگ
دور نہیں وچ گھڑے تیرے کوں کیوں ڈھونڈ مریندا جگ تور تجھ نہ چتن دینا اپنے گور دے کہنے لگ

ددا

دُوئی دُور کرو سب دیکھو رُوپ نرنجن دا
رام رتن بھل گیا ہیرہ دُرگت ورنگن دا
بھیتر پرگھٹ ہرجی جیسے چکو پرہ انگن دا
واہ گوُرو جپ چنن دنیا کرا شنان رنگن دا

دھدا

دھیان لگاؤ ساودھو گور مکھ ہرجی آوت ہے
بے گوروں ڈرہردا لوکو پوتھی حکم سُناوت ہے
سنت مرے انت جیا سنت کدوں مرجاوت ہے
چنن دنیا وہی جانے جنہوں گور راہ پاوت ہے

نانڑاں

نام نرنجن پیارا کر مُورکھ پا سمند ہری
آکھ جنہے بندے جپ ہری بنے نند ہری بے نند ہری
گور کے چرنیں لگ پیارے اصلی ہو پابند ہری
چنن دین برکت علی شوہ آنند ہری آنند ہری

پپا

پریم بن گور نہ ملدا گیان گور توں باہجہ نہیں
ابلیس پڑھیاں لکھ ہزاراں جیں میں مخفی راز نہیں
جیدے پڑھیاں معراج ناہیں ایسی پڑھ نماز ناہیں
چنن دین حسین مہر وتنا ابن توں وڈی نیاز نہیں

پھپھا

پھڑ دامن لگ چرنیں گور دے امر تینوں نارایں وتوں
جو فرماوے سوئی کرو موڑو نہ مُنہ عین وتوں
جنہیں کو وہم دُور کرو گوُر دور جے تینوں عین وتوں
چنن دین دو عالم صدقے وار گھتاں کونین تل

ببا

بن گیانی ہوو وڈی عقل دانائی ہے
سمجھے کا کوئی مجھن ہارا نہیں پھر لعنت آئی ہے
گور توں باہجہ عقل نہ آدے عقلوں باہجہ گدھائی ہے
چنن دین خودی جاوے باقی پھر خُدائی ہے

بھبا

بھونڈو جم پیا ہے عقل دُنیا دا مُردار کُتا
لنڈیاں لچیاں دا پیو دادا سالار تے مردار کُتا
جتھے کتھے گور کی بانی اوتھوں جاندا ہار کُتا
چنن دین جت لے دُنیا بن کے اِک ربار کُتا

مما

من میرے من پیارے کنیوں مت سمجھائیے مُن
باہجہ گوراں ہتھ خالی ساڈے دھو کتول جائیے مُن
رام رام جپ ہری نوں رام کے گُن گائیے مُن
چنن دین اپنے گورتوں پل پل گھول گھمائیے مُن

ییا

یار وقیمت اچھی پایا یتیم برن گیانی — ایکت ایکت ایکت ہے دفع ہویا سب وہم شیطانی
بھلا ہویا گورو کالی ٹھپالنی وہم گیا سب دور حیرانی — ہر کو ہر ہر جاگہ دیکھا چنن دین بہت آسانی

رارا

رنگن عشق حقیقی جس کو رنگت چاہڑھ چلی — گورو والا کوئی خودی تکبر وہم حجاب یک نگاہے سارے چلی
خاک لگاوُن جٹاں رکھاون جوگن ہوگن پاڑ چلی — گورو والا کوئی چنن دینا ہور ہو کم وگاڑ چلی

للا

لال امرت ساگر ستگور سے پی سنتا توں — اندر باہر توہی توں آد جگاد انتا توں
دل میں تیرے درشن تیرا کیوں مرداوچ چنتا توں — کنجی گور منتھ چنن دینا لبھ ملیں بھگونتا توں

ووا

واہ گورو کر پا کیتی گیا سہنا ہستی کا — بھیتر پرگٹ نرمل ہویا واقف کیتا بستی کا
برکت علی شاہ مرشد میرا پیالہ دتا مستی کا — چنن دین بل بل جاواں راہ ملیا حق پرستی کا

ڑاڑا

ڑاڑھ مٹی سب ولدی پایا پریتم پیارا اج — غوث الاعظم پیر ولی ہیں والی شاہ ہمارا اج
گھول گھتاں جند لکھ لکھ واری ارشاں جگ سارا اج — برکت علی شاہ چنن دین کامل گورو ہمارا اج

بارہ ماہ

چڑھیا چیت نئی بہار
پریتم آیا میں گھر بار
جیٹھ جدائیاں گیاں [illegible]
ویہڑاں ہو کا اُٹھے [illegible]
[illegible] چیت دل میں لا

موسم بدلے ہوشیار
واہ گورو جی واہ گورو
گور کرپا بن بھا [illegible]
واہ گورو جی واہ گورو
وچ پریم سمندر [illegible]

نامے شبد بول سُنا — واہ گورجی واہ گورو
اج مہینہ چڑھیا ساون — سکھیاں رلمل تیاں گاون
بول بیہا خوشی مناون — واہ گورو جی واہ گورو
بھاودن بھرم گئے تمام — مَیں بھر پیتے امرت جام
اج موہے گھر آئے شام — واہ گورو جی واہ گورو
اسوج انحد چھبد امول — تیرا ہر جی تیر سے کول
مٹھا محنن زبانوں بول — واہ گورو جی واہ گورو
کتک کونت میں گھر آیا — جھاکی دیکھے مَیں جلایا
روم روم میں آپ سمایا — واہ گورو جی واہ گورو
مگھر مینوں ہر جی ایک — جب ہی تجی سیوا انیک
ایہہ گورو دی سیوا ایک — واہ گورو جی واہ گورو
پوہ پیا دی دل میں آس — جسدی آس وہ خود پاس
سمر ہری کو ساس سواس — واہ گورو جی واہ گورو
چلو چلئے نہاون ماگھ — چھڈو گھر دے کاروبھاگ
دھن دھن کہو دھن دھن بھاگ — واہ گورو جی واہ گورو
پھگن کھلیا بھاگ تمامی — پیر برکت علی شاہ نامی
جیتن دین پریم غلامی — واہ گورو جی واہ گورو

(۱)

پہلے یاد اللہ نوں کریئے پہلے یاد اللہ نوں کریئے — بخشش ہوندی نہ مولا کی وادنیاں محمدؐ کی امداباہاں
غوث عالی سرکار نیاں - قادریہ دربار نیاں — جان تے ایمان سبھ دا پہلے یاد اللہ نوں کریئے

(۲)

مینوں تیں در باجھ نہ ڈھوئی مینوں تیں در باجھ نہ ڈھوئی — بخشش ہوندی نہ مولا کی وادنیاں محمدؐ کی امداد باہاں

غوث عالی سرکار جنہاں قادریہ دربار جنہاں ۔ اللہ میاں فضل کریں مینوں در بار تے نہ دھوئی

(۳)

جس دی خاطر دُنیا پیدا ۔ جس دی خاطر دُنیا پیدا بخشش ہوندی نہ ۔۔ ختم درود نبی نوں جس دی خاطر دُنیا پیدا

(۴)

نبی پاک محمدؐ آیا ۔ نبی پاک محمدؐ آیا بخشش ہوندی نہ ۔۔۔ اُمتاں تارن نوں ۔ نبی پاک محمدؐ آیا

(۵)

چارے یار نبی سرور دے چارے یار نبی سرور دے بخشش ۔۔۔ حسن حسین آل دو جارے ۔ چارے یار نبی سرور دے

(۶)

پنجتن نے جہان بنایا ۔ پنجتن نے جہان بنایا بخشش ہوندی نہ ۔۔۔۔۔ آ دو جس یار دیکھنا پنجتن نے جہان بنایا

(۷)

تو حل کر مشکل میری ۔ تو حل کر مشکل میری بخشش ہوندی نہ ۔۔۔۔۔۔ مولا علی نام تیرا تو حل کر مشکل میری

(۸)

تینوں رب نے شیر بنایا ۔ تینوں رب نے شیر بنایا بخشش ہوندی نہ ۔۔ دُلدل دیا اسوار اسا رب نے تینوں شیر بنایا

(۹)

کتنے بوہڑ بیچے سرکار نے ۔ کتنے بوہڑ بیچے سرکار نے بخشش ہوندی نہ ۔۔۔۔ عرضاں مُرید کردا کتنے بوہڑ بیچے سرکار نے

(۱۰)

کانہوں لیاں تاریاں پایاں ۔ کانہوں لیاں تاریاں پایاں بخشش ہوندی نہ ۔۔۔ پیر البغداد والیا کانہوں لیاں

(۱۱)

میری خبر لویں حدیث کر کے ۔ میری خبر لویں حدیث کر کے بخشش ہوندی نہ ۔۔۔۔ کیراں ویوج بیڑا میری خبر لویں کر کے

(۱۲)

مینوں سُتیاں بشارت ہوئی مینوں سُتیاں بشارت ہوئی بخشش ہوندی نہ ۔۔۔۔ نبی جی مدینے والے دی مینوں سُتیاں بشارت

(۱۳)

میری اُمت بھر دی جاندی میری اُمت بھر دی جاندی بخشش ہوندی نہ ۔۔۔۔ کھڈ مینوں اہل بیت کوں میری اُمت بھر دی جاندی

(۱۴)

مینوں پھیر ملیں اکواری ۔ مینوں پھیر ملیں اکواری بخشش ہوندی نہ ۔۔۔۔ مینوں دی سوچ والیا مینوں پھیر ملیں اکواری

(۱۵)

تیری منظوری ہوئی - تیری نہ منظوری ہوئی بخشش ہوندی نہ ...... پیر دی بیعت بناں تیری منظوری ہوئی

(۱۶)

اسیں کلمہ نبی دا پڑھکے - اسیں کلمہ نبی دا پڑھکے بخشش ہوندی نہ ...... دوزخ لنگھ جانا اسیں کلمہ نبی دا پڑھکے

(۱۷)

پڑھ کلمہ زکوٰۃ نمازاں - پڑھ کلمہ زکوٰۃ نمازاں بخشش ہوندی نہ ...... شرطاں دین دیاں پڑھ کلمہ زکوٰۃ نمازاں

(۱۸)

تینوں عالم دی سرداری - تینوں عالم دی سرداری بخشش ہوندی نہ ...... موجاں دین دیاں تینوں عالم دی سرداری

(۱۹)

اینویں مذہباں والے لڑدے - اینویں مذہباں والے لڑدے بخشش ہوندی نہ ...... اصلی نہ گل پھڑدے - اینویں مذہباں والے لڑدے

(۲۰)

جھدا پیر نہ مرشد کوئی - جھدا پیر نہ مرشد کوئی بخشش ہوندی نہ ...... ردّیا شیطان رب نے - جھدا پیر نہ مرشد کوئی

(۲۱)

ایویں میری میری کردا - ایویں میری میری کردا بخشش ہوندی نہ ...... دنیا نہ تیرے باپ دی - ایویں میری میری کردا

(۲۲)

پھر مرشد بے ایمانہ - پھر مرشد بے ایمانہ بخشش ہوندی نہ ...... غیر شرع کریں مسئلے - پھر مرشد بے ایمانہ

(۲۳)

پڑھ آکے من آئی - پڑھ آکے من آئی بخشش ہوندی نہ ...... چھپ دے کتاباں تا ضیا - پڑھ آکے من آئی

(۲۴)

ایتھے بیٹھ کے نہ رہنا - ایتھے بیٹھ کے نہ رہنا بخشش ہوندی نہ ...... قبراں اڈیکدیاں - ایتھے بیٹھ کے نہ رہنا

(۲۵)

توں بھی گھٹ نہ شمر یزیدوں - توں بھی گھٹ نہ شمر یزیدوں بخشش ہوندی نہ ...... جے کوئی تیرا پیر نہ توں بھی گھٹ نہ شمر یزیدوں

(۲۶)

سب اگلے پچھلے نارے۔ سب اگلے پچھلے نارے بخشش ہوندی۔۔۔ جم کے شلو گئیا۔ اگلے پچھلے نارے

(۲۷)

من فرض اللہ دا کہنا۔ من فرض اللہ دا کہنا بخشش ہوندی نہ۔۔۔۔ اوب سلوک بعیت توں من فرض اللہ دا کہنا

(۲۸)

تینوں ہووے قلب حضوری تینوں ہووے قلب حضوری بخشش ہوندی۔۔۔ برکت شاہ دے قدماں وچہ تینوں۔۔

مدح شریف

اوّل حمد غفار ہے سلام نبی سردار۔ تے درود دار ہزار میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر
اللہ غیب الغیب جان منظہر ہویا محمدؐ آن۔ ہادی باجہ نہ پہچان میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر
یا پیر دستگیر۔ توڑیں غماں دے زنجیر۔ میں عاجز فقیر میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر
تو محبوب سبحانی۔ کریں مشکلاں آسانی۔ تیرا ہور نہ کوئی ثانی میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر
مشکل بنی بے شمار۔ جلدی بوہڑ سرکار۔ جاوے غمی دا انجار میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر
میں عاجز بے حیلہ۔ اک تیرا ہے وسیلہ۔ میراں پیر آ کیلا میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر
مشکل بنی بے حساب۔ میراں بوہڑ توں شتاب۔ تیری عالی ہے جناب میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر
کر حل مقصود۔ جاوے غیر مردود۔ آوے واحد وجود میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر
میں عاجز نادان۔ کوئی ہور نہ ٹکانا۔ در آپ کا شہانہ میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر
میری سُن فریاد۔ چاہاں آپکی میں داد۔ کر جلدی سے امداد میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر
میری جاوے تکلیف۔ آوان لے کے تشریف وچہ آپکے شریف میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر
سُنی دکھی دی پکار۔ میری تجھی سرکار۔ تیری نظر دیوے تار میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر
میں آپکے حوالے۔ وچہ ملک بنگالے۔ ہادی پہنچے دکھ ٹالے میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر
مینوں ہجراں دی قید۔ جہدا کوئی نہ دید۔ اک آپکی اُمید میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر
میری گل ایہو لگی۔ ہر درد کی توں ٹھگی۔ اک مت تیری لگی میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر

در آپ کے میں سائل ۔ کرو دُوئی نُو دلیل ۔ ہووے آپ کا طفیل — میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر

در آپ کے میں چور ۔ میری سنو کوک شور ۔ کوئی جلد انہیں ہور — میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر

بیٹھا تیرے درداس ۔ دلوں ہور نگی آس ۔ کرو دُور وسواس — میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر

در آپ کا ہے عالی ۔ جتھوں جاوے نہ کوئی خالی ۔ میں بھی عاجز سوالی — میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر

میراں بوہڑ تُرت شتابی ۔ گل ہوئی ہے خرابی ۔ بیڑی بنی بے حسابی — میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر

در آپ کا میں کُتّا ۔ بول رہیا نہ میں سُتا ۔ جب بوہڑ ہے میں چھٹا — میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر

میتھوں اپنا ہی جان ۔ کریں مشکلاں آسان ۔ میرا تو ہیوں مان تان — میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر

مشکل ہور کیہنوں وساں ۔ جے کوئی ہووے تاں میں تاں وِچ پھراں دساں — میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر

گدا ہوں میں تیرا ۔ وچہ حرف نہ میرا ۔ تیرا تیرا ہوں میں تیرا — میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر

در آپ کا منگتا ۔ ملے فضلاں دا گنگا ۔ میں بھی لیا پھڑ پلا — میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر

استیں پئے راہ اوتے ۔ وچہ فکراں دے جلے ۔ تیرے باجھ نہ کوئی جھلے — میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر

اِک فضل تیرا کافی ۔ کل مرض اتے شافی ۔ ملے مشکلاں توں معافی — میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر

میری کوک تیرے تائیں ۔ سُن کوک بھِرا بائیں ۔ رحم کریں جھب آئیں — میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر

کرو دُور رنج یا رب ۔ تو ہیں مائی تو ہیں باپ ۔ تُوں ہیں جانی جان آپ — میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر

میری سُن تو آواز ۔ بنے لا دنا جہاز ۔ توں شاہاں دا شہباز — میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر

سُن دکھی دا پکارا ۔ تینوں سوہے جگ سارا ۔ میتھوں آپ کا سہارا — میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر

کرو دُوئی دُور طن ۔ میری آرزو ایہ من ۔ سُن کوک لا کے کن — میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر

وچہ گیراں دے بیڑا ۔ تیرے لے پناں میرا کیہڑا ۔ دن رات میرا جھیڑا — میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر

عبادیں جہل تو نہ جھل ۔ لیا در تیرا مل ۔ مشکل کریں میری حل — میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر

میری آرزو حضور ۔ سُن کرو منظور ۔ رد ہووے دُوئی دُور — میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر

میں عاجز نتھاواں ۔ تیرے باجھ کتھے جاواں ۔ کرم اِک تیرا جا ہواں — میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر

ساقی بھر وصل کا کاسہ ۔ کریں دُور دُوئی ناسہ ۔ بیکھیاں احد خلاص — میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر

تیری بارگاہ الٰہی ۔ قائم رہے شہنشاہی ۔ ورد میں تھا راہی یاہی — میراں یا دستگیر میراں یا دستگیر

جلائیں راہ سیدھا - دکھائیں پاک دیدہ - سنی آرزو حمیدہ   میراں یا دستگیر   میراں یا دستگیر

تیرے بندوں کا میں بندہ - چاہے چنگا چاہے مندہ - تیرا قدم ساڈا اکنہ   میراں یا دستگیر   میراں یا دستگیر

شہباز کا قوال - برکت علی شاہ کمال - میرے دستو دیکھو حال   میراں یا دستگیر   میراں یا دستگیر

جنن دین کا پیغام - لے جا بادِ صبا شام - کریں سجدہ سلام   میراں یا دستگیر   میراں یا دستگیر

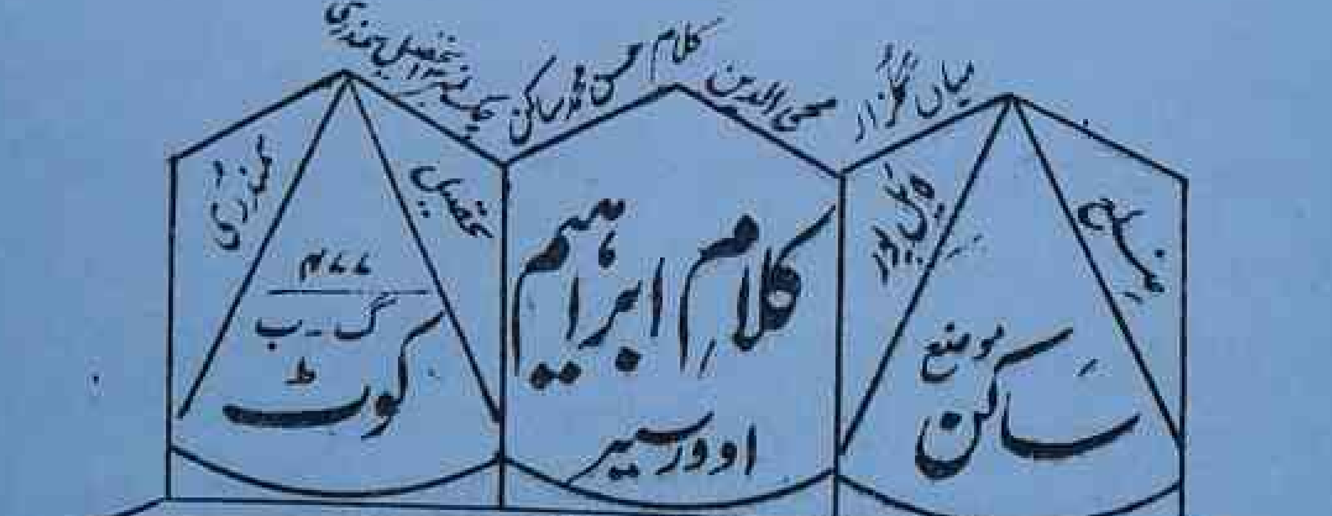

نمبر ١

غوث الاعظم جیلاں توں قرباں ہواں لکھ واری
تو بہت ہی بے پرواہ شاہا تو شہنشاہاں دا شاہ بنیا
تیرے فیض دا بہت کمال پیا تیرے کرم دا عجب اعجاز بنیا
میرا برکت علی شاہ پیر سیتو اچی شان تے بڑا امیر سیتو
اک الف دا اسبق پڑھاوندا اے قطب ولی توں قصور کرا دیندا اے
مرنے توں پہلاں مار دا اے جہڑی عشق دی اگ وچہ سڑدا اے
اک کرم دی نظر حضور کرے بلوچہ اوہ شاہ منصور کرے
تیرے فیض دا بہت کمال پیا مسکیناں دا رکھیں خیال پیا
تیرے فیض دا بہت کمال پیا میرا من لے اک سوال پیا
کہتے ابراہیم حقیر سیتو جہڑا برکت علی شاہ پیر سیتو

جس ڈبی بیڑی بوہساندی سی بلوچہ یار آتاری
دیویں چوروں قطب بنا شاہا واہ واہ تیری لٹاری
جو آجاوے سوالی ہو رہیا ملہاری میں ملہاری
ایہدا علم ہے جو اکسیر سیتو کرے دل دی دور بیماری
بلوچہ محبوب ملاوندا اے خودی عشق دی اگ وچہ ساڑی
پھر وصل کراوندا یار دا اے ایہہ عشق دی شرع نیاری
گنہگاراں توں منظور کرے ملہار دی تیں ملہاری
توں سنیا پیر شہباز پیا تینوں مندی خلقت ساری
کریں وقت نزع دے ساتھ پیا اک عرض کراں سو واری
دیچہ دین دنی بلیغر سیتو اہدی خاص خدا نال یاری

نمبر ٢

عشق عشق پیا لوکاں عشق کماونا عشق سکھوناں سہی
بڑا اوکھا پینڈا پیار اوا بڑیاں بڑیاں لمیاں راہواں
بڑی مشکل یار مناونا اے جہڑا دنیا دین نوں بھلاونا اے
نحن اقرب یاد کراہندی ایوں پھر دا دربدر

بجھ تصور یار دا ہستی ترن ملاونا سکھ تاں سہی
اک رکھ تصور یار دا سب کجھ بھل جانا سکھ تاں سہی
اک رکھ کے سب گواونا ہے ایہہ راز عشق دا سکھ تاں سہی
ابراہیم ڈھونڈ دی پھیر توں گھر محبوب نے پانا سکھ تاں سہی

نمبر ٣

کوٹھا وچہ آگیا سوہنا کمزور شاہ دن بدلے کرم کماون بیلے
واہ واہ ایہہ رب دے پیار مرنے توں پہلاں مارے
برکت شاہ پیر میں عاجز مشکل توں کرن گشالی
دیسے شراب طہوری دی دوری توں کرے چوری

عاجز تے مسکیناں دی بگڑی بناون بیلے رحمت برسون بیلے
آپ کھیلے سارے ساقی بجاون بیلے الفت بجھاون بیلے
ہستی دی توڑن میلدی ڈھیر کراون بیلے خودی دی منجھار
وسن نماز حضوری یار ملاون بیلے وصل کراون بیلے

فرمودات میاں گلزار محی الدین شاہ صاحب شہید

نمبر ۱

مرتبہ پایہ ہے ایسا مینارا آپ کا — ہے ترقی پر سدا رہتا ستارہ آپ کا
جو کہ از خود تنزل کر دیا ہے برقرار — کار تھا یہ زندہ کرنا دین دوبارہ آپ کا
فیض کے بادل یہاں سے جاتے ہیں ہر ملک کو — جو کہ ہے یہ بحر بخشش بے کنارہ آپ کا
وہی خادم حقیقی ہے اور خوش نکتہ فہم — جس نے ہے ہر طور میں پایا اشارہ آپ کا
وہم غیریت مٹا دل صاف آئینہ ہوا — ظاہر و باطن میں جب دیکھا نظارہ آپ کا
ہو گیا بے خوف اور خوشنود ہے گلزار اب — لا تخف سے ہے ملا ایسا سہارا آپ کا

نمبر ۲

سورج دے وانگ سوہنا زلفاں چھپائی جاندا — شبنم دے وانگ میرا ہونا اڑائی جاندا
وٹاں تے کی میں دساں تیر اندازی اسدی — اکو ہی تیر سب نوں بسمل بنائی جاندا
عشوہ تے پتے جھاڑے رکھ تسکین والے — طلسم تبسم والا جھٹ نہیں ہلائی جاندا
ہن نہیں گلزار ہٹ ڈسکے دا ہتھا یا ہویا — کملے دی توبہ پیر دے قلعے نوں ڈھائی جاندا

نمبر ۳

جہدی رہندی ہت اڈیکی سی اج گھر ساڈے وچ آ گیا — جد مکیا بھیت نہاں دا اوہ بندے دے رب سما گیا
میں توں دا پردہ شوری گل اصلی وچوں آ ہو رہی — جہڑی نظر ساڈی کوری سی اوتوں دوئی دا پردہ اٹھا گیا
دنیا اسی نے رب دا نور آ جہنے ماریا خودی دا اسور آ — ایسے نور دا سارا ظہور آ اوہو ہر دے جدا وکھوں دکھا گیا
وچ وحدت دے گلزار آ وچ کثرت دے سنسار آ — ایہو ستگورو دا اسرار آ اوہو سنت جیہڑا راہ نوں پا گیا
نہ مجھو کاں دے گلزار نوں ہن کون چھلے بدکار نوں — گل لاوے اوگنہار نوں ہن در تیرے تے آ گیا

سی حرفی

الف اٹھاں ب بیٹھاں رو رو ت ترنم حمد باری
ث ثابت کر دیھی ہستی ج جلائی ساری

ح حیران رہے دل لنڈن خ خاباں دیاں ڈاراں
د دھراں پب بواں اُلٹ کے رو رو آہیں ماراں

ذ ذخیرہ حُسن لگایا ر رب نے وچ پردے
ز زیراں توں س ستایا ش شرارے بھر دے

ص صدف وچ موتی پا کے ض ضرب لگائی
ط طرفین جدائی ہوئی ظ ظہور خدائی !!

ع عنایت کریں خدا دا غ غلام تمہارا
ف فردا نہ مرے بیچارہ ق قلق ہے بھارا

ک کتاب پڑھیں توں انجال گ لگا کے مُرتی
م مریں جے مرتوں پہلاں ن نہیں ڈر رتی

و ورد اناالله والا ھ ھر دم کر سایاں
الف آون ی یاد آخری ویلے یاریاں لایاں

سن ابراہیم دی زاری اوڑ نبھاویں یاری
عرض کراں سوداری اوڑ نبھاویں بدلے بنے لگاویں بھلے

نمبر ۴

سو واری صدقے جاواں میتھوں کھٹنی دیو چون لیا
زاہد کے ہادی پچھے وا کتھے جاواں ہور نہ راہ کوئی
پچھے مرشد باہجوں ڈھوئی نہیں میں رد ایہو دن ات لیا
جدوں خودی ذخیرہ ختم ہویا اگے مرشد دے میں عرض کیتی
پٹے پریم دے نال سی دس دتا آپ وچ سے کہوں سلام کیتا
آپے اپنے گھر وچ آپ سندا رہ سکدا اوتھے نہ پچھے کوئی
وفی انفسکم رب آپ کہندا اکلاں مسئلہ ویکھ قرآن اندر
تیتھوں اپنے آپ ہی خبر نا ہیں پڑھ پڑھ قرآن نوں حفظ کیتا

لو کی لکھ قصور وچار کردے نیں میں جھیا نہ سکدا ابترا
سو سو قسم محبوب دی میتھوں گھر تے نہ کوئی گھاٹ رہیا
انسیں ورد نے میتھوں حلال کیتا بھانبڑ خودی دے ڈھیر نوں لگ بلیا
وسو بادی حجی اسے کعبہ میتھوں وچ گھر میرے دے کون رہیا
اگے مہر تے من توں مہر ہویا آپے گھر والا تیرے گھر رہیا
آپے بے حجابو لا الہ والا وچ بیٹھ الا اللہ پڑھ رہیا
تیتھوں سار کلام قرآن دی نہیں ایویں پڑھ فریب بنا رہیا
ابراہیم کتاب تو پڑھ اپنی صاف صاف قرآن بتا رہیا

نمبر ۵

تیری یاد ہے من کا چین پیا تیری دید چشم ٹھنڈ مین پیا
میتھوں جدوں عشق ستاہ رہا تے محبوب کولے جاندا اے
جدوں اٹھداہاں تے کہنداہاں اس عینک حسن تر سن نین پیا
بہوں جذب عشق وچ رہندا اے تے کوئی کملا اسنوں کہندے
وچ عشق بخار دے ہو کملا نہ ڈریا کہیا مصرعہ

اکو شوہ برکت دا ورد کریں میتھوں ورد ایہو دن رین رہیا
ایہے حب اندر میں سونداہاں محبوب دے کمرے ہندا اے
تیری یاد ہے من کا چین پیا تیری دید چشم ٹھنڈ مین پیا
نہ جانن کملی کرن پیا تیری یاد ہے من ہے چین پیا
ابراہیم دے شاہ ثقلین پیا تیری یاد ہے من چین پیا

نمبر ۶

چپ رہ ملاں مسجد وڑ کے ڈھنگ فریب بنایا اے
نہ کچھ تینوں یار اپنے دی لوکاں نوں مگر لایا اے
جو پھردا وچ گمراہی دے بھلیاں نوں اوہ کی دسے اوہ

پڑھ پڑھ کلام قرآن تائیں وچ مسجد ڈیرا لایا اے
چپ رہ ملاں مسجد وڑ کے ڈھنگ فریب بنایا اے
تینوں سار قانون کتاب دی کی ایویں پھردا کیوں گھبرایا اے

تینوں مجھ نہ سیم مرو ڑی دی پڑھ پڑھ سبے شور مچایا اے
ذرا مجھ توں کدھر پیر ا ایں اس کدھر ڈیرا لایا اے
ایہو عشق محبت یار دی اے یاری لوں اس نے لایا اے
سب جھگڑا جا سولی چڑھ ایہہ عشق شرع فرمایا اے
اُٹھ اپنا یار منائے توں نہ رکھیں باقی اپنی ٹوئی
ایویں شرع شرع پیا کردا ہیں ہو کافر عشقوں مرنا ایں
ایویں مسئلے کریں قرآن پڑھیں نہ اپنی آپ کتاب پڑھیں
ایویں کھلیا پھریں چوراہے وچ نہ یار کتاب سپارے وچ
تینوں قرتے میں دی خبر نہیں اساں یار ہی سب کجھ پایا اے
بڑے مزے دے نال اُٹھا پردہ اس سجدہ کجھ اندر پایا اے
نہ تُو باقی نہ میں باقی سنجھ کجھ وچ عشق سمایا ہے
اُٹھ جھگڑ مصلے تسبیح توں چل چلئے ساقی خانے او
اوہ پاکستان وچ رہندا اے اوہ سب توں وکھرا رہندا اے
تمام اُسدا برکت شوہ عالی اسیں خوب ایہہ سبق پکایا اے
ابراہیم توں عشق ستایا اے تاہیوں غضب تیرے تے آیا اے

اُٹھ ڈیکھ کتاب قرآن تائیں اوتھے یار نے کی فرمایا اے
اُٹھ ویکھ تو اپنے آپ تائیں اس صاف صاف فرمایا اے
نالے عاشق تے معشوق بھی اے چہ عشق وا رنگ چڑھایا اے
کر راضی اپنے یار تائیں ایہو نکتہ خاص سمجھایا اے
ایہو وچ قرآن دے آیا ہے ایہو یار تیرے فرمایا اے
تینوں شرع عشق دی سار نہیں کی شرع عشق فرمایا اے
جس اپنے آپ نوں پایا ہے اوہنے یار نوں خوب منایا اے
اُس بستی دی تینوں خبر نہیں جتھے یار نے ڈیرا لایا اے
ویکھ عاشق صادق فیض تائیں جس مرم عشق کمایا اے
پڑھ اپنی آپ کتاب تائیں تُدھ میں ہادا راز سنایا اے
کل شئی ہالک باقی وہ آپ سمایا اے
اوتھے چل کے یار نوں لبھ لئے جس عشق دا رنگ چڑھایا اے
اوہ رہندا سب دے وچ بھی ہے گھر وکھرا ایویں بنایا اے
چھڈ جھگڑے جھیڑے ملاں دے اساں اکو سبق پکایا اے
چپ رہ ملاں مسجد وڑ کے ڈھنگ فریب بنایا اے

کلام حسن محمدؐ

جانی کمانداں باز نہ آوے آکے حسن توں نت ستاوے
کانیا اللہ اقرب کہندا جہدے واسطے وضو کریندا
منبر چڑھ کے دیویں دہائی تینوں اپنی خبر نہ کائی
کانیا حق دی طلب ہے تینوں حسن آکھدا مجھ لا مینوں
حسن کہندا پھرے دیوانہ کانیاں میں نہ پڑھاں دوگانہ

اپنا یار نہ کدی بھلاوے ایویں شور مچایا ای
تیرے شاہ رگ نیڑے رہندا اوتھوں تاں آپ نابینا ای
پھرے نہ تیری رسول گواہی وچ دوزخ تیں سڑنا ای
کینوں پھڑ دکھلاواں تینوں تیرا یار پیارا ای
سجدہ برکت شوہ نوں کرنا ایں پل سیں توایا ای

۵ ۔ ٹیلی نمبر ۱۳۰ آگ سبی مولوی جان محمد کے حسیم تکی تھا حسن محمد نور خادم حضور پر نور سے کہنے لگا ۔ کہ ننکانہ تھا یہ پیر بھائی تمام شاعر ہیں ۔ حسن محمد نے کہا سب شاعر ہیں ۔ مولوی مذکور نے کہا خیر اللہ ازراہ سے کہا تم بھی شاعر ہو ۔ حسن محمد نے جواب اثبات میں دیا ۔ اور بر موقعہ یہ کلام سنایا ۔ ۔ ۔ ۔

بخاور دیکھیا جلوہ سوہنے دے در تے مرکے
مرجا ہادی دے در تے قدماں تے جان دھر دے

نمبر ۴۔ تلنگ

سوہنے ماہی نے کرم کمایا
صدقے میں واری ہر دم جاواں
رہندی سبھی جیبھ دی تاہنگ ہمیشہ
نہ بھولے گا احسان تیرا تا قیامت
سلامت رہے یار ہر دم سلامت

برساں دا ڈبیا بیڑا تر آیا
نئیں تیڑی تے کرم کمایا
او اج ساون نوں نظری آیا
کیونکہ ہر آفت سے تو نے بچایا
بخاور نوں وحدت دا رنگ چڑھایا

نمبر ۵

بے پرواہ محبوبا میرے حال تے کرم کما دے
سب ولیاں اچھیاں شان اچیرائیں بھی ملیا دوارہ تیرا
عالی دربار تیرا اچی دوارہ تیرا
قطب بھی غوث بھی ابدال بھی اور اولیا سارے
میں مسکین سوالی.....
مشو کہ بزرگت نے کرم کمایا بخاور نوں درس دکھایا

اجڑیا دلیس ہمارا دار رحمت دے نال وسا دے
نظر کرم دی پا کے میری بگڑی ہوئی بنا دے
میں کنگال سوالی میری جھولی نوں توں بھر دے
تیری رحمت کے سہارے یہ سب ناز کرتے ہیں۔
بھر دے......
تاں پھر مشکل ہووے حل تو ہر بندا نے دھر دے

نمبر ۶۔ پہاڑی

کوتاں وچہ آیا سوہنا امت بخشاون بدلے
عاصیاں گنہگاراں دے اج بیڑے تر آئی جاندا
پوراں دے پور بھر کے پار لنگھائی جاندا
حوراں ملائک سارے خوشیاں دے گیت گاون
تیری خاطر لوح کرسی تیرے ہی سب مستانے

اللہ نے بھیجیا سوہنا کرم کماون بدلے
چوراں نوں پھڑ کے پل وچہ قطب بنائی جاندا
کفروں اسلام کیتا انے دیں شان بدلے
جن و بشر سب ہر دم تیرا ہی شکر بجاون
اللہ نے عرش سجایا سوہنے دی شان بدلے

صدقہ نبی دا مولا عاجز تے کرم کما دیں
حشر نوں لاج رکھیں پیا سے نوں جام پلا دیں

بختاور دی آ کے بگڑی بنا دیویں
نگیاں دی لاج ہے تینوں آ دیں بختاون ملے

نمبر ۷ ۔ پیلو

مَیں تیرے قربان پیر برکت علی شاہ
عاجز ہو در تیرے آئیاں
میری مشکل کرو آسان
ہر دم تاہنگ دلے وچ رہندی
صبح شام زباں ایہو کہندی
ڈھڈا شان کرامت والا
وحدت کا بھر دیجو پیالہ
بختاور شاہ تیرا دیوانہ
تیری رحمت کا بڑا خزانہ

مَیں تیرے قربان پیر برکت علی شاہ
کر مَین نظر کرم دی سایاں
پیر برکت علی شاہ
ہجر تیرے وچ دکھڑے سہندی
اپنی رحمت کا دیجو دان پیر برکت علیشاہ
ہر دم رہاں تیرا متوالا
کبھی نہ ول رہے دھیان پیر برکت علی شاہ
تیرے باجھ نہ کوئی ٹھکانہ
میرا تُو دین ایمان پیر برکت علی شاہ

نمبر ۸

ساقی بھر جام دیندا مست بنائی جاندا
رنگ نہر دی رنگیا عاشق نوں سُولی ٹنگیا
شاہ شہباز دا جانی جیدا نہ کوئی ثانی
ہر دم اِک رنگ رہندی ہجر دے دکھڑے سہندی
بختاور عرض گذارے برکت شاہ پیر دوارے

خودی نوں دور کر کے رنگ چڑھائی جاندا
نیناں دی تیغ چلا کے جھگڑا مکائی جاندا
کر دے سب ملک غلامی اُمت بخشائی جاندا
بے خودی دی لا کے مہندی کفر مٹائی جاندا
عشقے دے بہلے ہتھیار سے سجدہ کرائی جاندا

نمبر ۹ ۔ پہاڑی

اکھیاں توں صدقے جاواں تیر کمان کھچے
سوہنیاں زلفاں والا گوہڑیاں نیناں والا

عاشقاں دے پھسن کارن بنیا سامان کچے
جیدی اِک جھات کولوں ہویا دو جگ اجالا

کلام

سید نجباور حسین

شاہ صاحب

ساکن چک نمبر ۲۰ ر-ب تحصیل [illegible]

نمبر ۱ - پہاڑی

سوہنے نے آکے میں پر کرم کما دتا
عیباں گناہیاں نوں توں گلے لگاون والا
اُجڑیا دیس بسایا لگیاں نبھاون والا
الف دا سبق پڑھایا غیر دا نقطہ چایا
کی میں بیان کراں ہر جا پر اسدا سایا
بختا ور مست ہو کے سوہنے دے وچ تے مرجا
ہر دم توں کریں سجدہ ہو جا اہدا متوالا

برساں دا ڈبیا بیڑا اپنی رحمت ترا دتا
چوراں نوں پھڑ کے بلوچہ قطب بناون والا
صدقے میں ہر دم جاواں فضل کما دتا
وہم مٹا کے دل توں خودی نوں مٹا دتا
یا وے سر جانے اہدے جنوں سمجھا دتا
پچھے ذرا نہ ہٹیں جھولی توں اپنی نوں بھر لا
ویکھیں گا ہر ہر تھائیں ہادی کمال دتا

نمبر ۲ - پہاڑی

ہر دم رہندی یاد تیری میم دا پردہ چا دے
انتظار تیری حوراں ملائک کرتے ہیں کرتے ہیں
مکھڑا دکھا نہ ترسا تاج لولاکی والے
تیری خاطر اج عرش فرش سجالیا سجالیا
درس دکھا دیر نہ لا شان مزمل والے
برکت علی شاہ سایاں میں پر کرم کما کرم کما
فضل کرو کرم کرو میم دے پردے چا دے

کالی کملیا والے عرشاں تے آجا
دن رات تمہارا ورد یہی ہم کرتے ہیں کرتے ہیں
کالی کملیا والے عرشاں تے آجا
جو تینوں بھایا اوہ من میرے بھا گیا بھا گیا
کالی کملیا والے عرشاں تے آجا
بختا ور عاجز دا بیڑا بنے لا بنے لا
کالی کملیا والے عرشاں تے آجا

نمبر ۳ - تلنگ

پیر دیاں قدماں اُتے جندڑی قربان کردیئے
یار دا اوہ ہانہ چھڈیں خودی نوں تنوں کڈھیں
مرنوں ذرا نہ ڈریں مرنے توں پہلاں مریں
ساقی دے صدقے جاواں وحدت دا جام پلایا

ہستی مٹا کے اپنی قائم نشان کردے
ہر دم تو کریں سجدہ تن من قربان کردے
ازل کے ماہی دے سنگ ہستی زیان کردے
مستانہ ہوویں اہدا بستی ویران کردے

نبیاں تھیں نبی انوکھا پیراں تھیں پیر نرالا
رنگ رنگیلا بنیا اڑ زلفاں دے پیچ سنوارے
ملک غلامی کردے حوراں بہشت سنوارے
آپے معراج سدھایا اپنا جمال کردا
آپے جواب دیوے آپے سوال کردا
راج دلارے عربی ہر ہر جا ڈیرے لائے
روپ سروپ اندر حسن دی فوج چڑھائے
بخت آور شاہ بجازہ عرض ہمیشہ کردا
دید جمال کراؤ میم دا کھولو پردہ

عقل حیران کیتے عربی ذی شان کیتے
عشق الٰہی پیا عرشاں تے ٹھاٹھاں مارے
مست الستی ڈھولا بنیاں جہان کیتے
آپے مشتاق ہویا آپے وصال کردا
غیر غیریت والا نام و نشان کیتے
ہند پنجاب او ہجے لے جا فیض کھنڈائے
ابرو کمان وچالے نیناں دے بان کیتے
قدماں دی خاک ہوواں ہاں میں تیرے ملن تے مردا
بدلے اک زلف تیری دے دونوں جہان کیتے

نمبر ۱۰ ۔ ملنگ

شاہ شہباز دیا پیاریا میرے حال اُتے کرم کما

بخش میری تقصیر نوں بیڑا عاجز دا بنے لا ۔۔۔۔ ہادیا ۔ ہادیا ۔ ہادیا ۔۔ شاہ شہباز ۔۔ کما

تیرے باجھ پیراں میں ڈانواں ڈول وے کہنوں دساں دکھڑے پھول وے

اُچیاں شاناں والڑیا میں تتڑی نوں لے گل لا ۔ ہادیا ۔ ہادیا ۔ ہادیا ۔۔۔ شاہ شہباز ۔۔۔ کما

وے توں خاص محبوب ربانی وے توں وارث شاہ جیلانی

مینوں ہر دم وے تیرا آسرا میرے دل دی آس بجھا ۔ ہادیا ۔ ہادیا ۔ ہادیا ۔۔ شاہ شہباز ۔۔۔ کما

تیری رحمت ٹھاٹھاں ماردی تیری نظر ہے بیڑے تاردی

چوراں نوں جا قطب کریں تیری شان لولاک لما ۔ ہادیا ۔ ہادیا ۔ ہادیا ۔۔ شاہ شہباز ۔۔ کما

وے میں منگتی تیرے دربار دی ہت بھچھیا منگاں دیدار دی

بخت آور شاہ دیا دے والیا مینوں دیویں نہ منوں بھلا ۔ ہادیا ۔ ہادیا ۔ ہادیا ۔۔۔ شاہ شہباز ۔۔ کما

بزبان اردو۔ فارسی، عربی
پنجابی
ہندی

کلام محمد اقبال

ساکن چک نمبر ۲ ای۔ بی

تحصیل پاکپتن

ضلع منٹگمری

نمبر ۱

بحرُ الجُودِ فِی الدّارَینِ سیّدنا عبدُ القادرِ

نورُ الشّهودِ فی الکونینِ سیّدنا عبدُ القادرِ

روحُ الامینُ حقُّ الیقینِ کتابُ المبینِ محیُ الدّینِ

لیسَ مثلکَ فی العالمینِ سیّدنا عبدُ القادرِ

انتَ الاوّلُ انتَ الآخرُ انتَ الظّاهرُ انتَ الباطنُ

فی المشرقینِ والمغربینِ سیّدنا عبدُ القادرِ

امامُ الامامِ ذوالاکرامِ امُّ الکتاب شمسُ الضّحیٰ

تعالی المعنیٰ فی البحرینِ سیّدنا عبدُ القادرِ

قالَ الحقُّ یا غوثُ الاعظمُ اسمُکَ لاریبَ اسمی

انکَ لی قرۃُ العینِ سیّدنا عبدُ القادرِ

یدُکَ یدی وجھُکَ وجھی قدمُکَ قدمی قالَ النّبی

یعطیکَ اللہُ قابَ قوسینِ سیّدنا عبدُ القادرِ

اصلُ الظّھورِ نورُ الحضورِ شانُکَ قدمی ھٰذا

انتَ المقصودُ الطّامعینِ سیّدنا عبدُ القادرِ

وارثۃُ الابنُ الحسنینِ برکتُ علی شاہ احمدُ دلی

للاقبالِ غوثُ الثّقلینِ سیّدنا عبدُ القادرِ

(درباری)

نمبر ۲

ساکن عرش برین بر فرش آمد شیخ مرشد
شیخم مرا از سوئے کعبہ و قبلہ گاہے
دل میکنم سپرد آن تیر چشم دوائے
اے دستگیر عالم من بے نوا گدایم
من کیستم کہ گویم حمد و ثنائے خواجہ

عاصیان را پاک کردہ باز غیب الغیب شد
سجدہ کنم بپائیش چون دیدمش خدائے
جانم فدائے عارض آن صبح ناز گاہے
برحال این فقیرے از کرم کن نگاہے
برکت علی شاہ گوید اقبال رونت راہے

(تلنگ ۔ بھاگ)

نمبر ۳

کوئے شاہ جیل است جنت فضائے
روئے غوث پاک است روئے خدائے
زلف معطر و زرین درخشان
سِرِ اعظم مکنون گشتہ
چشمش بلا شک بنائے دو عالم
محراب ابرو درخشان ہلالے
مژگان تر برق لرزان و رقصان
بینی چہ گویم عجب ذوالفقار لیست
لب سرخ دریائے خون است پیدا
زہے دلربا است زرین کلاہے

سنگ پیر پیر است صنغم ادائے
تجلے کنان ہمچو مہر السمائے
لشتہ بہ راہے چون مار سیاہے
چون دیدہ جنبش نور العلائے
دیار حسن راست فرمان روائے
قبلۂ پاک است در قتل گاہے
محافظ مے خانۂ چشم دوائے
عارض مثال شمس الضحیٰ ئے
گوہر درین بحر دندان شاہے
زہے شہنشاہ است عالم پناہے

آقائے اقبال برکت علی شاہ
زہے دستگیر است و مشکلکشائے

(تلنگ)

نمبر ۴

ساجن من میں آ بسے ولین کے سردار   گھونگھٹ نکھوں اُٹھا یک کے روگ وچار
مورے گھر آئے شام گردھاری ۔

آن جلایو دیپک من کا   برجانن ہے تو جانن کا
بانکی صورتیا سندر بالم ۔   نینن پر ہا کٹاری .... مورے گھر آئے شام گردھاری
مکٹ اٹھا کر موری کھیلے   جیا مورا ازنگیو چھیل چھبیلے
پل میں موہے مار گرایو   وُہ جیتیا میں ہاری ..... مورے گھر آئے شام گردھاری
منموہن رے جگت کھویا   پار لگایو ڈوبتی نیا
ترلوکی مہاراج ہو بھگون   ہے رنگوں دھاری .... مورے گھر آئے شام گردھاری
دیا کرت موہے اپنا بنایو   برہا اگن مورے تن من لائیو
برکت علیشاہ یتیم بانی   تاس اقبال بھیاری .... مورے گھر آئے شام گردھاری

(آساوری)

نمبر ۵

بالم موری نینا پڑی منجدھار

تجھ بن پیا مورا کون سہارا   لیجیو خبریا موری کھیون ہار ...... بالم ...... منجدھار
بنت کمینی کہیں ڈوب جاؤں   بہیاں پکڑ یو موہے لائیو پار ...... بالم ...... منجدھار
پل پل دیکھوں پیا ڈگر تمہارا   کیجیو نجریا اک تارن ہار ...... بالم ...... منجدھار
دیا کمایو موہے چرنن لایو   برکت علی شاہ موری سیج سرکار ...... بالم ...... منجدھار
بیچ کھنڈ اقبال محمد   کوکت باپن نت تمرے دوار ...... بالم ...... منجدھار

بروا

نمبر ۶

منموہن تم جگت کھویا بیچ بھنور موری ناؤ اڑی
پیر پیران بغداد بسیا ترلوکی توری دھوم پڑی

توں صالح کے چند رہاں فاطمہ کی گودی کے پلماں
دھرت آکاس ایشور جیوک تو ہے مرت دین بن پیا
منک منک مورے آنگن آیو کمٹ اٹھا دیپے رس دکھایو
سکھ چندن سر کلس گندن رس بھرے نینن بانکی چتون
تن من دھن سب تم پہ واروں برکت شاہ مورے خواجہ

حسب نسب حسنین تمہارا دیا بدریا تم ہو چڑھی
اسم اعظم تورا نام سانوز یا دسویں دوار کی جوت نزی
جگ جگ پریم نگریا صُرتی سہاگن کی یہ گھڑی
جہاں مُورت نے منوا چھینا لگا لپٹ کی اُلٹی کڑی
تورے چرن میں بیتے عمریا ٹوکت ہے اقبال کھڑی
(نعیم)

نمبر ۷

سارے جگ توں نرالیاں دسدیاں نے شہباز دے لال دیاں گلیاں
مکی مدنی سرورِ عالم دے ایہہ وصل وصال دیاں گلیاں
ایہناں گلیاں نوں میں نور آکھاں یا وحدت قربِ حضور آکھاں
یا لیل قدر مشہور آکھاں ایہہ تاں بدر مثال دیاں گلیاں
ایہناں گلیاں دے وچ یار ملے کل سوہنیاں دا سردار ملے
ایتھے دو دلیاں دی تار ملے ایہہ تاں حسن جمال دیاں گلیاں
ایتھے عشق دے جھنڈے جھلدے نے ایتھے حسن دے گھونگھٹ کھلدے نے
ایتھے داغ ہجر دے دھلدے نے ایہہ تاں فضل کمال دیاں گلیاں
ایتھے عاصی بھج بھج آوندے نے اک پل وچ قطب ہو جاندے نے
نت گن شوہ دے گاوندے نے واہ نظر نہال دیاں گلیاں
اقبال کی شوہ دی شان کہواں آکھاں محو متکلم تے کماکان آکھاں
ایہو بخشش دا ساماں آکھاں جھڑی شوہ لجپال دیاں گلیاں
(دوربار)

نمبر ۸

بجھیڑ نبی پیغمبراں تائیں اوہ سبھی ایہو کہندے
بجھیڑ نبی جد ناصیاں تائیں اوہ بھی ایہو کہندے
برکت علی شاہ یا سیدا عاجز نے کرم کمائیں

بجھیڑ نبی اولیاواں تائیں اوہ سبھی ایہو کہندے
اقبال محمد انس ملائک بجھیڑ نبی تاں کہندے
میرا بیڑا بنے لائیں حق دے پیا ریا

نمبر ۹

شاہ شہباز نے جانی بیشک آپ ہیں آپ ہیں
آپ ہیں سرتاج اولیاء عاجز تے کرم کما دیں
آغذ احمد ذاتی جسمی ہو گئے ہو گئے
شان بڑی لولاک لما عاجز تے کرم کما دیں
جبرائیل نے ایہہ گل آکھ سنائی ہے سنائی ہے
آپ ہیں قابل حمد و ثنا عاجز تے کرم کما دیں
شمس ولایت نور قدم ہیں بحر کرم بحر کرم
کل عالم کے پشت پناہ عاجز تے کرم کما دیں
عرش فرش تے جھنڈے شوہ دے جھلدے نے جھلدے نے
غوث زمانہ شیر خدا - عاجز تے کرم کما دیں
تیں در باجھوں ہور نہ کوئی آسرا آسرا
صدقہ شاہ شہباز پیا عاجز تے کرم کما دیں
یا سیدا عاجز تے کرم کما دیں میرا بیڑا بنے لا دیں

منظور شاہ جیلانی بیشک آپ ہیں آپ ہیں
میرا بیڑا بنے لا دیں حق دے پیاریا ... برکت علیشاہ
عبدالقادر جیلی اسمی ہو گئے ہو گئے
میرا بیڑا بنے لا دیں حق دے پیاریا ... برکت علیشاہ
ظاہر باطن برکت شوہ دی شاہی ہے شاہی ہے
میرا بیڑا بنے لائیں حق دے پیاریا ... برکت علیشاہ
مُرشد حقیقت خضر طریقت شاہ اُتم شاہ اُتم
میرا بیڑا بنے لائیں حق دے پیاریا ... برکت علیشاہ
فیض فزینے دے دروازے سنے کھلدے نے
میرا بیڑا بنے لا دیں حق دے پیاریا ... برکت علیشاہ
محمد اقبال جہی پاپن دی بخشو خطا بخشو خطا
میرا بیڑا بنے لائیں حق دے پیاریا ... برکت علیشاہ
حق دے پیاریا ... برکت علیشاہ یا سیدا

(پہاڑی)

نمبر ۱۰

اودھ بھرے نیناں والڑیا
مستاں دے ساقی آ جا اک نظر دے مست بنا جا
تیری مے بجلی جگ حقیں نرالی ہے تند تیز جھلکدی لالی ہے
تیری مے حقیں جو مخمور ہویا تیری وجہ درگاہ منظور ہویا

تیرے عشق نے تن من جالڑیا
ذرا شوخی ادا او کھلا جا او میخانہ لٹاون والڑیا
ایہہ تاں گُٹ لے جاون والی ہے کر فضل پلاون والڑیا
رُت بدلی نور و نور ہویا واہ مے دے پلاون والڑیا

آپے مے خمار مخمور ہویوں آپے مست آپے ہوشیار ہویوں -
آپے عاجز دی سرکار ہویوں اقبال نوں تارن والڑیا

(بھیم - پہاڑی)

نمبر ۱۱

جنہاں پیا سنگ لایاں اکھیاں نے   انہاں تاہنگاں ملن دیاں رکھیاں نے
جنہوں نین ماہی دے ڈنگرے نے اوہدی جند سُولی تے ٹنگدے نے
اوہنوں اپنے رنگ وِچ رنگدے نے۔ اُنہاں وَصل دی لذتاں چکھیاں نے
جتھے سوہنا قدم ٹکاوندا اے لکھاں شورج چند چمکاوندا اے
جدوں پاک جمال وکھاوندا اے اودوں عقل ہوری اُٹھ نسیاں نے ... جنہاں
جیہڑے برکت علی شاہ پیر ہوئے اوہ تاں زُلف دے آن اسیر ہوئے
ہر دھر قدماں تے ظہیر ہوئے انہاں وہم کتاباں تجیاں نے ... جنہاں
دھن بھاگ اساڈے ورلیا۔ ساڈوں برکت شوہ دا در ملیا
بنت وگدا فیض دا سر ملیا ہویاں نیتاں نہا نہا اچھیاں نے ... جنہاں
سر تاج لولاک نشانی اے۔ سوہنا مکھڑا جیہدا اسمانی اے
متھے ملدی لاٹ نورانی اے لکھاں ناز دکھاون اکھیاں نے ... جنہاں
جدوں سوہنا آپ دیال ہویا اودوں بامُراد اقبال ہویا۔
جدوں شوہ دا فضل کمال ہویا دِلوں کفر سیاہیاں لتھیاں نے ... جنہاں

(پہاڑی۔ بھیم)

نمبر ۱۲

میراں پیر دی ہاں گولیاں دی بڑ گولی   تن مَن وار دی ہاں جان صدقڑے گھولی
کو بچی کملی اوگنہاری مُنہ کالا دِل سیاہی   دَر دَر دھکے کھاندی پھر دی اندر حال تباہی
بے مُراد جہانوں ہو کے در میراں دے آئی   دو جگ دے سُلطان میراں نے جاں اِک نظر دکھائی
خودیاں چھوڑ گئیاں رمز عشق نے کھولی۔
غوث الاعظم شاہ جیلانی عرش فرش دا سائیں   اسم مُبارک جس نے پڑھیا ٹُریاں رد بلائیں
پاک قدم دی برکت سیتے لا دے ڈھوہاں تائیں   رنگ اپنے وِچ رنگی جاندا رنگدا جائیں جائیں
دَر اُتے جو آیاں رج رج کھیلن ہوری

رحمت دا دریا میراں جی بدیاں روڑھ گواوے
مسکیناں تے کرم کماوے چوروں قطب بناوے

در میراں تے جو بھی آوے خالی کدی نہ جاوے
عقلاں والیاں بیجو دہوون جان اک جام پلاوے

بولن حق میراں حق میراں دی بولی

حالی ہے دربار میراں دا آپ خدا فرمایا
لاتخف فرمان میراں دا اعظم تائیں آیا

قدمی ہذا اُس کہے سبھناں در تے سیس جھکایا
رو اقبال قدم پھڑ دھر یا عجزوں آکھ سنایا

بردی تیری ہاں بھر دے میری جھولی
پہاڑی

نمبر ۱۳

دیکھو نی ایہہ لاڈلا آیا رحمان دا
برساں دا ڈُبا بیڑا بنے لاؤندا
تاج لولاکی سر تے پا کے آ گیا
چوراں تائیں بہہ کے قطب بناؤندا
سوہنا ئن موہنا دلاں وچ وسیا
کعبہ اتے قبلہ ہے ایہہ میری جان دا
فضل کمال دیکھو دستگیر دا
رستہ اپنے قرب والا آ دسی جاوندا
آؤ ایہدے قدماں تے جند گھولئے
قدمی ہذا دیکھو نی ایہہ دسی جاوندا
لطف کرم وی کر کے پار اتاریاں
گذر خطاواں گل لائی جاوندا

ثانی ناہیں کوئی دو جگ ایہدی شان دا
میراں دستگیر والی دو جہان دا
حبیباں گناہیاں نوں ہے گل لا گیا
میراں دستگیر والی دو جہان دا
اکھیاں دے وچ نشے وانگ رچیا
میراں دستگیر والی دو جہان دا
مکھڑا اجمال دیکھو میرے پیر دا
میراں دستگیر والی دو جہان دا
کفر دی سیاہی والا دل دھو لئے
میراں دستگیر والی دو جہان دا
محمد اقبال جیہاں اوگنہاریاں
میراں دستگیر والی دو جہان دا

نمبر ۱۴

شاہ جیلان والے ملنے نظارے او کھے
مُڑ تو اقبلہ دے باجھوں پاونے اشارے او کھے

قدماں تے سیس نوا دیں دلبر دا راز پا دیں
سوہنے دی دید کرلا دیلا ہے اج زلیخا
شمع دی لاٹ ڈھٹ گھندی آ جا پروانے آ جا
عاجز اقبال کہندا آ او جند گھول گھماں یے

شاہ لولاک جیہے ملنے پیارے اوکھے
یوسف دے ناز نہورے ملنے دوبارے اوکھے
سرشنے تے مرنے باہجوں عشقے دے چارے اوکھے
برکت مشہور ہادی باہجوں ملنے جھلکارے اوکھے
(پہاڑی)

نمبر ۱۵

ہنت منگدی۔ تیرے نظارے
دید کراں تاں عمر گزاواں یکھول گھماواں صدقے جاواں
حسن تیرے دی کھڑی پھلواڑی بلبل وانگوں موہ ستواری
برکت شاہ جی کرم کمائیو اپنیاں کمینیاں لے گل لائیو
بریاں ویکھ نہ پیرے جھپائیں۔ اوگنہاری قدمیں لائیں
نظر کریں اک تارن والی۔ عرض کرے اقبال سوالی

تیتھوں ہنت منگدی
ہنت منگدی۔ تیرے اشارے تیتھوں ہنت منگدی
ہنت منگدی۔ ایہو چمکارے۔ تیتھوں ہنت منگدی
ہنت منگدی۔ نیں دوگاڑے۔ میں تاں ہنت منگدی
ہنت منگدی۔ پیا پیارے تیتھوں ہنت منگدی
ہنت منگدی عشق ہلارے تیتھوں ہنت منگدی
(دلماں)

اسم نامہ نمبر ۱۶

ب۔ برکت شاہ پیا پیارا مظہر نور حقانی
بے پرواہ کہاوے آپے بندا دی دل جانی
ر۔ رب العظیم کہاوے آپے رب الاعلےٰ
روہڑ گواوے جھلک دکھاوے سندر صورت والا
ک۔ کرم جہاں سوہنے کیتا کنتوں لکھ بنایا
کنت کنزاً والا ماہی کر او ہلا اج آیا
ت۔ تنگ نظری دا ہے دعوے میں تو شور مچایا
توہی تو ہے ہر جا پایا سایاں تھیں بن ہو رہ آیا
ع۔ عقلاں دی جا نہ اچھے عجز نیاز گذاراں

بحر عمیق تے بے کنارا بے مثل نہانی
بلند نصیب اقبال ساڈے ملیا نہ اوہ جلالی
رنگ اپنے وچ رنگی جاندا اوہ رنگریز کمالا
رمز اقبال پیا دی پائی پیتا وصل پیالا
کُن کہیا وچ عشق کمائی کل وچ جزو رلایا
کر اقبال اوہ اشکرانہ کامل پیر جو پایا
تحت النفس نصیب جہناں دے تیزی عقل ملایا
تو اقبال فنا نوں مار گوایا منبر اعلی پایہ
عشق سمندر غوطہ لاکے علینو عین پکاراں

عجب نظارہ مکھڑا انور دی عاکس نین کٹارا
ل۔ لگایا چرنیں اپنی لاڈی تیغ چلائی
لُطف عنایت ہادی کیتی لکھی حد جُدائی
ی۔ یاراں دا یار ہے خاصہ عرش فرش دا والی
اسم مبارک پیر میرے دا اسستے حرف مثالی
ب برکت سر رحمت بدلی اُٹھ تُوں گل تے وسدی
لاموں لعل بنائے سنگ نُوں نظر عطا دل رسدی

عشق اقبال تُوں علین حیاتی عشقوں ویہہ بہادا
لا علمی دا پیالہ ویکھے لاہی دِلوں سیاہی
لا یحتاج اقبال تُوں کیتا لے کو بچی گل لائی
یار ہویں دا نام سدا وے صاحب لطف کمالی
ہفت مراتب کامل انساں برکت علیشاہ عالی
ف تریاق علیلاں تائیں عزائیں علین کشف دی
سی عیتیں یا شاہا اج سن لے عرض اقبال نکی دی

نمبر ۱۷

بادِ صبا — برکت علی شاہ ہادی نُوں — میرا حال سُنا

میں داری تو آپیا — آ سُن لے درد کہانی
عشق تیرے جان جلائی — رو رو دیواں دُہائی
آکھیں جا — برکت علی شاہ ماہی نُوں — میرا حال سُنا

تُوں شاہ شہباز دا جانی — میں تیری ہاں دیوانی
دو جگ تیریاں دُھماں پیا؟ — آدیں کرم کما دیں
آکھیں جا — برکت علی شاہ ماہی نُوں — میرا حال سُنا

میں بڑیاں عیباں والی — تیری نظر ہے تارن والی
در تیرے اقبال سوالی — کر دے معاف خطا
آکھیں جا — برکت علی شاہ ماہی نُوں — میرا حال سُنا ... بادِ صبا

(ملال)

نمبر ۱۸

آئی بہار جاں فزا کھلنے لگی ہے دل کی کلی
بادِ صبا نے کچھ کہا نرگس نے آنکھ کھول دی

حسن ہوا ہے بے حجاب عشق کی دیکھ بیکلی
بلبلیں ثنا دی کر رہی آتے ہیں برکت شاہ علی

درِ مے خانہ کھل گیا پینے کا وقت آگیا
جام پہ جام دے دیا ہوش و حواس لے لیا
مستوں کا دین ایمان ہے سجدہ بہ پائے میفروش
اب نہ وہ بے قراریاں اب نہ وہ انتظاریاں
موسم بہار آگیا اب دلدار آگیا

پیرِ مغاں نے لطف سے اب تو صراحی تھام لی
قطرہ کے بدلے جان لی ساقی نے چال واہ چلی
دیدِ بتاں ہے دیدِ حق بت کی خدائی مان لی
سامنے روئے یار ہے ہم نے عدم کی راہ لی
کب اقبال رہ گیا دیدہ ملی تو ہستی جلی

(پہاڑی)

نمبر ۱۹

شہباز کا پیارا عالم کا پیشوا ہے
مقصود عاشقوں کا معبود عارفوں کا
صورت ہے مصطفٰے کی سیرت ہے مرتضٰی کی
میں کیا کہوں کہ کیا ہے کہنے سے بھی ڈرا ہے
شیدا اسے طورِ سینا موسیٰ ادھر تو دیکھو
خیبر شکن نگاہ کا کافی ہے اک اشارہ
سب پر کرم کیا ہے اے دستگیرِ عالم

عرشِ بریں کا ساکن امت کا راہنما ہے
برکت علی شاہ ہادی اکمل ہے عالیجاہ ہے
سب حاکموں کا حاکم سرتاج اولیا ہے
یہ دُرِ کنزِ مخفی لاریب کبریا ہے
اس کی گلی کا ذرہ ذرہ خدا نما ہے
بندے سے مولا کر دے یہ نظر کیمیا ہے
اپنا بنا لے شاہا اقبال کی دعا ہے

(سارنگ)

نمبر ۲۰

پیرِ مغاں نے مجھ کو دیوانہ بنا ڈالا
آمد نے تیری شاہا کیا کیا نہ بنا ڈالا
اے شاہِ ناز نیناں اک بار تو نظر کر
فردوس پہ جب نظر کی اٹھا وہ ہائی دیتا

نظرِ عطا سے پل میں مستانہ بنا ڈالا
عالم کے بت کدہ کو مے خانہ بنا ڈالا
ہم نے بھی دل کو تیرا نذرانہ بنا ڈالا
اے مظہرِ احدیت جانانہ بنا ڈالا

اے دُرِ شہبازی برکت علی شاہ ہادی
اقبال کو بھی اپنا پروانہ بنا ڈالا

قوالی

نمبر ۲۱

چوکھٹ تمہاری چوم کے میں سرخرو ہوا — ہستی کے دام سے رہا اب مو بمو ہوا
ظلمت کدۂ دہر میں چمکی ضیائے عشق — چرچہ تمہارے حسن کا جب کو بکو ہوا
لاکھوں ہی طور جل گئے دیکھا جو بے حجاب — عکسِ جمال منور فشاں اب سو بسو ہوا
تجھ سا نہ مرد کوئی مجھ سا نہ دلربا — تجھ سا نہ چارہ گر کوئی اب ہے خوبرو ہوا
احساں نہ بھولوں گا تیرا اے شاہِ کاملاں — اقبال کو مٹا دیا اب تو ہی تو ہوا

(رحیم)

نمبر ۲۲

تیرے در پر سر جھکانا مغفرت کا راز ہے — تیرا چہرہ دیکھ پانا دائمی نماز ہے
مردے کو عیسیٰ بنانا یہ تیرا انداز ہے — قلبِ مومن میں سمانا یہ تیرا اعجاز ہے
آپ آئے ہیں جبھی ہم چل دیئے سوئے عدم — عشق کا اے جاں یہی انجام اور آغاز ہے
جلوہ گاہِ ناز میں پہنچے تو عقدہ یہ کھلا — آپ ہے برکت علی شاہ آپ ہی شہباز ہے
شیشۂ دل توڑ کر اُن کے لئے شیشہ بنا — جلوہ گر اس میں وہی ہیں مجھ کو یہی بس ناز ہے
پوچھتے ہیں حالِ دل اقبال کہہ دے برملا۔ — اک شکستہ ساز ہے ٹوٹی ہوئی آواز ہے

(ضلیع)

نمبر ۲۳

بستی میری کو جب کہ وہ برباد کر گئے — زندانِ عقل سے مجھے آزاد کر گئے
اللہ رے حسنِ یار کی ذرہ نوازیاں — چپکے سے دل میں آ گئے آباد کر گئے
رودادِ عشق سن کے وہ خاموش ہی رہے — آنکھوں کے اک اشارہ سے وہ شاد کر گئے
داغِ جگر کو چھیڑ کر ناسور کر دیا — چارہ گری میں اک نئی ایجاد کر گئے

پیمانِ عشق بندھ گیا سلطانِ عشق سے
اقبال شکر لاکھ ہے امداد کر گئے۔

(رحیم)

نمبر ۲۴

تیری تصویر کو اے جان رُخِ رحمان کہتے ہیں
تیری تنویر کو ہم ذاتِ والاشان کہتے ہیں
تیری تقدیر کو شہباز کا فرمان کہتے ہیں
تیری تدبیر کو ہم درد کا درمان کہتے ہیں
تیرے الطاف کو عُقدہ کُشائے جان کہتے ہیں

تیری ذاتِ معلےٰ کو شاہِ جیلان کہتے ہیں
کرم کردے تجھے مشکلکشا سلطان کہتے ہیں
میری تقدیر کو بے شک بُری تقدیر کہتے ہیں
میری تقصیر کو بے شک بُری تقصیر کہتے ہیں
میری ہستی کو بے شک آہنی زنجیر کہتے ہیں
میری فریاد کو بے شک بلا تاثیر کہتے ہیں
تُو سُن لے اے میرے مولا تجھے رحمان کہتے ہیں

تیرے در کی گدائی کا فقط مجھ کو سہارا ہے
تیری شانِ عنائی کا فقط مجھ کو سہارا ہے
تیرے در سر جھکائی کا فقط مجھ کو سہارا ہے
تیری اس دلربائی کا فقط مجھ کو سہارا ہے
کرو نظرِ عطا اللہ اسی کو دان کہتے ہیں۔

تیرے نازو ادا کو حشر کا سامان کہتے ہیں
تیری برقِ نظر کو عشق کا طوفان کہتے ہیں
تیری اس خاکِ پا کو سُرمۂ عرفان کہتے ہیں
غلامی کو تیری اقبال کا ایمان کہتے ہیں
میرے دالی تجھے شہباز کا دل جان کہتے ہیں

(آمین)

غلام دستگیر

راز

کلام

بزبان اردو

چک نمبر ۵۴۳

گ۔ب تحصیل سمندری

دوہڑہ نمبر ۱

جاراً ذکو ک غافل اُس عالیجناب میں
جس کے فیضیات بے حد وحساب ہیں
برکت علی شاہ پیر ہمارا
کرم کیا ہے جس نے بھارا
وقت مشکل دیا سہارا
ڈوبتے بچ گیا راز بچارا

مدح شریف

وہ عالی شان ہے اُسکی کہ جو اُس در پہ جا کو ٹکا
اگرچہ تھا وہ آزردہ بہت مجبو کا ہ
بدی کا تھا مُنہ مجموعہ خودی میں سرتا پا رنگا
مگر جب نظر کی میران بہا دی فیض کی گنگا

مُؤثر ہے بہت گفتار کی تیری یہ شیرینی
شفا دے لا دوا کو یہ تیرا انداز تلقینی

نہ کھا تو ٹھوکریں غافل محی الدین کا ہو جا
بھلا تیرا ہے سراسر ہے محی الدین کا ہو جا
ہو جا ہے تو تو نا سمجھی محی الدین کا ہو جا
غلامی اُس کی شاہی ہے محی الدین کا ہو جا

قسم ظل خدا کی ابر رحمت یاں برستا ہے
تنا بھولا ہوا جھکنے کو قدموں پہ ترستا ہے

فقر کا بادشاہ ہے تو شناور بحر عرفاں کا
خطر مطلق نہیں تیری کو خار مژگاں کا
اُکھڑتا قدم دہشت سے تیری ہے آج شیطاں کا
تیری داب ولایت میں خطر نہ دین وایماں کا

قوی ہیکل توانا و درندہ صفت اور جابر
کبر سب چھوڑ کر ہیں مانگتے رحمت تیری سرور

الانا نیہ سمجھا یا کھوا استر پنہانی
شگفتہ ہو گئے افسردہ رہی جاتی پریشانی
مچی ہے دھوم میخانہ محی الدین جیلانی
چلے آتے ہیں میکش طلبگار فیض رحمانی

محی الدین تجھ کو واسطہ اپنی کریمی کا
بخشش دو رنگ طلبہ اپنی طبع کی رنگینی کا

تیرے قدموں کی برکت سے ملا برکت علی ہادی
خلق میں دھوم ہے جسکی ہوئی گھر گھر میں ہے شادی

سجا تاجِ فقر سر پر دی کر جس نے کی آزادی
تیرا یہ لطف تھا کھڑا ہوں بن کے فریادی

تیری ذاتِ مقدس سے کرم کی بھیک چاہتا ہوں
تو کر منظور عاجز کو سنا لبیک چاہتا ہوں

اُسے مشکل ہی کیا جس کی نظر ہی کیمیائی ہو
اُسے مشکل ہی کیا انداز جس کا مصطفائی ہو
اُسے مشکل ہی کیا ہے حکم جس کا مرتضائی ہو
اُسے مشکل ہی کیا ہے کام جس کا رہنمائی ہو

جھکی میں دیکھتا در پر تیرے ساری خدائی ہوں
مجھے للہ چپ لینا کھڑا دیتا دہائی ہوں

شب دیجور میں اکثر میں اٹھ کر راز کہتا ہوں
شاہ جیلان ہے باقی میں بجتا ساز سنتا ہوں
وہی دانا وہی بینا وہ محرم راز کہتا ہوں
محی بابا خدا پایا لحد میں ناز کہتا ہوں

زمانہ بھر میں رقصاں ہے ہوا تیرے یگانے کی
فلک پر واقعہ ہے یکش یہ حالت ہے دیوانے کی

نمبر ۲

اے فقر کے بادشاہ اے لائق صد احترام
محسن عالم تیرا ہم اس لئے لیتے ہیں نام
ہو جزو ایمان بیخودی مستی کا ہو قصہ تمام
مانگتے ہیں تشنہ لب ساقی پلا دے ہم کو جام

کیونکہ تو مختار ہے کوثر کا اے عالی جناب
رہنے دے قدموں پہ لپٹا ہو چکی حالت خراب

ہم کو نہ شکوہ ہے کوئی اور نہ کوئی اور بات
ہم نہ خواہش دنیا اور نہ دنیا کی بات
طالب عقبیٰ نہیں کرتے نہیں جنت کی بات
ہم کو بس معلوم ہے سمجھی ہوئی اپنی ہی بات

تیرے در پہ سر جھکاتے ہیں بدل دو ہم کو تم
پلٹ دو کایا تو لامحدود کہلائیں گے ہم

ہم مشرب و ہمراز ہو کے بیٹھیں محفل میں تیری
ہم سنیں نعرہ جیلانی لا جس سے لاہوتی
دیکھیں تیری چشم اُلفت میں توحید کی
تا کہ دل سے دور ہو افسردگی پژمردگی

نہ رہیں بیزار ہم کو شربت دیدار دے
گائیں گن خوشنود ہو تو حشر تک جیتا رہے

تیرے عالی مکاں کی نیلگوں و سبز چادر ہے   محمدی فرش پر تیرا تسلط ہے تو قادر ہے
محی الدین بنکر حکم پھر سے کیا صادر ہے   بباطن قادرِ مطلق ۔ بظاہر عبدِ قادر ہے

تو قطب مشرق و مغرب ولایت تیری کل دنیا
محی الدین عبد القادر ہم پر دیا کرنا

تیرے دربارِ عالی میں سوالی بنکے آیا ہوں   بدل جاتی ہے بدحالی یہاں میں سن کے آیا ہوں
تیرے نورِ ہدایت سے میں روشن ہونے آیا ہوں   جلا کر رخت ہستی کا حسن کو پانے آیا ہوں

تیرے صدقے محی الدین لاکھوں رحمتیں تجھ پر
خدا اپنی عنایت سے بہت ہیں رحمتیں تجھ پر

نامور آقا میرے گمنام کی بھی خبر لے   بیکلی میں مبتلا ہوں بے خبر کو خبر دے
آبدیدہ راز کو صورت کا اپنی اثر دے   جس سے پہچانے نفس کو ایسی اس کو نظر دے

رحم کرنا بیکسوں پر وصف ہے میراں ترا
جس میں سما ہے دو عالم ظرف ہے میراں ترا

اسم نامہ

ب

برکت سب اسکی ہے جس برکت بھم شایا جی
پتھر پلیدی کاٹ کے جس نے پاک پیوند لگایا جی
بحرِ عرفان مصطفےٰ اندر غوطہ شوق لگایا جی
بیچارے کا چارہ اسکا رازؔ بیزار از جپایا جی

ر

رحمانی نظر جو کرے رجوع طرف رحمان کیتا
کعبۂ دل میں اللہ انوار ظاہر احمد جان کیتا
خودی خدا کی چھینی ساری مستوں کا مستان کیتا
مسلمان سبحان کہلایا ہندو کا بھگوان کیتا

ک

کمزور عقیدت مندوں کو کیف کوثری جام دیا
نحن اقرب گیا پہچانا محسن یہ انعام دیا
خیبر شکن نگاہوں سے ہستی کا کام تمام کیا
پریم کوٹ میں پیتم پایا سجدہ جا غلام کیا

ت

تیز تابانی ساری کیا ہے بندہ کیا سبحان
وہ غلام نہیں ہو سکتا اصل جسکی ہے سلطان
بے حد ہوئی عنائیت ہم پر اپنی کر لی اب پہچان
رازؔ برکت ہو گئی پوری ہادی ہوا مہربان

[illegible]

ع

عشق کی رمز جو پائی ربط ضبط سے کام لیا
ناز و ادا دکھلائی دلبر کرسی دل پہ کیا مقام
رعنائی تجلی جذب آنکھوں میں مبہوت ہوا کلام
پھر جب پڑھی صورت معنی باقی رہا اللہ کا نام

ل

لبالب مے کا پیالہ دیا لحاظ غمزوں کے ساتھ
پی کر وجد گیا ہو طاری بیخود کیا رمزوں کیساتھ
نازنین کی ملیٹھی بولی مار گئی غمزوں کے ساتھ
حالِ حقیقت جانکاہی بیخود کب باتوں کیساتھ

ی

[illegible]

یاد سے فارغ ہوا دیکھا یار آئینے بیچ
اسکو سازش غیر نہ بھاوے جسکے سوزش سینے بیچ
بے پروا ہا شہنشاہا کمی نہیں خزانے بیچ
ساحل پہ ہے رازؔ بیچارا اسے چل ساتھ سفینے بیچ

ش

شراب جب عشق پلائی دید کا شربت بھی کچھ دے
پھونک جلایا ہے مجھے نے تریاق کی رغبت بھی کچھ دے
چوموں تاج مَیں لائق ہو سکا تنی فرصت بھی کچھ دے
ششدر ہو کے نہ میں دیکھوں مجھکو فرحت بھی کچھ دے

ا

آنکھیں بچھا رہگذر بیٹھا تیری دید کی رکھ امید ساجن
تیری رعنائی نے کھینچ لیا دل اٹھا ملا ساجن
الفت تیری نے جوش بیدار کیا عشق کھانے لگا بیچ تن ساجن
کر حسرت ناچیز کی آج پوری ہو کے سخی اور بے پرواہ ساجن

ہ

ہادیا رکھیں خیال میرا روشن کر کے شمع ہدایت والی
بھولے ہوئے کو راہ دکھا جا [illegible]
رازؔ آ گرا تیرے دوارا اوڑ مرشد کے جائے نہ اپنا ہزار گلی
تجھے واسطہ شہِ جیلان والا کر مہربانی مہربان علی

[illegible]

برکتِ لازم ہادیٔ لایق سخی علم تصرف ہو

علی مخزن ہے فقر کا۔ شاہ بے پرواہ معرفت ہو

التجا

دامِ خودی میں بے شک پھنسا ہوں۔ بعید از حقیقت میں سراسر پڑا ہوں
دوئی دل میں میرے میں مشرک بڑا ہوں اطاعتِ نفس میں میں ہر دم لگا ہوں
مگر تیرے دامن سے چمٹا ہوں شاہا
رہائی کا ہو جا وسیلہ خدارا

تیرے ہوتے پھر ڈر رہے کیوں کسی کا تیرے ہوتے ہوں کیوں سہارا کسی کا
تیرے ہوتے دم میں بھروں کیوں کسی کا تیرے ہوتے شیدا بنوں کیوں کسی کا
تو مشکلکشا دستگیر دو عالم۔
محمدؐ کا نقشہ ہے تو غوث الاعظم۔

تیری بادشاہی میں ہم نے یہ دیکھا۔ جو بے حال تھا اُس خوش حال دیکھا
تیری نے میں ہم نے یہ اعجاز دیکھا لگی جس کے مُنہ سے وہ بیخود ہی دیکھا
بڑا بیکسوں پر یہ احسان ہے تیرا۔
گئی شام غم کی کیا ہے سویرا۔

کوئی ایک سرمست مستی میں بولا محی نے ترازو میں ہے جس کو تولا
وہ عارف ہوا اور ہوا مخبرِ مولا خزینہ فقر کا گویا اُس نے کھولا
جھکی دُنیا در پہ ہے خادم محی کے
ہمیں بخشدہ لازم ہے در پر محی کے

بہت سخی دربار ہے شاہِ جیلاں یہاں بھیک مانگیں غریب اور سلطاں

فقر کا ہے سلطاں لاریب میراں صبح عید کرتا ہے شام غریباں
کھڑا ہوں میں در پہ تیرے دست بستہ
بتا دے تو عاجز کو وحدت کا رستہ
ترے مرمت کا میں طالب ہوں شاہا طلب گار نورِ حقیقت کا شاہا
تیری ذاتِ اقدس کو ہے جس نے چاہا ہوا زیرِ سایہ لولاک شاہا
تیری غایت و انتہا جس نے سمجھی
حقیقت حقیقت میں ہے اس نے سمجھی
ترے در پہ لاکھوں کھڑے ایسے سائل حسن پر تیرے جو کہ ہوتے ہیں مائل
تیری دلبری کے ہوئے ایسے قائل نہ دوئی کا پردہ رہا کوئی حائل
ہے مابین ان کے کھڑا رازِ بیکس
کرم کن کہ بے حد ہوا ہے وہ بے بس

نمبر ۲

مانا یہ ہم نے تو اتم ہے مکرم ہے خلق اخلاص رکھتا ہے عزم تیرا مصمم ہے
اشارے تیرے اے کھے سمجھتا تیرا محرم ہے جہاں پانی میسر ہوں تو پابند تیمم ہے
حسن تیرا نرالا ہے نگاہیں تیری آوارہ
کوئی بسمل ہوا اس جا کسی کو اس جگہ مارا
ادائیں تیری بے وفا تو چلن تیرے کو کیا کہئے جفائیں جور آمادہ نگن تیری کو کیا کہئے
بھاہی کھبلی جس نے شکن تیری کو کیا کہئے جلے پر تو حسن سے ہم حسن تیرے کو کیا کہئے
مسلماں ہوئے تھے مگر کافر نے نہ چھوڑا
کفر انداز نے ہم کو جدہر چاہا ادہر موڑا
ہوئے ہم غرقِ تجلی تماشائے حسن کیا دیکھا طواف قبلہ کو بھولے معیارِ حسن کیا دیکھا
ہوئے ہم ساکت و حیراں درِ محسن کیا دیکھا گئے ہم آپ سے اپنے سراپا حسن کیا دیکھا

عشق سے حسن کہتا ہے چلنا ہم سے تم سیکھو
پھسلتی ہے نظر جس جا گذرنا ہم سے تم سیکھو

مِلا کر خاک میں مجھکو تجھے ظالم مِلا ہے کیا — غریقِ غم ہوا ہوں میں ستم یہ کم کیا ہے کیا
گِرا کر اوجِ ہستی سے تو پوچھے ماجرا ہے کیا — بنا بیخود کیا مجنوں بنا تجھ کو ہوا ہے کیا

نہ ہوتا مہرباں ہادی نہ جانے کیا حشر ہوتا
کہیں یہ راز بھی بس قعرِ ذلت میں پڑا ہوتا

نمبر ۳ - یہ احساں ہے برکت پیا کا ہمارے

ہے پی جب سے ہم نے مئے شوقِ وحدت — ہوئی واضح ہم پر ہے ہادی کی برکت
ملی بھاگ جانے کی ہستی سے فرصت — دنیائے دوں کی رہی جاتی رغبت

بڑا ہم پہ احسان ہے برکت "پی" کا
بنا دیا چیرا جس ہم کو مجیؐ کا

میرے ہاتھ جب اپنے ہاتھوں میں لئے — کیا کہیں ہم پہ کیا احسان کئے
برہم دل کے اجزا ایک جان کئے — درخشاں محبت کے نشاں دئیے

ہم ایسے محبت کے حلقے میں آئے
کہ جی جس سے باہر نہ جانے کو چاہے

کُنتُ کنزاً کی ہم نے حقیقت کو جانا — عابد و معبود کیا سب پہچانا
مرے موت عاشق کی تب ہم نے جانا — عدم ہے عدم باقی ہے سکا فنا

اُس کو سب کچھ ملا جس کو ہادی
ہے تبرکت کی برکت میں کرتا منادی

ناخدا بحرِ بے پایاں عشق کا ہادی — کنارے بھنور سے لگاتا ہے ہادی
سہارا جدائی میں ہوتا ہے ہادی — مصیبت میں تسکین دیتا ہے ہادی

ہے ہادی ہی منزل اور ہادی ہی مقصود
ہے نشہ ہادی ہی نشو و نما اور نمود

برکات ہادی کی کیا میں بتاؤں　　عنایت ہے بے حد صفت کیا سناؤں
بالآخر میں "پی پی" کا نعرہ لگاؤں　　ہو گئے از خود رفتہ پیا پیا را پاؤں

ختم ہو تقاضا مادّی کا سارا
کرے ہادی گر اک نظر سے اشارا

کرم کی نظر کر میرے پیا برکت　　ہوں طلب گار تیری عنایت کا برکت
ادا تیری ہر اک اشارا عبارت　　ہیں ہمزاد کہتے ہیں برکت ہی برکت

تیرا سنگِ در مثلِ کعبہ ہے ہم کو
تجھ کا ناجبیں کو ہوا لازم ہم کو

کیا روشناس کیا انسان تو نے　　دکھا دیا بلدۂ ایمان تو نے
کی شفقت عنایت اور احسان تو نے　　ہم کو محرم کیا شاہِ جیلان تو نے

میں صدقے تیرے راز یوں ملتمس ہے
دے بادۂ تند ہوا وہ بے حس ہے

نمبر ۴

ہوتا نہ دنیا میں اگر عشق نہ مجبور　　اسلام کا دنیا میں ہوتا نہ ظہور
حسن کے ہوتے ہی ہوتا ہے غرور　　حسن ہے شعلہ تو دل چھوٹا سا طور

زحمت اٹھانی چاہیئے ایمان کی عزت کے لئے
کفر کچھ چاہیئے اسلام کی عظمت کے لئے

مائل الطاف ہے شاہِ حسن　　تنگ رہا آمد کو ہے سارا چمن
ہے نہیں کس کو بھلا تیری لگن　　مرغوب ہے ہر نفس کو تیرا چمن

گرمیٔ رخسار ہے عوام کی رخصت کے لئے
دل جلے جاتے ہیں انجام کی خدمت کے لئے

شمع سوزاں ہے تو اذنِ عام ہے　　کیا پتنگا جل کے بھی ناکام ہے؟

زندگی عاشق کی غم کی شام ہے — جدائی مصیبت میں صبح شام ہے
وحشت بجد ہے آلام کی رغبت کے لئے
خواب مخمل ہے مگر ناکام کی حسرت کے لئے
وعظ مجی کی وہی آواز ہے — پیغام حسن کا وہی انداز ہے
حسن جلوہ گر خاموشی ساز ہے — فریاد عاشق آج مثل ایاز ہے
منتظر ہے راز ان ایام کی شرکت کے لئے
بادہ وحدت کھلے گا جام کی حرکت کے لئے

آنسو

نگاہ شوق کے تاروں میں اٹکائے ہوئے آنسو — پلکوں کی پرورش پیہم سے چھپائے ہوئے آنسو
جنون عشق کی گرمی سے گرمائے ہوئے آنسو — سراپا نور میں آنکھوں میں لہرائے ہوئے آنسو
منتظر ہیں برسنے کو نفی اثبات ہونے دو
مرے ارماں کھل ڈالو یا میری بات بنتے دو
ساون کی گھٹاؤں کی طرح برسیں گے آنسو — دامان پاک کو تیرے حبیب پالیں گے آنسو
دور جنوں میں کس طرح سنبھالیں گے آنسو — ارماں نہ نکلیں گے تو نکالیں گے آنسو
جور حبیب کی مدھم نہ رفتار ہونے دو
مشکل ہے گرانت ار تو اصرار ہونے دو
تیرے لئے بہا چکے سو بار یہ آنسو — آنکھوں میں میری بن گئے آزار یہ آنسو
آ لگیں گے تیری آنکھوں میں اک بار یہ آنسو — ہیں برکت علی ھادی عجز آثار یہ آنسو
ان آنسوؤں میں دامن آنچیتہ بھگونے دو
بیمار محبت کی نہ خفت ہونے دو
دل کی بربادی کے ہیں آثار یہ آنسو — حقیقت کی حمایت کے بعد اظہار یہ آنسو
انبساط و غم میں ہیں درکار یہ آنسو — گرتے ہوئے بھی کرتے ہیں اصرار یہ آنسو

سجدوں میں جبین زار بے قرار ہونے دو
شروع چشم آبدیدہ سے پکار ہونے دو

التجا نمبر ۵

محبوب سبحانی ہے تو قطب ربانی ہے تو — غوث غوثوں کا ہے تو غوثوں کو بھی ہے جستجو
در تیرا پھر چھوڑ کے یہ بے نوا جائے کہاں — سوزش دل کی دوا تیرے سوا پائے کہاں
تو قبلہ گاہ ہے عاشقوں کا — خورشید وحدت واقفوں کا
سلطاں ہے تو منعموں کا — کارفرما بیکسوں کا
خاک پا تیری شہنشاہ ہم کو مل جائے اگر
لعل و یاقوت جواہر کچھ نہیں رکھتے قدر
بھر دے دل سوختوں کی دستگیر — واسطہ تجھ کو محمد مصطفیٰ پیران پیر
دونوں عالم میں نہیں تیری نظیر — سرنگوں در پہ تیرے شاہ و فقیر
بے بس و لاچار ہو کر در پہ تیرے آیا ہوں میں
اپنے دامن میں چھپا لو آس لے کے آیا ہوں میں
تیری غلامی کے آگے شہنشاہی کچھ نہیں — شان و شوکت کچھ نہیں ہے جاہ و حشمت کچھ نہیں
شوق جنت کچھ نہیں ہے خوف دوزخ کچھ نہیں — ڈر نہیں ہے قبر کا محشر کی وحشت کچھ نہیں
ہوگئی جس پر تیری نظر عنایت دستگیر
چھٹ گیا ذکر و فکر سے ہوگیا وہ بے خطر
اے محبوب خدا ذی شان سید اطہر و انور — بھٹکتا نہ پھرے تیرا گدا کشکول لئے در در
پیمانہ دل کا بھر دیجیے اور ہو پینے کا خوگر — الا دے مست ہو کر یا شاہ جیلاں میرے سرور
رہے قائم تیرا مے خانہ یہ رندان کہتے ہیں
تیرے رندوں کو اہل ہوش نکتہ دان کہتے ہیں
تیرا سنگ شیر کے آگے بچھ جاتا ہے — تیرا خادم بڑی تاثیر رکھتا ہے

نام سے تیرا وہ خیبر توڑ سکتا ہے　　اسیرِ زلف تیرا عاشقوں میں قدم رکھتا ہے

نہیں کوئی سوا تیرے اے ہستی توڑنے والے

فنا فی اللہ بقا باللہ خدا سے جوڑنے والے

محمد مصطفیٰ کے دین کو زندہ کیا تو نے　　علی مرتضیٰ کی شان کو بالا کیا تو نے

فقر کا اوڑھ کر جُبّہ فخر اللہ لیا تو نے　　ہوا فیضِ عام تیرا بابِ رحمت وا کیا تو نے

بنیں صدقے تیرے رحمتیں سب تاجدار اولیا اُدھر

کہ مخمور جھومتے رندان ہیں جس کی ادا اُدھر

ہے تیرے ارشاد دریائے رحمت، تیرا دامن تیرا　　کھلا پڑ گھٹ پڑا توحید کا ہے بے شکن تیرا

ارم ہے خلد ہے راحت فزا صحن و چمن تیرا　　نقش ہے احمد خیر الورا کا ہر چلن تیرا

تیرے الطاف سے ڈوبے ہوئے بیڑے نکلتے ہیں

تیرے پاپوش کے رہزن بڑے اقطاب بنتے ہیں

کیا تجھ کو محمد مصطفیٰ نے گیارھویں والے　　خدا ایسا کہ گم راہوں کو بعد میرے آ کے سنبھالے

شبِ معراج میرا دوشِ نازک پڑنے والے　　تجھ پر ہم برسیں گے رحمت کے تجھ پر نور برسانے

قسم اس ذات کی جو پاک ہے واحد و لاثانی

محمد مصطفیٰ کے نقش کی اصیلا تو ثانی

محی الدین ہے اوّل ۔ محی الدین ہے آخر　　محی الدین ہے مظہر محی الدین ہے انور

محی الدین ہے باطن ۔ محی الدین ہے ظاہر　　محی الدین ہے اندر محی الدین ہے باہر

وہی ناظر وہی منظر وہی ذات و صفات اندر

وہی لیشت و مینا میں یہ نقشہ گویا ہے بات اندر

جھلکتا نور پیشانی منور تیرا چہرہ ہے　　جدائی اولیائی کا بندھا سر تیرے سہرا ہے

خدا سے رشتۂ اُلفت بہت گہرا تیرا ہے　　جبھی ملکوں کا تیرے گرد چاروں طرف پہرہ ہے

نہیں حاجت کہ تجھ کو کسی کی دستگیری کی ۔

محمد مصطفیٰ کی تو نے خود جب دستگیری کی ۔

دیئے وہ شیر یزدانی کہ جس پر ناز کبھارا ہے — سہارا تیرا گویا ہم کو اللہ کا سہارا ہے
غرق ہوتے بچالینا فقط خاصہ تمہارا ہے — تو دیوانِ محمد ہے یہ سب دفتر تمہارا ہے

سوالی لاکھوں آتے ہیں نہیں جاتا کوئی خالی
فیاضی اس قدر تیری میرے آقا میرے والی

خدا کا شکر ہے لکھ بار محی الدین جیلانی — مدد برکت علی شاہ سے ملی تیری ہے غلامی
ہوئے ہیں نام لیوا ہم کہاں باقی ہے گمنامی — کرم کا معجزہ کرشمہ یہی ہے فضلِ رحمانی

جو تو ہو مہرباں ہم پر خدا بھی مہرباں ہم پر
علی المرتضیٰ راضی محمد مہرباں ہم پر

بجا ہے گر کریں سجدہ تیری دہلیز کے اوپر — فدا ہوں ہر ادا تیری پہ ہر اک چیز کے اوپر
بنا دیں مردِ غازی تو نظر کر ہیز کے اوپر — خوش قسمت جو ہو دیں مہرباں ناچیز کے اوپر

بدل تقدیر دے میری جنم میرا رسولی ہو
بھریں دامن امیدوں سے نہ خالی میری جھولی ہو

نہیں تجھ سا نظر آتا کوئی مجھ کو زمانہ میں — بنائے مست بے جو سر نہ کرے کشتہ نشانہ میں
لئے شوق حقیقت دے جو بھر بھر کے پیمانہ میں — کہ حسرت ربِّ ارنی پوری ہو جس کے خزانہ میں

ایسے دلدار کی وصلت ہیں قربِ تعالےٰ ہے
کہ جس کے پاؤں کی مٹی بھی فخرِ گلِ لالہ ہے

عجب کیا ہے تیری محفل سے جو علوم پا جائے — بنے بندہ سے جو بندہ اگر معلوم ہو جائے
تیرے خادم کی خدمت جو کرے مخدوم ہو جائے — ہو جائے وہم گماں باطل خودی معدوم ہو جائے

تجلی صبح کا وہ دیکھے عبد معبود پہچانے
وہ عارف بےگماں ہووے اگر نابود کو جانے

رقم کب کر سکے تیری مدح ناچیز ہے بندہ — کہ لاکھوں داغ ہیں جس پر بہت گندہ بہت گندہ
زبوں حالت بہت کہتر تخیل ہے پراگندہ — زباں کو کس طرح کھولے ہوا ہے بہت شرمندہ

فقط اک آس ہے باقی کہ دامن تیرا پکڑا ہے

بھرم رکھ لیجو میری کہ دامن تیرا پکڑا ہے

فقط معروض ہے یہ راز اے عالی مکاں والے — لرزتے کو بچا لینا بہت اونچے نشاں والے

ہے سنو بیکس کی اب فریاد اے جیلی جیلاں والے — پیاسے مر نہ جائیں تڑپتے یہ بے نشاں والے

سہارے پر تیرے لطف و کرم کے بٹے جاتے ہیں

دیا ساقی ساغر بھر کے ہر دم پئے جاتے ہیں

فریاد

ہے تیرے دم سے باقی وحدت کا معیارِ زندگی — خود شناسی خود بینی اور شعارِ بندگی۔

قائم ہے تیری بدولت سے گدہ و مسکینی — مانگنا پھر غیر سے ہے باعثِ شرمندگی

کی نظر جس پر کرم کی ہوگیا وہ شاد ہے

یا محی الدین عبد القادر فریاد ہے

احسان ہے بے حد تیرا اے بادشاہ اولیا — دلیز رندوں کو ہے تیری معرفت کی کربلا

دیکھ کر روشن جبیں بولا کوئی یوں دل جلا۔ — قسم ہے مجھ کو خدا کی تو ہی ہے ربّ العلیٰ

ویران بستی تیرے دم سے ہو رہی آباد ہے

یا محی الدین عبد القادر فریاد ہے

احسان ہے بے حد تیرا اے بادشاہ اولیار — دلیز رندوں کو ہے تیری معرفت کی کربلا

دیکھ کر روشن جبیں بولا کوئی یوں دل جلا — قسم ہے مجھ کو خدا کی تو ہی ہے ربّ العلیٰ

ویران بستی تیرے دم سے ہو رہی آباد ہے

یا محی الدین عبد القادر فریاد ہے

اے منبعِ جود و کرم اے محبّ دوستاں۔ — اے نور کے پیکر مجسم قبلہ گاہِ عاشقاں

اے بے سہاروں کے سہارا اے مددِ ناتواں — کیا نہیں معلوم تجھ کو طالبوں کی داستاں

ہستی مٹا بے خود بنا معذور کی مراد ہے

یا محی الدین عبد القادر فریاد ہے

ہے ملتہب شعلے وہم کے مجھ کو حیران کر رہے ‏ گر کے انبار تھے سد سکندر بن رہے

اذن سے تیرے مگر جب صہبا ہم پینے لگے ‏ رخنت ہستی کے جلے نہ ہم رہے نہ غم رہے

وہ تیرا ساقی پلانا ہم کو اب تک یاد ہے

یا محی الدین عبد القادر افسر یاد ہے

فقر کے معنی یہی ناپید کو پیدا کرے ‏ اسرار مخفی ہر ادا سے اپنے ہویدا کرے

رمز ہو ہر بات اس کی کیہ نا پیدا کرے ‏ آپ ہی درشن ہوا اپنا آپ ہی دیکھا کرے

حرص و ہوا و ہوس سے راز ہو چکا آزاد ہے

یا محی الدین عبد القادر افسر یاد ہے

نمبر ۶

اے بادشاہ عالی رتبت اے شاہ بغداد سن ‏ بے لس و لاچار لاغر راز کی فریاد سن

پر خطا کی رکھ شرم بدکار کی فریاد سن ‏ غم زدہ رنجور اور معذور کی فریاد سن

چھوڑ کر ساری خدائی در تیرے آیا ہوں میں

بخش دو نور ہدایت اس لئے آیا ہوں میں

دے شراب بے خودی جس سے خودی معدوم ہو ‏ لا تقنطوا من رحمت اللہ کا اثر معلوم ہو

عشق کے میدان میں میری ہر عاجزی کی دھوم ہو ‏ شوق میں ایسے چلوں تھکان نہ معلوم ہو

ناتواں کا ہو سہارا المدد اے دستگیر

جان سے مجھ پر تصدق ہو سہارا دستگیر

مانگتے ہیں خیر تیرے میکدہ کی ہر گھڑی ‏ منسلک کر کے بنا لیکھی الفت کی لڑی

تیرے فیض عام کی آواز کانوں میں پڑی ‏ چل دیئے ریوڑ کی مانند کھلنے وحدت کی جھڑی

شور ہے در پر تیرے ساقی بیا ساقی پلا

کرم کر للہ محی الدین عبد القادرا

تو نواقبل انت مو تو اہم پہ تیر انداز ہو ‏ انا لیلیٰ کی ہمارے ہونٹوں پہ آواز ہو

کُنتُ کنزاً مخفی والا ہم پہ افشاں راز ہو　　بدلے سازِ زندگی اغمد کا پہلا ساز ہو

ہر بات تیری راز ہے ہر بات میں تاثیر ہے
خاک تیرے قدموں کی اکسیر سے اکسیر ہے

کہنے والا خود سُنے محسن شاہِ جیلاں ہو　　جستجو کی انتہا سبحان ہی سبحان ہو
تیری ہستی ہے جو منکر ہو ولی پھر نہ رہا　　دیکھ رضعاں نے منکر ہو کے کیا حاصل کیا
دین وایمان کھو کے سالوں خوک چراتا رہا　　اولیا کی صف سے کوسوں وہ دور وہ پھرتا رہا

تو یہ نکن انداز میں گرتا ہوا وہ آگیا
بخشۂ میراں بخش دو میری خطا کہتا ہوا

جو ہوا منظورِ نظر تجھکو ہو گیا وہ پارسا　　ہو گیا محرم خدا کا نہ رہا وہ نارسا
مبتلائے وہم تھا وہ سر سے واقف نہ تھا　　واہ عنایت تیری شاہا کر دیا سایہ ہما

ہر بات تیری راز ہے ہر بات میں تاثیر ہے
خاک تیرے قدموں کی اکسیر سے اکسیر ہے

ہم عزیزوں پہ بھی ایسی نظر کر اے بادشاہ　　بالوں سے بھی کچھ قدر زیادہ ہی ہیں میرے گناہ
مانگتے ہیں خوف سے اللہ کی تیری پناہ　　جز تمہارے اور بچنے کی نہیں ہے کوئی راہ

مہرباں ہو مہرباں ہم پہ خدارا مہرباں
آس تیری رکھتے ہیں ہو مہرباں شاہِ جیلاں

نمبر ۶

یہ دربارِ جیلاں ہے رندوں کا گھر ہے　　یہ قبلۂ عشاق وحدت کا در ہے
جبیں یاں پہ گھستا ہر اک تاجور ہے　　تجلئے خدا کا یہاں جلوہ گر ہے

یہاں آکے جھکتے ہیں شاہ زور سارے
یہاں ہاتھ پھیلا دیں کمزور سارے

یہاں سب کی ہوتی ہے حاجت روائی　　یہاں دور ہوتی ہے فرقت جدائی

گداؤں کو ملتی ہے یاں بادشاہی ! یہاں نظر آتی ہے طرز خدائی

یہاں ارغوانی ہے مے جوش کھاتی
یہاں دنیا و عقبےٰ ہے بھول جاتی

یہ دربارِ احمد کا نقشہ ہے سارا یہاں اولیاؤں کا مجمع ہے بھارا
یہاں جلوہ گر مصطفےٰ ہے پیارا یہاں سجدہ کرنا روا ہے ہمارا

یہاں سر کا صدقہ ہے مقبول ہوتا
خوابیدہ کلی کا ہے یا پھول ہوتا

یہاں پر نقصادم ولوں کا ہے ہوتا یہاں پر کبیر سب کا نادم ہے ہوتا
یہاں پر تشنہ آئیں ہے کوئی روتا نہیں خادم تیرے خادموں کا ہی ہوتا

یہاں بدل جاتی ہے تقدیر ان کی
نہ تھا راز جن کے مقدر میں کچھ بھی

نمبر ۴

مست آنکھوں سے تشنگی کو بجھا
سرور میں آکر کہوں میں ساقیا
ہیں باد صبا پھول کھلائے نئے
پینے کو ہم بھی ہیں آئے ہوئے
کالی گھٹا چھائی بدلی فضا ۔ ساعت پینے کی ہوئی جاتی قضا
ایسی پلا ایسی پلا ایسی پلا
لے لے سنبھالا دیتا جاؤں صدا !
دل ہو مسرور آنکھوں میں خمار رکھیڈ کی تیری جب دیکھی بہار
میں بھی سمجھوں اپنے تئیں بادہ خوار
شوق پینے کا لگا لینے انھار

جام دھجو ذرا حرکت میں لا
دور آیا پینے کا ساقی پلا
رس تیلی چوستی ہے پھول سے
دور آیا پینے کا ساقی پلا
بند کیوں لے کھا ہوا ہے صہبا دور آیا پینے کا ساقی پلا
ہوش نہ تن کی رہے مجھکو ذرا
دور آیا پینے کا ساقی پلا
تو رہے ساقی سلامت برس ہزار دور آیا پینے کا ساقی پلا
رندوں کی محفل میں ہو میرا شمار
دور آیا پینے کا ساقی پلا

منصور نے پی سولی کے جھٹکے سہے پی کر وہ خاموش تڑپ کے
آخری دم تک یہی کہتے رہے دور آیا پینے کا ساقی پلا

رندوں نے آکر مچایا شور ہے
اٹک رہی اُن کی زیر غور ہے

دے رہا پینے کا ہر اک زور ہے
دور آیا پینے کا ساقی پلا

شکل تیری جب آئی سامنے سجدہ میں گر تیں نگاہیں دوڑ کے
میکدہ کے کھول اب اسنے دور آیا پینے کا ساقی پلا

دل مچلتا نہ رہے آنکھیں تڑپتی نہ رہیں
ارمان سے خوشی ادھورے نہ رہیں

پینے والے رات دن پیتے رہیں
دور آیا پینے کا ساقی پلا

راز بھی ہمراز ہو ساقی تیرا کھول اسکا نہ رہے خالی پڑا
ہے میکدہ کے سامنے بیٹھا ہوا دور آیا پینے کا ساقی پلا

نمبر

اے پیرانِ پیر - تجھکو کہتے دستگیر - تیری ملتی نہیں نظیر
بخش دو سب تقصیراں جی - بجا لو ہم کو میراں جی

تیری شان بہت عالی - تو ہے دو عالم کا والی - خالی نہ جائے کوئی سوالی
بخش دو سب تقصیراں جی - بجا لو ہم کو میراں جی

تیرے بھید بہت نرالے - گرتے ہوئے تو سنبھالے - عرضا کرتے سب متوالے
بخش دو سب تقصیراں جی - بجا لو ہم کو میراں جی

تیرے سر پہ تاج لولاک - تیرا تاج نوری خاکی - تجھ کو قدم مصطفیٰ کا
بخش دو سب تقصیراں جی بجا لو ہم کو میراں جی

فخر اولیا تو شاہا - کر نظر بے پرواہا - ہم نے فقط یہی چاہا
بخش دو سب تقصیراں جی بجا لو ہم کو میراں جی

تو ہے الغوث فخر نبی - طبع سلیم تیری نگینی - جزو نور اللہ حقیقی
بخش دو سب تقصیراں جی بجا لو ہم کو میراں جی

بہت ایسے تھے بچارے مانگیں ورد روحانی سہارے تجھکو شرم سب کی ہے
بخش دو سب تقصیراں جی بجا لو ہم کو میراں جی

بہت ایسے برکت والے جو مست تاج قدرت والے تیرے صدر رحمت والے
بخش دو سب تقصیراں جی بجا لو ہم کو میراں جی

اے نور حقیقت اہل یقین ہادی مطلق بدر حنین - دے بخش اوج عین الیقین
بخش دو سب تقصیراں جی بجا لو ہم کو میراں جی

کنت کنزاً ان تباشے سے شوق طریقت پایا ہے - پڑھ عبادل الحامد
بخش دو سب تقصیراں جی بجا لو ہم کو میراں جی

تیری ادا بہت نرالی - تیری بات ہے مرزا والی - تیری صبح محمد والی
بخش دو سب تقصیراں جی بجا لو ہم کو میراں جی

تیری رحمت کے حباب اٹھائے ظلمت کی نقاب پڑھو لیں آپ کا آب
بخش دو سب تقصیراں جی بجا لو ہم کو میراں جی

اے سلطان محی الدین ہوا راز بہت غمگین دیکھو اس کو کچھ تسکین
بخش دو سب تقصیراں جی - بجا لو ہم کو میراں جی

سی حرفی اوّل

۲

الف۔ اللہ ہے قدرت والا ۔ شاناں والا رحمت والا ۔ بھیج محمدؐ کیا اجالا۔ ۔ امت کا تس بار سنبھالا

ب۔ بہت احسان ہے ہم پر ۔ بھیجا خالق اپنا دلبر ۔ جس کی امت بننے خاطر ۔ آرزو سے گئے بہت پیمبر

پ۔ پیوند ہے اک اصل سے ۔ مدعا یار وصال ملن سے ۔ راہ پوچھے دا ہر کامل سے ۔ وقت گنوا نہ پیچھے دل کے

ت۔ تلاش کرو گر حق کی۔ ۔ اوّل حاجت ہے سبق کی ۔ چھوڑ کے دیکھو اپنی ہستی ۔ غور کرو پھر کون ہے باقی

ٹ۔ ٹوٹے گر کبر تمہارا۔ ۔ قریب ہو جاوے ہر کا دوارہ ۔ بلند آواز سے عشق پکارا ۔ باندھ کمر لے شوق نظر دا

ث۔ ثابتی دیکھو ان کی۔ ۔ لگائی جنہاں بازی تن کی ۔ ہوش رہی نہ تن بدن کی ۔ ایسی تو لگی ساجن کی۔

ج۔ جہاں ہے دلیش پیا کا ۔ ہوتا ناش وہاں جیا کا۔ ۔ رہنا ہونا محض پیا کا ۔ پی میں مل کر ہو پیا کا

چ۔ چراغ ہے مرشد تیرا ۔ ہو جا غافل اس کا چیرا ۔ سوتے کو ہر طرف اندھیرا ۔ جب تو جاگے تبھی سویرا

ح۔ حی قیوم وہی ہے ۔ ہم معدوم معلوم وہی ہے ۔ کیا خوب کسی نے بات کہی ہے ۔ تو ہے جا تو ہی تو ہے

خ۔ خیال اسی کا رکھنا ۔ وہم مٹا کے دل سے اپنا ۔ شرک خیال غیر کا آنا ۔ خود کو کھو خدا کو پانا

د۔ دلیل نہ تو کر اپنی ۔ ترمیم نہ کر اس کے منظر کی ۔ مان رضا اپنے دلبر کی ۔ جو ہووے پھر اس کی مرضی

ذ۔ ذکر نہ ایسا کرنا ۔ مرنے سے پہلے ہی مرنا ۔ افشاں راز نہ ہرگز کرنا ۔ آپ ہے اپنا درشن کرنا

ر۔ رب کا راز نیارا ۔ ثم وجہ اللہ آپ پکارا ۔ نحن اقرب کا اشارہ ۔ سمجھے کوئی سمجھن ہارا

ز۔ زحمت نہ جان عشق کو ۔ عشق بغیر نہ پاویں حق کو ۔ عشق بھلاوے لق و دق کو ۔ عشق ہمدرد ہے عاشق کو

س۔ سنو انجھنے کی بات ۔ آپ ہے تیر آپ ہی گھات ۔ دیکھے اپنے آپ حالات ۔ لیوے دیوے آپ خیرات

ش۔ شراب وحدت کی پی ۔ صبر شکر کا جینا جی ۔ ہیم کر تو نفس کشی ۔ مل جاوے گا مقصد جی

ص۔ صحیح مرشد کا کہنا ۔ ہر دم بیچ حضوری رہنا ۔ خون جگر کا اپنے پینا ۔ تابع نہیں نفس کے رہنا

ض۔ ضرور ملے گا تجھ کو۔ ۔ چھوڑ دے پہلے اپنی ضد کو ۔ کر صاف گیان اس آئینہ کو ۔ باطل کر دے مجھ کو تجھ کو

ط۔ طور بدل دے سارا ۔ عشق میں ہو جل کر انگیارا ۔ ہو ظاہر باطن آپ تمہارا ۔ دیکھیں اپنا آپ نظارا

ظ۔ ظاہر ہے سبحان ۔ ثابت ہے اندر قرآن ۔ گیان سے کر اس کی پہچان ۔ بلا ہدایت رہیں حیران

ع۔ عبور صراط کا کرنا ۔ شولی پر عشق کا چڑھنا ۔ حکم پر ہادی کے کھڑنا ۔ خوف خدا سے ہر دم ڈرنا

غ۔ غضب ہے تیرا ہونا جاتے وقت پڑے گا رونا کھول کے دیکھ آنکھ کا کونا ہونے والے کا ہی ہونا

ف۔ فقر ہے فخر اللہ کا یہی فرمان رسول اللہ کا افضل ذکر ہے لا الٰہ کا یہ ہے دنیا مقام فنا کا

ق۔ قدر نہ تجھ کو اپنی۔ بھول گیا تو اپنی ہستی تو انمول لعل ہے اپنی دیکھ آئینے صورت اپنی

ک۔ کیا مشکل ہے پیارے عدم کو گر عدم جانے کہتے گئے سب سیانے بود کو ہی بود جانے

گ۔ گوہر ہے پانی اندر بغیر حکمت نہ نکلے باہر بستا ساجن تیرے اندر پا گیا ان کو ملے نہ سُندر

ل۔ لولاک کا مالک سوہنا نبوت کا جس پہنا گہنا فرمان اللہ ہے اس کا کہنا لازم تابع ہر دم رہنا

م۔ مروت کرتی پیارے مروت سے ہیں سب پیارے کر و مروت کرو نظارے ڈھونڈ تھک بیکار ہیں سارے

ن۔ نماز عشق کے اندر رکھنا یار کو پیش نظر کھو جانا کھوج کے اندر دیکھنا یار آئینے اندر

و۔ وارث نہ بن دنیا کا واقف بن حقانی سر کا نعمت ہے یہ نعمت عظمیٰ ڈھونڈے مخزن فیض کرم کا

ہ۔ ہدایت جس نے پائی پیا پیا دیوے دہائی ایسی جوت پریم جگائی بیت بغیر بات نہ پائی

ی۔ یار ہے گھر تیرے کیوں ڈھونڈیں پھر جا بجا پھیرے آنکھیں کھول برادر میرے قریب رفیق بہت ہے تیرے

سی حرفی دوم

الف۔ اللہ تھا مخزن مخفی چاہا دیکھوں اپنی ہستی شوق عشق میں صورت اپنی بیچ آئینہ قدرت رکھی

ب۔ بیدار عشق جب ہوا نور سے نور ظہور کیا ہم علیں ہم صورت ہوا اقتدار آں میم کا رہا

پ۔ پینگ عشق کی چڑھی محبت رغبت اور بڑھی اپنی آپ کتاب پڑھی ترنگ شوق اوج پہ چڑھی

ت۔ تماشہ اپنا دیکھا وحدت سے ہو کثرت کیا کثرت نے بہ نہ جو دیکھا وحدت ہی کو ہر جا دیکھا

ث۔ ثمن منایا اس نے اپنا آپ بھلایا جس نے ہر کتاب کو پایا جس نے تھتھیا رنگایا اس نے

ج۔ چین نہ آیا اس کو جس نے جام کو بادہ گایا پیا پی کر بیخود ہوا مویا اور دوبارہ جیا

ح۔ حالت بدل گئی اس کی دیکھی رنگت اپنی پہلی طبع رنگین رہی نہ میلی دھوئی مرشد ساتھ تجلی

خ۔ خالی نہ تو گوہر سے منکر نہ ہو اس امر سے ڈھونڈے گوہر گھر گھر سے چھوٹ جائے تو ذکر فکر سے

د۔ دیدار بھی تجھ سے اچھی بکی اوٹ میں صورت پھیپھی بھول لعل ہیں اندر میٹی کھو دے تو بھی اپنی ہستی

ذ -	ذوالجلال تو ہی ہے	شوکت اور جمال تو ہی ہے	پوشیدہ کمال تو ہی ہے	جلوہ گر جمال تو ہی ہے
ر -	رقم پاس ہے تیرے	بیٹھا ہے تو آپ ہی گھیرے	مشعل ہوتے رہیں اندھیرے	حیف نہیں ہے کیا اندھیرے
ز -	زمین نہ بار اٹھایا	آسمان بھی نفی سنایا	ملکاں جنہاں مہر ہلایا	سوچ منش کس کار تو آیا
س -	سردار ہے تو اعلےٰ	دل ہے تیرا عرش معلےٰ	باعث ہے تو باعث دل	گر تو دیکھے آپ تجلےٰ
ش -	شور بیکار نہ کوئی	ہر متنفس کہتا تو ہی	کر کے دیکھ قائم یکسوئی	تو نہیں ہے وہی وہی
ص -	صورت مرد حسن	یکی کر تو اپنی دھن	کامل اپنا مرشد جن	تار رسیں وحدت جن
ض -	ضلالت چھوڑ دے اپنی	کھول کے دیکھ تو اپنی گٹھڑی	لعل بدخشاں ہے لاثانی	الفقر فخری منی
ع -	عذاب غافل ہے رہنا	مانتا نفس کا کہنا	بہتر ہے بیدار رہنا	ہاتھ نہ آئے گیا زمانہ
غ -	غلیظ نہ وہ تو پیالے	داغ سیاہی مرشد دھو دے	مثل ہے گر اس کا ہووے	کیوں نہ پھر وہ تیرا ہووے
ط -	طرف دلبر کی جانا	ہدایت لازم پہلے پانا	سندر لیر جیا سیانا	دعوت دیکر پڑے بلانا
ظ -	ظہور اسی کا سارا	بغیر گیان نہ کوئی چارا	نفس سرکش جس نے مارا	نتیجہ ہے وہ نیک بچارا
ف -	فرق نہ کوئی ایسا	دے گیا صاحب آپ دھوکا	وہ لام میں الف نہ چھپا	برزخ پر ہو گیا الٹا
ق -	قیاس بے سود تمام	علم ہدایت آوے کام	ہادی کا شکر مدام	جس نے دیا یہ انعام
ک -	کرم فضل مانگ ہمیشہ	ہاتھ میں لے وحدت کا تیشہ	کاٹ دے وہم کا ریشہ	دیکھ اپنا آپ تماشہ
گ -	گدا عشق جس پائی	ہو گیا پریم سودائی	ہستی کی دیوار گرائی	پریم نے بستی نئی بسائی
ل -	لحاظ نفی اثبات	کبھی سورج لگا نا گھات	حاسد معدوم قدیم حیات	مانو اپنے گرو کی بات
م -	مابین تیرے ہے دوئی	دل کا یہی غبار ہے بھائی	جس نے دوئی دور ہٹائی	یار کی خبر اسی نے پائی
ن -	نہایت ہی لطیف	سوہنا سندر بہت عجیب	تجھ سے غافل بہت قریب	بغل بچہ کر ہے نصیب
و -	وہم کا یہی علاج	نہ چھوڑے تو کر لے آج	جہاں ستی کا ہے راج	اس چار ہنے میں تھا آج
ہ -	ہلکا کر بار تو اپنا	چھوڑ دے تدبیریں کرنا	ہووے دی جو اس کرنا	کیوں پھر گفتار میں نہ
ی -		یاد کرو دوست اپنا	اسکی رحمت سے ہے بچنا	
		کھو تا کھرا اسرار پرکھنا	راز ہدایت ہادی رکھنا	

نمبر ۹

بے بس ہوا ہوں مسحور ہوا ہوں
سن جفا تمہاری دیکھ صورت تیری
ترسوں دید کو تیری دید عید ہے میری
خاموش کھڑا ہوں زباں بند ہے میری
در چھوڑ کے تیرا جاؤں کونسی بستی
شرماتی ہے کہنے زباں لرزتی میری
سوکھا ہے بدن میرا نہیں طاقت تن میں
رہوں سر کو جھکا تیری حالت میری
مایوس اُٹھ کے جاؤں میں محفل سے تیری
دل دیا اچانک نہیں غلطی یہ میری
مجھے پاس ادب ہے لائق توقیر سب ہے
تجھے پرواہ کب ہے مجھے حاجت تیری

مبہوت ہوا ہوں مجبور ہوا ہوں
میں عاجز بندہ کروں ہو کے خفا کیا؟
نہیں تاب سخن کی بیچ محفل تیری
متحیر آنکھیں کھینچ لائی قضا کیا؟
مخمور نگاہیں دیتی ہیں اذن مستی
میں عاجز بندہ سہوں جور و جفا کیا؟
ہوا از خود رفتہ فقط تیری لگن میں
ہوگا کیسے تو راضی جانوں تیری میں رضا کیا؟
حسن مغرور دیکھے حالت بے بسی میری
مجھے روک کے مارا تیر ہوتا خطا کیا؟
تیری ہے ادا مرغوب ہر بات سبب ہے
راز تو ہی بتا دے کروں میں بھلا کیا؟

نمبر ۱۰

جبیں سجدوں کی خواہاں ہے بہارِ حسن آئی ہے
خوشا ہے برکت تیری برکت علی ہادی
عشق نے خون گرمایا گریباں چاک کر بیٹھے
رنگیلی حبیب ہے تیری رنگیلا کیوں نہ ہو عاشق
تیرے قدموں میں آ بیٹھے خیالی لغزش کی رخصت
مقبول ہے چہرۂ زیبا اشارے دوستو سمجھو
سُنا میں کیونکر رازِ دل کہ اپنا راز کہنے میں
گرے بے اختیار آنسو جو صورت سامنے آئی

پپیہا پی پی چلایا کوئل کو کو الائی ہے
ہوائے مے کدہ تیری طبیعت بہکانے آئی ہے
ہوا مہکی ہوئی ایسی تیرے کوچے سے آئی ہے
حبیب آلست تو نے شیشے کی صدا حق کی آئی ہے
پیالہ منہ سے لگا کر ہوس دل کی بڑھائی آئی ہے
اداؤں سے ہوئے گھایل نزاکت حشر لائی ہے
اسی لئے داستان غم بھی غیروں سے چھپائی ہے
پکڑ کر دل کو ہم بیٹھے یہ آخر رونمائی ہے

خدا معلوم ہوتا ہے حسینوں کا ہی حامی ہے
حسن اُن کا خداوندی عشق اُن کا خدائی ہے

بلا سے خود کہیں پہلے بدل دیا راز سرتا پا
جدھر دیکھیں نظر کر کے دیا تو ہی دکھائی ہے

نمبر ۱۱

ڈرتا ہوں کہ وصلت میں کہرام نہ مچ جائے
اک برق سی لرزاں ہے اس شوخ کے ہونٹوں پر

نزاکت نے عبارت نے ادا نے اشارے نے
تمنا کو ابھارا اک ہوس ہے آج ہونٹوں پر

مسحور کیا ایسا حیرت میں زمانہ ہے
اللہ رے تیری قدرت ہے خلق کے ہونٹوں پر

آوازِ جرس سن کر قیس ناقہ لیلیٰ کی
رک تو گیا لیکن اصرار ہے ہونٹوں پر

یوں دل نے کہا اس سے لیلیٰ نے پکارا ہے
ہیبت یا حیرت سے لرزش ہوئی ہونٹوں پر

دہراتا ہے زمانہ آج لیلیٰ و مجنوں کو
رنگین افسانوں کی باتیں ہیں ہونٹوں پر

رسوائے محبت ہوئے ہیں بہت لیکن
آنا لیلیٰ کہا مجنوں خاموشی ہے ہونٹوں پر

معاذ اللہ حسن نے یوں دنیا میں کیا رسوا
گردش میں ستارا ہے حیرت ہے ہونٹوں پر

رخ رنگی تابانی دیکھی تو چلا اٹھے
کیا تین ہیں متوالے مسیحائی ہے ہونٹوں پر

محبت کی دنیا میں حسن کے کرشمے ہیں
شاہکار محبت کے افکار ہیں ہونٹوں پر

برکت علی شاہ نے راز مخزن تو بنا دیا
رنگت ابھی باقی ہے اسرار ہیں ہونٹوں پر

نمبر ۱۲

ہوا ہے شوقِ تقسیم متاعِ عاجزی پیدا
کہ ہم سجدوں میں گر گر کر اشک اپنے بہاتے ہیں

ضبط سے کام لیتے ہیں ادائیں دیکھ کر اکثر
جو توڑیں ہم زبان بندی تو نظروں سے گراتے ہیں

خواہش ہے ازل سے مٹنے آئے آبِ دریا کی
سمانے کو سمندر میں جبیں اپنی گھساتے ہیں

زمیں پر رگڑیں پیشانی جنونِ عشق کی وحشت
ہم اپنا خون پیتے ہیں اور اپنا جگر کھاتے ہیں

آنکھیں آب دیدہ ہیں جسم کی کپکپی حالت
لرزتے ہیں لبِ تشنہ اگر کچھ کہہ سناتے ہیں

ہجوم تازگی اُن کے رُخِ انور پہ رہتا ہے
تمہارے راز منصور بے بھی کبھی کامیاب ہونگے

تمنائیں مچلتی ہیں جو اُن کو دیکھ پاتے ہیں
جہاں سے وہ گذرتے ہیں وہیں ہم گذر پاتے ہیں

نمبر ۱۳

اجتماع ہے مکیخوں کا فلک پر چھائی گھٹا
جام لا ساقی پلا رندوں کی محفل گرم ہو
محوِ حیرت ہو گئے ذیشان استلیمِ حسن
بھٹکتے تھے کل جو دشتِ جہل میں شمع لغیر
مڑ کے نہ پیچھے کو دیکھا چل دیا جس طرف کو
جہل باطل کو مٹایا نہ رہے حلقہ بگوش
آگیا بچھڑوں کا مشفق آگیا صلِ علیٰ
بارِ امت کو سنبھالا سرورِ کائنات نے
رہبر کمیتا - حبیب کبریا - ختم الرسل
دیدے مجھ کو محمد بولا وہ پروردگار
شوقِ حق پورا ہوا احد اور احمد ملے
عالی رتبت لائقِ توقیر لائقِ احترام
چاند ستارے اشاروں پر نہ کیونکر ناچتے
سایہ میں ثانی نہیں انگشت میں گرہ نہیں
محبوبِ سبحانی حبیبِ کبریا منبعِ فیض
مکیخی کا خط اگر آیا تو تیرے ہی طفیل
جامِ وحدت نوش کرتے ہوئے مستِ الست
دلبری تجھ پر ختم ناز و ادائے حسن تو
سادگی اخلاق شیوہ محبت گفتگو

ساقیِ کوثر کی آمد کا ہے پیہم انتظار
تشنہ لب چلا رہے ہیں ہو رہے ہیں بیقرار
ہوا ضوفشاں ماہِ عرب مدہم ہوئے برق و شرار
راہبری کرنے کو آیا ہاشمی شتر سوار
آمنہ کا لال بے خوف و خطر مردانہ وار
پیدا حریت ہوئی توحید ہوئی آشکار
اب نہ ہوگا غمِ دوری سے کوئی بھی اشکبار
کلمہ شہادت پڑھو آمیں کہو بار بار
شوقِ دیدارِ محمد کا ہوا حق کو خمار
براق و رفرف واسطے تیرے کئے میں نے تیار
نہ رہی حسرت دلوں میں آگیا صبر و قرار
نہ سُنے گر تو سُنے گا کون مسلم کی پکار
حکمِ حق حکمِ نبی حکمِ نبی حکمِ غفار
احد احمد میں فقط اک میم کا ہے انتشار
سچ اگر پوچھو تو تو ہے صورتِ پروردگار
پڑ گئی جس پر نظر وہ ہو گیا ہے بادہ خوار
صابر و اویس بلکہ لاکھوں ہیں تجھ پر نثار
شجر و حجر کر دو بیاں انسان جن تجھ پر نثار
مرغوب ہے ہر شے کو تیرا علم تیرا وقار

بقول خسرو خادم نظام الدین حسن امر رب — اے میرے محبوب یہ انداز کرلے اختیار

یعنی فرماتا ہے عاشق تیرا نہ رکھ تو خودی — تیری رنگیں طبع پر میری حقیقت ہے خودی

عین وحدت کی صفت خاص اپنی میں نے تجھ کو دی — من تو شدم تو من شدی من تن شدم تو جاں شدی

ختم ہے توصیف تیری بس تیرے ہی نام پر — نام محمدؐ کا لے اے رزاز تو بھی بار بار

بند عصیاں سے نہ ڈر حامی ہے تیرا زبردست — خود بچالے گا سنے گا بالیقیں تیرا پکار

نمبر ۱۴ - دربار شہ جیلاں

پیش نظر ہے جلوۂ دربار جیلانی — بیٹھے ہیں بڑی شان سے سرکار جیلانی

ڈوبے ہوئے بیڑے تو نے پار کر دیئے — یہ آپکی گفتار کی ہے ادنیٰ جولانی

سرتاج اولیاء ہیں اور سب کے پیشوا — جھکاتے ہیں سر تاجور رگڑتے ہیں پیشانی

شان مومن تم سے آبدار ہو گئی — افشاں کر دیا ہے تو نے بھید حقانی

وحدت کی خوشبو آتی ہے تیرے حضور میں — ہمارے لئے توجہ ہے دیدار جیلانی

خلق تیری دید کی دیوانی ہو گئی — سنا ہے جب سے چرچا ہے غنچۂ حقانی

اے سلطان اولیاء رزاز عرض کرتا ہے — سن لو اس غریب کی بھی درد کہانی

نمبر ۱۵

اے ماہ جبیں تیرے حسن نے رونما ہو کر — زمانہ سارے کا سارا اپنا حیران رکھا ہے

بھلا تو ہی بتا دے کون سی خامی ہے چتون میں — سجا جب اپنے ہاتھوں سے تجھے سبحان رکھا ہے

وہی رنگت ہی نقشہ وہی ہے شکل نورانی — وہی عنوان ہیں سارے جسے انسان رکھا ہے

پلادے ساقیا اک بار جام بیخودی ہم کو — مبارک ہستی کہ جس نے بنا مستان رکھا ہے

وفور انبساط و شوق سے گرنے لگے آنسو — سرور غم تک ہم نے تو کر قربان رکھا ہے

لئے سنتے ہمہ مدہوش ۔ جا ہو کر در یار بیٹھا — مجھکو اس در پہ متوالو جہاں یہاں رکھا ہے

ارادے عاشقوں کے رزاز ہوتے ہیں بہت محکم — قلب و جان و تن دیکر بھی جانا ہاں رکھا ہے

نمبر ۱۷

ہستی سے در گزر کر مستی میں محو ہو جا
ڈر ہے موت سے کیوں مرنے سے پہلے مر جا
مایوس ہو نہ ہرگز تو سن کے لن ترانی
ایسا تو ہو جا شرب کہ جانے نحنُ اقرب
پہلے جو تھا کبھی تو اب بھی شاید وہی ہے
شب کی تاریکیوں میں مضطرب نے تار چھیڑا
ہر مرض کی دوا ہے عدم دوا عشق کی
دن رات راز یکل رہتے ہیں اہل الفت

قاضی محل سرا کا تو خود علیم ہو جا
حاسد کا کیا بھروسہ تا ئیم قدیم ہو جا
دل تیرا طور سینا تو خود کلیم ہو جا
مخزن تھا جو کہ مخفی اس کا علیم ہو جا
خود کو جو تو پہچانے ایسا حکیم ہو جا
سیاہی کو برطرف کر نور کریم ہو جا
دیگر بعید کر کے یک روح جسیم ہو جا
قدموں پہ سر کو رکھ کر مقبول میم ہو جا

نمبر ۱۸

شراب نحنُ اقرب پی نظر کر ہم نے جب دیکھا
کسی کو کیا بتائیں ہم نشے بے خود ہو کے کیا دیکھا
گزر کر اپنی ہستی سے سنا نہ لن ترانی کو
قصور ایک پل کے واسطے گر ہو گیا او جہل
عشق نے خون گرایا رخ دلدار کے صدقے
جو ہوتا ہے سو ہونے دے رہنا ہے راز قادر کی

وہی صورت وہی نقشہ وہی سامان سب دیکھا
طلوع ہونے کا منظر ہم نے دیکھا اور سبب دیکھا
نہ کوئی رب ارنی کہنے والا ہم نے شب دیکھا
بہائے خون کے آنسو بہا ہم نے غضب دیکھا
تقاضا چھوٹا سب اپنا خودی کو جان طلب دیکھا
یہ بعید العقل سے اپنی کبھی ہوتے سبب دیکھا

خاندانِ عالیہ

قادریہ فاضلیہ

ساکن مالیر کوٹلہ

فرمودات حضرت کرم علی رح

سی حرفی اوّل

الف آج محبوب دی شکل ڈٹھی دیکھ حیران ہوئی میری شاہ سیو
آن پیر حسن شاہ نحن اقرب وتا آن مینوں ارشاد سیو
ب بنگلے دے وچہ یار بیٹھا ایویں کوک تے دھاڑ پکار دے جی
بناں ذات خدا دی صحیح کیتاں ایہہ کم ہین سب آزار دے جی
ت توہیں توں ہیں ہور کوئی مینوں پیا بھلیکھا نہ ہور کو میاں
اسیں لبھ لیا تینوں سجناں بے پرواہ دیں ساد دیس تیں بھاویں جو میاں
ث صاف سینہ دیکھ صاف کرکے دسیں ذات خدائی دے طور تینوں
ادہو یار تیرا تیرے کول رہے ذرا آوندا نہیں ہے غور تینوں
ج جاگ دے نال میں جاگ پیا گرد دور کیتا میرا بھرم سارا
بیٹھی دیکھدی ہاں پئی ہسدی ہاں ہس ہس کے ماردی عشق نعرہ
ح حال احوال نہ دیکھدا ہاں ایویں اپنا آپ گواوندا ہیں
اٹھو پیر سیتا ندے وچہ رہیں ایویں اندھ کیوار سداوندا ہیں
خ خوشی وچ چند پش ہاں نہیں غمی دا کوئی خیال مینوں
جیون مرن دا فکر نہ رہیا لائی رہی الستدی خوشی کمال مینوں
دیکھدا نہیں توں حال اپنا تینوں حق نے آپ سراہیا ای
اک ناؤں گن داں ہے مول تیرا تیرے وچہ اوہ آپ سمایا ای
ذ ذوق دینال ایہہ بیٹھ گیاں جند چھٹی کوڑ کیہوں آن میری
منٹے لاہ لباس جو بشر دا اے پھیر نکلی سی جیہڑی شان میری
ر رب دینال توں ہیا تے پھر کیوں کوچ وانگوں پیا کوکدا ہیں
آکھے لگ کے جہناں دا لیاندے پھر بکرے وانگ کیوں اینکدا ہیں

رہیا کول نہ مول اوہ نظر آیا مینوں نظر آیا مدت بعد سیو
ہن کرم علی اللہ شکر کریئے ہویا کفر تے شرک برباد سیو
وچہ جا بیٹھا ندے ہن نیویں ایویں ہتھ تے پیر پسار دے جی
کہے کرم علی اساں دیکھ لیا لکھیا وچہ کتاباں چار دے جی
ق کل شئ قدیر میں آن ڈٹھا بھاویں لکھ پاون لوک شور میاں
کہے کرم علی انا الحق والا منت اٹھ مچا سی شور میاں
تینوں کعبہ دے جان دی بڑی خوشی ایہہ مت دیندا ہور تینوں
کہے کرم علی پھر پیر کامل ہووے دید خدائی دی قدر تینوں
لیا دیکھ اکھیں جنہوں دور آکھن ایہو رگ دی جان نوں نیڑ بیاں
کہے کرم علی ہور کی آکھاں سوہنا دسدا ہے مینوں آشکارا
قاضی پنڈتاں دا اکھا منن داہیں ایویں جہنم نوں لیکے کیوں لاوندا ایں
کہے کرم علی دوزخ بہشت ناہی پیا ہی مچہ کیوں جان چھپاوندا ایں
آ ہو دسدا ہے جدھر دیکھداں ہاں نظر آوندا خوب جمال مینوں
کہے کرم علی ہور لوڑنا ہیں ہتھ حق دا رہے وصال مینوں
ولقد کرمنا بنی آدم خود واسطے تیرے فرمایا ای
کہے کرم علی نہیں فرق کائی ایویں بھرم تینوں بھرمایا ای
دیکھو ذات دے نال میں ذات ہویاں بے رنگ پیارا ہے جان میری
کہے کرم علی خلق آدم حق سچ ہے ایہی پچھان میری
قاضی پنڈتاں دی مت لگ کے گھر بار کیوں اپنا چھوڑ کداہیں
کہے کرم علی ایہہ بات سندی کیوں حق ولوں دل روکدا ایں

ن۔ ذرا نہ فرق ہیں منیا ہے جو کچھ میں ہاں سوئی ہے آپ جانی
جسم جان دیوچہ سما گیا بڑی آن کیتی او ہینے مہربانی
س۔ سمجھ کے خوب حساب کیتا اوہی اوہی نہ دوسرا ہور کوئی
تے ڈیپیاں دے سنگ کاہن منیا کیتے جنگلیں ملّی ہے ان دی
ش۔ شرع پچھان محمدی ہے بناں شرع دے کم ویران تیرے
اک اک جانی حق سچ کر کے دوجا آوے نہ وچہ دھیان تیرے
ص۔ صیاد آیا تینوں ایس گلوں جدوں اپنے آپنوں جانیا ئیں
سچ پرسوں بے چنت ہو پکڑ پالڑا لے مکھ نا منیا ئیں
ض۔ ضابطہ مول نہ رکھنا ئیں ایہہ کی بھرم پیا تینوں ایہا جیہا
جیہڑا لکھ تھا وہم جیا والا تیرے مکھ تے آن کے آپ لہیا
ط۔ طلب تے لوڑ نہ رہی کوئی وچہ آپنے آپ سرشار ہویا
اک جا تڑی پائیکے دے اندر ترت بھرت سارا امیر اکار ہویا
ظ۔ ظاہر رب ہے رب تیرا ایویں جنگلاں وچہ نہ رب ٹولیں
ویں دیکھ اکھیں ناہیں صبر آوے سب بھید پیا سارا آپ کھولیں
ع۔ عشق دلوچہ میں محو ہوئی ڈولاں عین بھر عین نہ نظر آوے
نہیں ہور کوئی حق جان لیا جیکر ہوندا کتے نہ اوہ نٹھ جاوے
غ۔ غیراں ولوں توں دور کریں تینوں غیر نے بہت خراب کیتا
ہے عارفاں دے نہیں لگدا ئیں تیں نے آپ نے دل بیتاب کیتا
ف۔ فقر دا راہ ہے بڑا سوکھا کُل شئی دی وچہ خدا دے
کوئی جانے نہیں اُسدے باجھ خالی سبھ اُسدی ناز ادا دے
ق۔ قبر کی ہویا دسیں مینوں گھر ہوندا یار نہ مول جانے
پاک ذات توں خوب تحقیق کریں تینوں آکھدے آئے سب سیانے
ک۔ کن دلوچہ آواز میری تت حق دے نام دا آوندا جی

جو کچھ میں کراں سوئی آپ کرے نہیں دوسرا کوئی جو ہور ثانی
کہے کرم علی۔ ایہہ سو بات منّی حق سچ دیوں کر خوب جانی
کتے ہسدا ہے کتے گاوندا ہے کتے ہیر سیٹھی ہو دیوے دھوبی
کہے کرم علی کتے جوگی بن کے رانجھے جا سیالاں دی ہیر موہی
شرع خاص توحید ہے نبی والی آوے عقل نہ وچہ انجان تیرے
کہے کرم علی فثم وجہ اللّٰہ آپ آکھیا پاک رحمان تیرے
دے حق ہی حق نہ غیر کوئی اس بات نوں خوب پچھانیا ئیں
کہے کرم علی دس اللّٰہ اللّٰہ دل جان تے خوب لے ملیا ئیں
تیری ذات باہجوں نہیں ہور کوئی حق سچ ہے عارفاں دا کہیا
کہے کرم علی جے توں جان دیویں کوئی تیرا نہ اوہدا فرق رہیا
جیہڑی قید نے عبد آواب والی اُس قید تے لنگھ چن یار رہیا
کہے کرم علی گوراں ہیر کیتی گھر بار کولوں خبردار ہویا
پھیر پیر کامل کرے مہربانی سکھ اپنے آپ توں خوب لوڑیں
کہے کرم علی ذات وچہ ڈیرا پھیر دس کہاں مینوں توں کیہوں ڈھولیں
دیکھے چھپ چھپاتے ہو بیٹھ گئی باجھ اپنے ہور نہ کجھ بھاوے
کہے کرم علی ہے سروپ تیرا کر کے آوندا ہے الکھ لکھ دکھاوے
رل جاویا ندے سنگ جچ کریں بہ گھر نہ آپ حساب کیتا
کہے کرم علی اوہ تاں نال تیرے کیوں ہیں لال دل کباب کیتا
اول آخر ہور نے ظاہر باطن باجھ اُسدے نہ جدا دنے
کہے کرم علی آیو آپ اللّٰہ ساتوں ایہہ بھی جدا جاوے
کتے بھیس وٹا کے آوندا ہے جان بجھ توں اُسدے کل بانے
کہے کرم علی ایہتاں بات اچھی ہیں تاں آکھدا ہاں سب تیرے بھلنے
اکھیں دیکھ لیا دلوں جان لیا بن اُسدے کجھ نہ بھاوندا جی

وَھُوَ مَعَکُم قرآن اندر دیکھو آپ ہی خود فرماوندا جی
ل۔ لکھ کروڑ توں بھجو دوزخ جنا اُسدی ہور نہ ہور کوئی
پھریں کھلیاں وانگ توں ایویں پیا گھر چھڈیا تئیں آن نہی
م۔ محمدی ایہو جیہا جس میم وچہ گل سمایا ہے
بچے غوث اعظم جیہدا نام آیا پنجتن پاک دا لال کہلایا ہے
ن۔ نام نشان جیہب تیرے تیری نظر دیوچہ نہ آوندا جی
ذرا اپنی طرف نہ خیال کریں ایویں رو کے جند کھپاوندا جی
و۔ وصل ہویا جدوں یار دا جی میری گئی سب ذات صفات میاں
مینوں ہس کے کول بہالیا کیتی سنگ میرے گل بات میاں
ہ۔ حرفاں دے ول نہ خیال کریں اک الف تے سب ظہور ہویا
سارے منگدے دیدار خدائیدا جی سوئی وچہ ختم کوہ طور ہویا
لا۔ لا الا دا سبق ذکر کرکے الا اللہ دیوچہ وصال ہویا
میرا وہم خیال تمام سارا اک بار گی آن اجال ہویا
الف آپ بھرپین لباس آیا تینوں حمزہ نام سنانودا ہے
بناں اُسدے ہور نہ ہو جانیں ایویں اپنا آپ لکانودا ہے
ی۔ یار بوہے میرے آن وڑیا مینوں ستی نوں آن جگا لیا
میری ذات صفات نہ رہی کائی اوہنے اپنے نال رلا لیا

کہے کرم علی ہلیں ہور کوئی رب ہو ٹھگے عیب بسداوندا جی
ایویں بھرم حیا دے وچہ پہ سکے تیں نے مت کیوں اپنی کھوئی
کہے کرم علی نہیں فرق کائی جو کچھ اوہا انت سے جان اوہی
کہے علی علی بن آپ ڈسے کہتے حسن حسین سدایا ہے
کہے کرم علی حق سچ ایہہ ہے بنیں دوسرا غیر جو آیا ہے
اکھیں کھول کے سوہنا دیکھدا ئیں کس گل نے توں شرماندا جی
کہے کرم علی پیارا کول تیرے ایویں وہم تے شور مچاوندا جی
عشق نے توڑ مروڑ سٹے جھیڑی لگی نے وچہ قناعت میاں
کہے کرم علی لکھوں ہس پیا جدوں ہوئی میری ملاقات میاں
ایہو جان لے توں حق سچ کرکے کوئی دوجا نہ ہور ضرور ہویا
کہے کرم علی حق جان لیویں تیرا پیارا نہیں تیتھوں دور ہویا
جدوں اکھیاں کھول کے نظر کیتی خود اپنا آپ جمال ہویا
کہے کرم علی ہن سمجھ آئی میں تاں ہس کے بہت نہال ہویا
الف الف جانیں دوجا ہور ناہیں ایویں وچہ بھلیکھے پانودا ہے
کہے کرم علی وھو معکم دیکھو وچہ قرآن فرمانودا ہے
گئے دکھ تے درد تمام سارے جدوں سینے دے نال لگا لیا
کہے کرم علی حق دے جھڑا بھرم تھا سب اٹھا لیا

سی حرفی دوم

الف الہی غنچہ کھلیا مول نہ سستا گیان کریں
دوئیں میں توکی وسطو پیارے اسکی خوب پہچان کریں
ب برن شرم دیو چوں اپنے آپ کو چیا اٹھا

نرگن سرگن اوہو اوہی کیوں دل توں حیران کریں
کرم علی ایشور اور جیو ک ان کو تو اک جان کریں
جاگرت سپن سکوپت تریا ان کے بیچ میں سرت جما

کر اشنان تو آتما تیرتھ ململ غوطہ خوب نہا
ت تیرتھ وچہ پیارے ہور نہ ایسی تاری ہے
جس نے اپنا آپ نہ جاتا لاکھ پڑھی پنساری
ث ثابت توں کیتا نا ایں سُرب پورن تو آپ ہی یار
پانچ تت کو دشٹ سے اپنے پکڑ کے جاگہ جا کہ مار
ج جگت دیاں ریتاں دیول پیار یا مُول تو نظر نہ کر
ہیں تو روپ الوپ عجائب کدا تینوں دلو چہ ڈر
ح ہنکار نے کام کرودھی تیرے تینوں کرن خراب
پرماتم وچہ کر کے ڈیرا شیاں نوں تو چھوڑ شتاب
خ خزانیاں دا تو مالک اندروں لویں جے موتی ڈول
ستگور پورا بھیت بتا دے تاں ہی تینوں ملے انمول
د دور نہیں اوہ تیرے کولوں گوبند گوبند نت پکار
پنڈت ملا رل کے دونویں بہا دیں لکھ لکھ کرن وچار
ذ ذوق دے نال پیارے ہری نام ایں پڑھیا کر
مکت براہت جے لوڑیں اپنا آپ نہ گنیا کر
ر رنگ تیرے وچہ اکھاں تو کیوں رنگ رنگا دیں ہور
گھر وچہ تینوں وڑن نہ دیندے نت اٹھ یاد ون آ کھول
ز زنگار اتار دلیدے پھر تو لکھ لکھ خوشیاں کر
نہاں اشنان ہیں اسکو کہتے ململ نہا تو اپنے گھر
س سمندر ایہہ سنسارا ایس کولوں جیتے اُٹھا
سادھ سنت دے ایہہ ہیں ویری انہاں کولوں جند چھڈا
ش شاستر لکھ پڑھیں توں ستگور باجھ نہ ہووے گیان
اپنے آپ کو صحیح نہ کیتا پھر کس بدھ ہووے عرفان

کرم علی تک گور کی چرنیں چھوڑ پیارے غیر ادا
پانچ بھوت کو جو کوئی مارے ہور کیا خوب کھلاڑی ہے
کرم علی جس چار ہرن میں آپنے بازی ہاری ہے
ترلوکی ہے تیری رچیا کیوں توں اسوچہ کریں انکار
کرم علی پھر ہر ہر جاگہ اپنے آپ کو جیا وچار
ویہہ تا ہی سب ناسک ہوون ہتھ نہ اپنے مول پکڑ
کرم علی کرا ہی سُوجھی صحیح سلامت گھر وچہ وڑ
توہیں ہرتا کرتا داتا دیوے تینوں کون عذاب
کرم علی جے مکتی لوڑیں اوہنگ سوہنگ کا کر جاپ
جنگل بیلا مول نہ ویکھیں ایہہ دریا ہے تیرے کول
کرم علی ہس ہس کے پیارے عین الحق ہمیشہ بول
بن ست گور دے سبق پڑھایاں کدی نہ کھلے پریم دوار
کرم علی گور کرپا باہجوں کدی نہ ہووے بیڑا پار
بھور گفا میں تاری لا کے اجپا جاپ تو کریا کر
کرم علی چڑھ سالس کے بانس پہ مول نہ ہرگز ڈریا کر
پانچ مار پچیس ۲۵ کو ماریں ایہہ ہیں بھاری ٹھگ ہے چور
کرم علی گور کرے جو کرپا دِچ سیتے توڑ مروڑ
اپنے بیچ میں کر اشنان اس جیہا کوئی ہور نہ سُر
کرم علی تا ہیوں ہو مکتی مرنے توں آگیتی مر
تو موتی انمول ہیں پیارے چھڈ نہا ند اُلٹا پٹا
کرم علی جے تن من دُنیا چھوڑیں پھر کیا باقی ہے خدا
ساری عمر گنوائی پڑھ پڑھ رہیا بھیا نہ وچہ دھیان
کرم علی تب ہو نستارا تن کرپا کا دیویں دان

ص سدا باقی ہیں رہنا تینوں مول نہ آوے کال
رجو گن ستو گن تمو گن تینوں ایہہ بھی تیرا کون جمال

ض ضروری کر کے پیارے اپنے من وچہ ایہہ ضرور
برہما بشن مہیش توہیں نہیں خالی تو ہے بھرپور

ط طت بت سرگن نادوے باجے انحد وچوں آون سلا
انحد کا اہناں کاج رچو ہے سانس کو تاہیں پکڑ چڑھا

ظ ظاہرا اصولوں میں پیارے رچنا خوب لگائی ہے
جیسے کو ویسے ہی باتاں کر تحقیق سمجھائی ہے

ع عین کو دیکھ پیارے دل وچہ ذرہ نہ رکھ دوئی
نیتر کھول کے دیکھ چو فیرے جنوں ڈھونڈیں ہے سوئی

غ گوراں کے میں بلہاری اک پل چھن میں کرن نہال
اپنے جیسا اک پل چھن میں کرن اوہ اپنی دشٹ کے نال

ف فرنگی جیسے پیارے تو بھی ریل چلایا کر
پیراتم وچہ کر کے ڈیرا خوب تو عمل نبھایا کر

ق قالب دیوچہ پیارے جد تینوں اُٹھ پایا ہے
ایہہ سنسار کے سب جیو ک ایشور ہی خود آیا ہے

ک کمر تو باندھ پیارے کیوں تو ہمت ہاری ہے

ل لگایا کر اپنا توں اپنی جیوک میں دھیان ذرا
اس جیسی کوئی ہور نہ پوجا ایہہ پیارے جوگ بڑا

م مطالب جے توں چاہیں حداں کولوں باہر آ
ایک نرنجن جان پیارے دور ہو بہاری دکھ بڑا

ن نظر کر صاف پیارے پھر توں چار چو فیرے دیکھ
ہر مورت میں اوہی اوہی اس بہہ بھیکھی کا سب بھیکھ

تو انا شی تیری رچنا پر تو آ کر شہرت سنبھال
کرم علی کیوں غم تیں کرنا ہرتا کرتا آپ گوپال
عقل دلیلاں کر کے اپنی توکیوں بیٹھا ہو کے دور
کرم علی تربو کی تیری دوئی گوا دیں با دستور
نابھ کنول سے ہردے میں کرن بھور گفا میں شور بڑا
کرم علی گور کے بلہاری ہتھ جیتے کے دیا دکھا
چار برن کی جاگہ جاگہ سرتی خوب ٹکائی ہے
کرم علی ابھی سو تم سے پر گھٹ کر دکھلائی ہے
آوانت اوہ بھیتر ماہی اسدے باجھ نہ ہور کوئی
کرم علی کیا ٹھاکر دوارے مڑھی مسانی ہے اوہی
ذات صفات کو مول نہ پچھن بھنگی ہو یا ہوت کلال
کرم علی لکھ لکھ بلہاری ستگور جس پر ہووے دیال
نابھ کنول سے انحن لے کر بھور گفا ٹھہرایا کر
کرم علی پھر ایشیور بہتا اپنا آپ سدایا کر
کون ہے تو کس جاگہ رہندا اس اپنا قدم ٹکایا ہے
کرم علی توئی ستگور پورے اپنی آن سمجھایا ہے
کرم علی اس بدھ نابدھ سے آپ ہی سرشٹ اساریج
غیر نظر کوئی مول نہ کرتیں قائم دائم رہیں کھڑا
کرم علی ہندو اور مسلم ان دو تو سے نام چھڈا
مذہب طریقہ ایہہ ہیں حداں انہاں دے ولوں قدم اٹھا
کرم علی سب ایک ہی روپی دو جا دے توں بھرم مٹا
نظر تیری وچہ ہے کوئی ہندو یا کوئی تینوں دسے شیخ
کرم علی کیا دہرم سالہ مسجد اس کا ہر ہر جا ئی بیخ

و ڈرا اپنے مندر پیارے کیوں تیں کیتی جُون خراب
جے تینوں کوئی میت پیارے تے انہاں نوں جھڑ جواب
ہ ہردوارے کر تو ڈیرا جے تیں سنت رکھیا نام
ست قلندر پھر توں ہوویں وحدت کا بھر پیویں جام
لا لگا کر چت گوراں سے پھر نہ لویں مکھ نوں موڑ
اٹھت بیٹھت سجدہ کرے میں تو کا پھر ہے نہ شور
ء انجر ستگور پورے مینوں آن پڑھایا ئی
ڈہائی حرف پریم رسی دے اونہاں آن سمجھایا ئی
ی یارا سانوں سینے لاکے ملیا ہس ہس کر کوڑے
سنگ پیر حسین دے رلیاں دوئی گئی سب سڑ سیتو

تینوں بھل بھلیکھے مارن دیوے تینوں کون عذاب
کرم علی کر یاد توں اللہ ایں جیہا نہ ہور ثواب
دس اندر کو لبس میں لاویں اس جیہا نہ کوئی کام
کرم علی دو لوں سے قادر جیہا کفر جیہا اسلام
جو آوے سو سہتے سہے ڈگئے چرناں تے ہتھ جوڑ
کرم علی پھر دیکھ پیارے کیسا بھاری ہووے زور
جسنوں گیت کہے جگ سارا پرگھٹ کر دکھلایا ئی
کرم علی دکھ نا اپنڈا ستگور آن چھڈایا ئی
خوشی بہشت تے خوف دوزخ دا اٹھ گیا یکر سیتو
کرم علی نت پئی پکاراں انا الحق میں کہڑا سیتو

سی حرفی سوم

الف ایک کو سمجھ پیارے دوجا بھرم اٹھاؤ رے
پیر حسین شاہ آن پیا سوں دم دم دھیان لگاؤ رے
ب بلا کیوں ہو کر بیٹھا وجہ اللہ دی رمز پچھان
سوچ سمجھ لا بیٹھ تو آسن نہ ہو من میں سول حیران
ت تکا نہیں تیں نہ چہ جب ذات خدا اور تیں نہیں یار
اکھن پڑھن سے حاصل ناہیں اگلا پچھلا دفتر پھاڑ
ث ثمن وقت دے اندر جا ورجیب چیاتا توں
تاں جڑھ تھیج پیا دسے پیارے بن عشقیں درماتا توں
ج جلا کر اپنی ہستی مطلق مطلق بن پیارے
انی بات کو حاصل کرنا ایہہ من مایا وہمن پیارے

گور چرناں کی لے کر مٹی انجن کر کے پاؤ رے
کرم علی تب ہو فنا تار اپنا آپ بھلاؤ رے
جدا جیاروں طرف ہے جلوہ اُسے لکھیا وچ قرآن
کرم علی گور بھیت بتاوے سمجھ کریں تو میری جان
عقل فکر دی کر کر تو جھی کیوں موا پئیں چپک چہار
کرم علی ایہہ علم لدنی مرشد سے تو سمجھ وچار
گور کر پائی لے کر کنجی توڑ شرک دا تالا توں
کرم علی نینوں کا اپنے کھو پیارے اندھرا تاتوں
نفی اثبات سے واقف ہو کے خوب کرو روشن پیارے
کرم علی خود بھید جو جاروں ایہہ پکارن جن پیارے

ح حال حقیقت دلبر ساڈوں اندر وڑ وڑ دسدائی
ہیں دل آوے ہتے کھیڈے مول نہیں اوہ ندائی
و فی انفسکم وس وس سوہنا دیکھ لوڑ پھر تدائی
کرم علی دا اوتھے ڈیرا جتھے دلبر وسدائی

خ خواہش دے اندر وڑیا اکدن تینوں بھارا ہے
موہ مایا میں خیال نہ کر تو کوئی دن دا چمکارا ہے
پرزے پرزے ہو ون تیرے خوب پھرے سر آرا ہے
کرم علی جن غیر اڈایا جوگ اسی کا سارا ہے

د دید کر دیکھ پیارے مکھ پر گھنڈ کیوں پائی دا
اَلانسانیہ حق فرمایا فرق نہیں اک رائی دا
صاحب تیرا تیں وچہ وسے باہر کیوں ہن جائی دا
کرم علی جس حق کر جاتا عاشق اوہی الٰہی دا

ذ ضرب لا وحدت والی اپنے دل دے اندر توں
دیکھ پیارا تیں وچہ وسے جدا نہیں اک دم بھر توں
پی پیالہ ہو متوالہ جا وڑ اپنے مندر توں
کرم علی کیوں پھیسیوں پھاہی توڑ حرص دا لنگر توں

ر رونق جد تیں پر ہووے اپنا آپ سیانی توں
گور اپنے دی کر لیوے سیوا نہ کر جھوٹی بانی توں
جیدا اوّل آخر جلوہ اسنوں یار پچھانی توں
کرم علی کل شیٔ وچہ ذات خدا دی جانی توں

ز زر دولت دلو چہ پیارے اپنا آپ بھلایا ہے
نفی اثبات دا دیہہ توں پانی جلدی حق فرمایا ہے
اندر تیرے باغ بغیچہ کیوں اسنوں کملایا ہے
کرم علی بن کر فی پیارے کس نے حق نوں پایا ہے

س سوا اللہ دے نہیں کوئی سمجھ پیارے کر کر گیان
عقل دلیل اٹھا کر پیارے و فی انفسکم سمجھ پچھان
جو کچھ چاہے سوئی کردا میرا کیہا سچ کر مان
کرم علی ہر تھائیں رہیا تیرا پیارا دلبر جان

ش شہر جو وحدت والا سے توں پیارے کریں آباد
ایک ایک کر جان پیارے کفر کبر کو کر برباد
رنگ محلیں جا چڑھ بیٹھیں دلنوں اپنے کر کر شاد
کرم علی جد اک کر جاتا جو تھا انت سو ہی تھا عاد

ص صورت جو دلبر والی دل نے نقش جمایا میں
چتول دیکھا او ہو وے سارا بھرم مٹایا میں
دلبر دلبر ہر دم آکھاں سارا خوف اٹھایا میں
کرم علی گور اپنے پیارے چرن کول چت لایا میں

ض ضرور دوئیت دل غیں ساری دور کریئے جی
پل پل دم دم یار اپنے نوں نیوں نیوں سجدہ کریئے جی
عقل دلیل اٹھا کر اپنی ذات نوں ثابت کریئے جی
کرم علی کل ہون مراداں دوہیں جہانیں تریئے جی

ط طالب ہو مطلب نہ جاتا طالب نام رکھایا کیوں
پڑھیا علم تے عمل نہ کیتا بگلہ بھگت کہایا کیوں
بجن گوراں دا نہ جس جاتا اپنا موناں منڈایا کیوں
کرم علی گور کر یا باجھوں مورکھ سیس کٹایا کیوں

ظ ظاہر باطن تینوں دسے پھر کملے کیوں رونا ایں
حرص ہوا دی پھاہی پا کے جنم اکارت کھونا ایں

اپنے گھر دی خبر نہ تینوں نیند بھری ہیں سونا ایں
ع عین میں سچ کر جاتا عین اتوں جند واری ایں
اسنوں دیکھاں اسنوں ٹولاں ہور نہ دیکھن ہاری ایں
غ گیا جب نقطہ دل تھیں عین الحق چڑھ بولاں میں
کر کر گلاں اس سنگ ہستاں نحن اقرب بولاں میں
ف فقر جس حاصل کیتا بے پرواہ سدایا ہے
کل شیئ محیط جو وانگن ہر ہر بیچ سمایا ہے
ق قلندر جد توں ہویا ہرگز مول نہ ڈریا کر
سہرب پورن دا ایہہ آوازہ ہر دم اسمیں کریا کر
ک کوئی کس دی چاہیں تیں بن ہور نہ کوئی ہے
موہ مایا میں پھس کر پیارے مت کیوں اپنی کھوئی ہے
ل لالب ہویا خزانہ جس نے حق نوں پایا ہے
ہستی دا جو بھرم بھلیکھا سارا مار گوایا ہے
م محمد بن کے پیارے خوب ظہور رچایا ہے
احمد دے وچہ میم رلا کے اپنا آپ لکایا ہے
ن نظر وچہ تو ہی تو ہی شرم حیا پھر کس دا ہے
ہر ہر جاگہ ہر ہر طرفے وجہ اللہ ہی دسدا ہے
و وجہ اللہ جد میں پڑھیا سہنسا سب مٹایا ہے
ل کے اپنے یار پیا نوں انحد ناد بجایا ہے
ہ ہدایت جے توں چاہیں اس نوں اپنے اندر بھال
ہو حیران بیٹھا ہیں کیوں کدی تے اپنا آپ سنبھال
لا لعل من ہیرا مولی اس نوں پیارے خوب پچھان
کدی نہ اپنے من سمجھیں ایہہ تینوں کی پے گئی بان

کرم علی پڑھ وجہ اللہ نوں پھر نہ پاس کھلوتا ایں
لکھ لکھ جان کراں قربانی عین دے نام توں تاری ایں
کرم علی جس عین دکھایا اس توں جان بلہاری ایں
پیارا میرے اندر بیٹھا جس نوں چاہے ٹولاں میں
کرم علی چڑھ سیجے عشق جند پیا پر گھولاں میں
چڑھ سولی تے دے آوازہ انا الحق کہلایا ہے
کرم علی دھر بند ہی مکھ تے احمد بن کے آیا ہے
بھاویں کافر آکھن تینوں ہمہ اوست نت پڑھیا کر
کرم علی دریائے وحدت من آئی تاری تریا کر
من رانی آپ پکارے جانی اوہی اوہی ہے
کرم علی جد چشم اگھاڑی جو کچھ ہیں اوہ سوئی ہے
بے پرواہ اوہ بن کے بیٹھا اپنا آپ بھلایا ہے
کرم علی نوں دور جو کر کے اللہ نام رکھایا ہے
الانسان سری والا آپے بھیت بتایا ہے
کرم علی نوں شکل دکھا کے آدم نام رکھایا ہے
بلکہ تینوں بھرم دوئی دا آپ جہاراں لھدا ہے
کرم علی فی کل شیئ پیار جو طرفہ اٹھدا ہے
اندر باہر پیارا دسے ہور نہ کوئی پایا ہے
کرم علی حق سچ کر جانا دوجا بھرم مٹایا ہے
دور نہیں اوہ تیں تھیں پیارا اسنوں ٹول محبت نال
کرم علی ایہہ راہ اوکھیرا چلنا ایتھے بہت محال
ستگور پورے دی کر سنگت نہ بن ہو رکھ تو انجان
کرم علی گور کر پایا جیوں کدے نہ ہووے تھند گمان

ہ آن صورت بدلائی حمزہ نام رکھائی دا
وچ لیاقت والے پاکے ساتوں کیوں بھرمائی دا
ی یار جد میں ول آیا ہو بہاں میں قربان کوڑے
دمدم دے وچہ آن سمایا رہیا نہ دوجا دھیان کوڑے

لگ عجب ہو کے کرے نظارا پردہ کرے لوکائی دا
کرم علی بن مرشد کامل بھیت نہیں ایہہ پائی دا
اندر وڑ جاں پھرا بایا رہی نہ تن من جان کوڑے
کرم علی گور کر با کیتی دسیا ہر ہر شان کوڑے

سی حرفی چہارم

الف آئی جان لباں پر میرے سب تکی کد سدھارے
جیون دی کوئی آس نہ مینوں اگ لاواں گھر بارے
ب باندی دلدار دی ہاں بہاویں آکھ کرے دڑے پھیرے کوڑے
میں خدمتگاراں اس دی میرے نین نیناں وی جڑے کوڑے
ت تر مجن وچہ چت نہ لگدا میں کتاں کس بھروا سے
نظر نہ آوے یار اساں نوں پئی روواں آسے پاسے
ث ساون دی بوندان وانگوں اکھیں نیر وہاواں
اُچے چڑھ چڑھ کوکاں ماراں پیاں دھماں شہر گراواں
ج جانی اپنے باہجوں نی میں ہویاں کملی جھلی
دلبر باہجوں دیکھو نی میری جان ازائیں چلی
ح حال حقیقت کس نوں آکھاں پیارا میرا کول نہیں
میں مرگئیاں وچہ دکھاندے آ پیارا یار دل نہیں
خ خیال رہے دن رات اساڈا صورت وچہ پیارے دی
نیند آرام نہ آوے مینوں گھڑی گذری قہر قہارے دی
د دیونی دس اسانوں میرا پیارا ابھی کتے آنودا ہے
وگنہاری نیت کمبنی نوں آن سینے سنگ لانودا ہے

کی کراں کوئی پیش نہ جاوے روواں بیٹھ کنارے
کرم علی پئی دھار عشق دی چار چوفیراں مارے
اوہ راضی جے اساں تے ہووئیں دور رہے بھاویں اڈے کوڑے
کرم علی اوہ دور نہ جاوے جہڑی عشق پیا تقیں جڑے کوڑے
برہوں مار کیتی میں کملی دو جا سیاں کر دیاں ہاسے
کرم علی میں عاجز ہویاں جند آئی وچہ نکاسے
جے کتے آوے یار پیارا دکھڑے پھول سناواں
کرم علی جے ملے پیارا سینے نال لگاواں
پیڑ وچھوڑے مار گوائی نی میں کر کر اڈیو کلی
کرم علی پئی رونے باہجوں گل ساڈے وچہ ٹلی
دیس بدیس پہراں میں ڈھونڈاں پیندی مینوں ٹول نہیں
کرم علی کی خوشیاں کریئے گھر ساڈے ہجول نہیں
جیہ میں بیر سلہٹی کر دی خواہش تخت ہزارے دی
کرم علی میں ہیوک جلایاں اگ واقف عذاب النار دی
مرلی والا خاص پیارا آوے کتے بجانودا ہے
کرم علی نوں دو میں جہانیں صدقہ اس دے نام دا ہے

ذ ذبح میں نوں نت کر کر جے تیرے باجھوں ہجر نکماں

توں صاحب میں باندی تیری بہاویں ویچ میں نوں ہن دتی

ر رات ہجر دی بہت اوکھیری کیسے نوں رب نہ پاوے

لکھ طبیب تے ملا سیانے ایتھے ہر کوئی شرماوے

ز زہد ریاضت کم نہ آوے جیہنے عشق دیوے آپھو کا

ٹٹے تسبیح اور جبہ سب جاوے مذہب چیرو کا

س سناؤنی اج سیتو سوہنے دی اج گل کوئی

جان لباں پر آئی میری کتے دیکھ دواں میں پل کوئی

ش شرم دا برقعہ میرا دور ہویا سب سیتو سارا

اک دیدار پیارے باجھوں ہور نہ کوئی سہارا

ص صورت تیری سائیاں رات دنے نہ بھلے

جیویں ستی رلدی پھردی وچ تھلاں سر کھلے

ض ضروری عشق تیرے دی دل وچ لگی کافی

کدی تے دہ دیدار اسانوں کر کے مہربانی

ط طلب تیرے دیدار دی رہندی سنج صباحیں

جے دیویں دیدار اسانوں صبر آوے پھرتا ہیں

ظ ظاہر باطن چین نہ آوے باجھوں ڈٹھیاں تیرے

کی کراں کوئی پیش نہ جاوے لگی اگ چوفیرے

ع [illegible] میں پر ہووے جے اوہ دیوے دکھائی

خوب سہاگن بن بن بیٹھاں دکھ رہے نہ کائی

غ غوباں دا کی چارہ رو رو وقت وہاواں

فیر نہ جاناں اپنے دل تھیں قدمیں سیس ٹکاواں

ف فریاد اے دے اگے جے کر اسنوں بھاوے

کر کر یاد تسانوں رووان گھر آوے یار ملماں

کرم علی پیا جوبن جاندا ایس پیا بن ہوئی نکھوڑما

ہور ملک الموت وے مارے مرویے ایتھے بن آئی مرجاوے

کرم علی ایتھے دا روا ایہی اوہ آپ دیدار دکھاوے

جگا جھاگا سب پھک جاوے ایہہ کم نہیں کوئی سوکھا

کرم علی نہیں عشق سوکھالا عجب ہے یار انوکھا

جس جگہ اوہ ہے بیٹھلا یا جاوے دیکھلا ہم چیل کوئی

کرم علی چیل اسنوں ملنے کر کے اج ول چھل کوئی

عشق سنجایا کر کر تقیا مذہبوں ہویا کنا را

کرم علی العشق نار لایا آن دوگاڑا

بیٹوں پہنوں پئی پکاراں نیر کہیں تھیں ڈھلے

کرم علی جے ملے پیارا تاں گنتھ دلیدی کھلے

ہوش عقل سب مار گوائی کر کے بہت حیرانی

کرم علی میں رونڈی پھر دی باجھ پیارے جانی

دو درم میں پکار کراں تو سنیں پکار کدائیں

کرم علی نت کراں اڈیکاں کر کر لمیاں بائیں

برہوں مار کے پھوک جلایاں نت اٹھ کرے اکیر ہوے

کرم علی اوہ نظر نہ آوے کیتھے کیتے جا ڈیرے

ہساں کھیڈاں گل لگ رونواں ہووے فضل الہی

کرم علی گھر آوے سوہنا دلدی کرے صفائی

سنگتے نال شریکت کیہی میں نوں کے وقت لنگھاواں

کرم علی گل ناہیں بن دی اپنا آپ گواواں

اوڑک اوہو سر دا سائیں سو کرے جو چاہوے

لکھ لکھ جاویں دیوے سختی اس تھیں بچ نہ جاوے

ق قبر دی رات نی مائے سخت وچھوڑے والی
گرد غبار چوفیر دسے رات اندھیری کالی

ک کرم کر آویں جم جم واسطے رب دے پیارو سے
دل تے جان تن من تیں پر صدقے کر کے واریاوے

ل لیاں نے ڈھیر تواراں پکڑی عشق کولیاں جی
کی کراں کوئی پیش نہ جاوے بچی روواں بکلیاں جی

م مراں تا جیواں مائے نی میں برہوں بہت ستایاں
نظر نہ آوے یار اساڈا جنہ آئی وچہ بلایاں

ن نکما ہجر اسانوں بنت اٹھ لیکاں لاوے
لا کے آتش سینے اندر خوب طرح سلگاوے

و وصل جد مینوں ہویا پیر شہید مناواں میں
تاں چڑھ سیج پیا دی سوواں دکھڑے بھول سناواں میں

ہ ہادی دی دس نہ پیندی پھراں ہو مجبور و ناکی
کس ذوقی نے جا سکھلایا ہو بیٹھا اوہ عنا کی

لا لیش بری سارے پیاریاں میں ہاں بڑی اوگنہاری
ایتھے آ کے تھے دو ہیں جہانیں مری نال تساڈے یاری

ء الٰہی فضل ہویا مینوں دس پئی آ نیڑے
دکھ جھگڑے مٹ جاون سبھے ہوو پیراں دے پھیرے

ی یار سچا یار اسانوں ملیا پیر حسین کوڑے
شکر الحمد ہیں رل گیاں جلدی سی دن ربوں تھوڑے

کرم علی کر کر آرزویاں قدمیں سیس ٹکاوے
کوکاں کوک سناواں کینوں ہائے جانی جانی

کرم علی شاہ در دگولا ایتھے کوئی نہ جاوے خالی
دیہہ دیدار کدی تاں مینوں رب رسول دیا تاریا وے

کرم علی نوں دل توں اپنے کیوں توں پار وساریا وے
ہوش عقل اٹھ گیا سارا جان ازاییں چلیاں جی

کرم علی جے ملے پیارا سب گلاں ہون سولیاں جی
راہ اکھیڑے بہت کوتے نی رو رو دیواں دوہائیاں

کرم علی کدی دا تڑ سے کدی آؤ میرے سائیاں
خیال اساڈا مول نہ چھڈدا مڑ مڑ کردا ہاوے

کرم علی بے ترس نکارا خوف نہ رب دا کھاوے
ہووے فضل الٰہی میں پر جس جس منگل گاواں میں

کرم علی پھر سگھڑ سیانا اپنا نام رکھاواں میں
اچے چڑھ چڑھ نظراں ماراں مول نہ پیندی جھاکی

کرم علی تاں مڑ کے جیواں بھر کے دیوے پیالہ ساقی
تیرے ڈٹھیاں سب دکھ جاون مرض ہجر دی ساری

کرم علی نوں لبیں سینے آ پیارے اک واری
کوئی دن لوں آ جاوڑ سوہنا سج یا وقت سویرے

کرم علی میں شکر مناواں شوہ آوے گھر میرے
ہجر فراق گیا اٹھ سارا خوب ہوئی سکھ چین کوڑے

کرم علی نوں اوہی اوہی وسدا عین وعین کوڑے

کوٹھہ نامہ

رب منزہ جائے مکانوں　　جندوں جنسوں پاک نشانوں　　باہر عقلوں فکر جیانوں　　غیب الغیب سدایا ہے
کیوں ڈھونڈاں میں باہر میرے کوٹھے دیوچہ آیا ہے

سب جگ سب جائے نیارا　　ڈھونڈے اُسنوں عالم سارا　　ہر ہر دیوچہ لگدا پیارا　　بول اٹھا جس پایا ہے
کیوں ڈھونڈاں میں باہر میرے کوٹھے دیوچہ آیا ہے

طالب جسدی گل لوکائی　　اُس دا کوٹھہ گھر نہ کائی　　جلوہ دے نجویز اٹھائی　　آدم کوٹھہ پایا ہے
کیوں ڈھونڈاں میں باہر میرے کوٹھے دیوچہ آیا ہے

اوّل ما خلق اللہ نوری　　پھر اُس نوروں کل ظہوری　　خوب وحشت سجائی پوری　　دہرت آکاس ٹکایا ہے
کیوں ڈھونڈاں میں باہر میرے کوٹھے دیوچہ آیا ہے

اس کوٹھے دا نقش نیارا　　بنیا تنیا آپے سارا　　ہیں تاں آدم کون بچارا　　عین اُسی کا سایہ ہے
کیوں ڈھونڈاں میں باہر میرت کوٹھے دیوچہ آیا ہے

قدرت نال معمار ازل دا　　رکھن لگا سوت محل دا　　وحدت کولوں کثرت ملدا　　خود اڈہر چایا ہے
کیوں ڈھونڈاں میں باہر میرے کوٹھے دیوچہ آیا ہے

کر پنسار جلال جمالوں　　بنیاد رکھی ہے صفت کمالوں　　بھرتی بھر کے عین خیالوں　　کر مضبوط اٹھایا ہے
کیوں ڈھونڈاں میں باہر میرے کوٹھے دیوچہ آیا ہے

چار عناصر رچے مصالحے　　اٹاں گارا چونا نالے　　پنج لطیفے نال سنبھالے　　رندہ رضا دا لایا ہے
کیوں ڈھونڈاں میں باہر میرے کوٹھے دیوچہ آیا ہے

تیسی پکڑ ریاضت والی　　کرنڈی کرنی آپ سنبھالی　　اٹ اٹ کر کے آپ جمائی　　آپ بناون آیا ہے
کیوں ڈھونڈاں میں باہر میرے کوٹھے دیوچہ آیا ہے

چار طریق چارے چلّے　　فقر سلوک بنترے بنھے　　طاق لوائے دن سہنے　　عرفاں نال سوہایا ہے
کیوں ڈھونڈاں میں باہر میرے کوٹھے دیوچہ آیا ہے

نو دروازے طاقی نالے   پنج حواس رکھے وچ آلے   چار مزاج چو گوشے ڈالے   نال حسن دے بھید رچایا ہے
کیوں ڈھونڈاں میں باہر میرے کوٹھے دیوچہ آیا ہے

وَنَفَخْتُ جھرنی لاوے   تنی ٹھنڈی داؤ چلاوے   دکھ سکھ دا دم آوے جاوے   سب کسب کمال دکھایا ہے
کیوں ڈھونڈاں میں باہر میرے کوٹھے دیوچہ آیا ہے

اِلاَّ اللہ تیری ینوں لائی   دعوے سے پھر چھت اٹھائی   اس کوٹھے دا شان الٰہی   کیا طومار اٹھایا ہے
کیوں ڈھونڈاں میں باہر میرے کوٹھے دیوچہ آیا ہے

دین مذہب دی استاکاری   بنگے کمل نکاسی ماری   ہوش تمیز صلح سواری   روغن مشک لگایا ہے
کیوں ڈھونڈاں میں باہر میرے کوٹھے دیوچہ آیا ہے

خوف رجا دا صحن بناوے   شوق محبت تکیہ لاوے   موت حیات کواڑ اڑاوے   عشقوں فرش وچھایا ہے
کیوں ڈھونڈاں میں باہر میرے کوٹھے دیوچہ آیا ہے

ایسا کوٹھہ بایا کامل   جو کجھ چاہیں اسوچہ داخل   چوداں طبق کیتے وچہ شامل   بھید وبھید ملایا ہے
کیوں ڈھونڈاں میں باہر میرے کوٹھے دیوچہ آیا ہے

گُور نامَہ

گور کاٹی پھانسی میری جی   گل ہوئی بہت چنگیری جی

جم جیوک ست جان چھڈائی   جیوں کی تیوں پھر بات بتائی   گیت سے پرگھٹ کر دکھلائی   کیتی بھرم کی دور اندھیری جی
گور کاٹی پھانسی میری جی   گل ہوئی بہت چنگری جی

جب کیتا گور نے سایہ   تب ہم اپنے آپ کو پایا   آتم تیرتھ غوطہ لایا   پھر من ہویا اچیری جی
گور کاٹی پھانسی میری جی   گل ہوئی بہت چنگری جی

آن چھڈایا جپ تے جاپا   مرن جیون کا توڑیا پھنسا   گور خوب جتایا اپنا آپا   او ہو دسی بات سی جیہڑی جی
گور کاٹی پھانسی میری جی   گل ہوئی بہت چنگری جی

سانوں کربیا ایہہ خبر ائی   اپنا آپ رب نہ کائی   ہر ہر جگہ ذات الٰہی   ہور کوئی نہ میری تیری جی

گور کافی پھانسی میری جی　　گل ہوئی بہت چنگیری جی

گور چانن کا پڑ جانن ہے　　پر دو شٹ دنیا سے جانن ہے　　کیا مسلم کیا برہمن ہے　　مت دوہاں دی اکھیڑی جی
گور کافی پھانسی میری جی　　گل ہوئی بہت چنگری جی

گور کایا کا روگ گنواوے　　جیہنے ستگور پھیرا پاوے　　ایسے گور کے میں بلہارے　　من مار کیا پھر جیری جی
گور کافی پھانسی میری جی　　گل ہوئی بہت چنگیری جی

گور سبق پڑھاوے علموں اگے　　او تھے کسے نوں پتہ نہ لگے　　عالم فاضل ڈردے سبھے　　دیکھ کے گھمن گھیری جی
گور کافی پھانسی میری جی　　گل ہوئی بہت چنگیری جی

گور پل چھن میں پار اتارے جی　　بے گور دیکھن کپڑے کنارے　　پار اُرارون کر کر نیارے　　بن چھتے بن بیڑی جی
گور کافی پھانسی میری جی　　گل ہوئی بہت چنگیری جی

گیا اندھیرا ہویا اُجالا　　دسیاں نوں ہے راہ سوکھالا　　گور کرپا کا ایہو چالا　　ڈشٹ دوئی توں پھیری جی
گور کافی پھانسی میری جی　　گل ہوئی بہت چنگیری جی

پیر حسین شاہ گھمک لمی　　کرم علی گیا نقطہ وہمی　　مہربات نہ لیگی دینی　　سانوں ایہو بات بہتیری جی
گور کافی پھانسی میری جی　　گل ہوئی بہت چنگیری جی

نمبر ۲

گور صاحب بن کر آیا ہے آتر لوکی میں چھایا ہے - گور صاحب بن کر آیا ہے

گور ہے میرا لامکانی　　جیدا نا ہیں کوئی ثانی　　جندی خلقت دیکھ دیوانی　　کیا نور ہو لوز رچایا ہے
گور صاحب بن کر آیا ہے

دیکھو لوکو کی کی ہوندا　　کتے مرکی کتنے ہندا　　کتے ڈنڈی کتے بھندا　　کتے جھمکا پا ٹکایا ہے
گور صاحب بن کر آیا ہے

دیکھو لوکو گور دے چالے　　آپے مارے آپے پالے　　کتے صراحی جام پیالے　　پھر آن محیط کہایا ہے
گور صاحب بن کر آیا ہے

جس دل آ گور پھیرا پاوے　　موسے وانگ کوہ طور جلاوے　　اکھیں ویکھیے آن سماوے　　سب جالا دہند گنوایا ہے

گور صاحب بن کر آیا ہے

کتے سنی آپ دکھایا ہے کتے موحد شیخ کہایا ہے کتے شیعہ بنکر آیا ہے کتے دمبواں آن رمایا ہے

گور صاحب بن کر آیا ہے

گور خود ہادی جو اللہ ہے کتے مخفی کتے تجلی ہے جو نہ مانے سو جھلا ہے کتے سولی پکڑ چڑھایا ہے

گور صاحب بن کر آیا ہے

کتے نبی علی بن آیا ہے ہر مولا بھید چھپایا ہے کتے حسنؑ حسینؑ سدایا ہے پھر آن شبید کہایا ہے

گور صاحب بن کر آیا ہے

کتے مسئلہ آسنائی دا کتے دیندا حکم مناہی دا کتے سرمد سِس کٹائی دا جا شمس پوش لہایا ہے

گور صاحب بن کر آیا ہے

کاریگر کیا کھیل رچائی طور طور کی شکل دکھائی ہر صورت وچہ دیوے دکھائی پہرا اپنا آپ لکایا ہے

گور صاحب بن کر آیا ہے

کتے ظاہر ہو ہو بولے ہے کتے تکدا وڑ وڑ اوہلے ہے کتے ہوکا دے دے ٹولے ہے شرب تے شور مچایا ہے

گور صاحب بن کر آیا ہے

ہو ابراہیم چیخہ پر آیا ہے کہیں یعقوب روندا پایا ہے کہیں یوسف ہٹ وکایا ہے کی کی رنگ وکھایا ہے

گور صاحب بن کر آیا ہے

کتے گنگا جمنا نہائی دا کتے مکے حج کرائی دا کتے ٹرھیاں پوجن جائیدا کتے قبریں قُل پڑھائی دا

گور صاحب بن کر آیا ہے

جھانجر بن کر شور مچاوے جولی ہولی قدم ٹکاوے کرکر خوشیاں دل پرچاوے کوئی اصلا بھیت نہ پایا ہے

گور صاحب بن کے آیا ہے

گور کی سیوا جس نے کینی دین دنی کی مایا لینی وحدت جام صراحی پینی پھر حق وحق دکھایا ہے

گور صاحب بن کر آیا ہے

گور بن بہنا مول نہ جاوے تیرتھ کر کر عمر گذارے بہادیں بدر روز چیلے پاوے ستناں ایہہ فرمایا ہے

گور صاحب بن کر آیا ہے

جس منتر گور کا یاد کیا　اُس آواگمن دل شاد کیا　اُس شرک کفر برباد کیا　ایہہ دیکھو گور کی مایا ہے

گور صاحب بن کر آیا ہے

گور نبی ہر باطن وسدا ہے　گلاں میں سنگت ہسدا ہے　کہتے ناگ بن بن ڈسدا ہے　بہرنگی نام رکھیا ہے

گور صاحب بن کر آیا ہے

گور پورے جان بھید بتایا ہے　تان چڑا انحد ناد بجایا ہے　ہر ہر دیو جیہ صاحب پایا ہے　اسنہا سب مٹایا ہے

گور صاحب بن کر آیا ہے

پیر حسین شاہ رنگ رنگایا　بھرم دوئی دا مار گوایا　کرم علی نوں چرنیں لایا　ہن پرگھٹ کر دکھلایا ہے

گور صاحب بن کر آیا ہے

مناجات

ہن کرم علی کی آکھے جی عشق لگڑا چھپ چھپاتے جی　ہن کرم علی کی آکھے جی عشق لگڑا چھپ چھپاتے جی

خلقت آکھے مینوں جھلا　وچہ وچالیوں پکڑیا پلا　عشق الٰہی ملیا غلہ　ہن دور ہوئے سب سیاپے جی

ہن کرم علی کی آکھے جی عشق لگڑا چھپ چھپاتے جی

پانچی ابھی دھری دھراتی　ایسیں بھی اُس پیار ایں لکاتی　سیتورل رل ویہو وہاتی　ہن مول نہ ہوداں پاسے جی

ہن کرم علی کی آکھے جی عشق لگڑا چھپ چھپاتے جی

داتا ساڈوں اوہ خزانہ　جس نوں ڈھونڈے کل زمانہ　اسیں بھی ڈٹھا خالص ٹکانہ　وچہ دہرت چھپائی آکاسے جی

ہن کرم علی کی آکھے جی عشق لگڑا چھپ چھپاتے جی

لگدا ساڈوں نظر نہ آیا　جو کجھ ڈٹھا اکھیں سنایا　لبھ گیا ساڈوں دھرا دھرایا　ایتھے نہ شوہرتہ ملے جی

ہن کرم علی کی آکھے جی عشق لگڑا چھپ چھپاتے جی

پیر حسین شاہ آن دکھ پاسارا　کرم علی نوں کھول پچارا　ہستی نوں پھیر ہو یا کنارا　ہن ہس ہس ہوئے ملاپے جی

ہن کرم علی کی آکھے جی عشق لگڑا چھپ چھپاتے جی

سکنہ گڑھ شنکر

فاضل

غلام احمد عرف

ملفوضات

ضلع ہوشیارپور

Dilawar qadry

سی حرفی اوّل

الف الف اپنے دی جدوں میں نے ہستی خودی دا نام نشان کھویا
جس موت دا لوک ہین فکر کردے اُس موت تھیں پہلڑے میں مویا
میرے جسم تے جان ایمان اندر پیر شاہ شہباز ہے قائم ہویا
کہے فاضلی سینہ سیاہ میرا کوثر نال شہباز خان آن دھویا

ب بت گی رب دی خاص ایہو دلیوں خان شہباز دا دم بھرنا
تابعداری اللہ رسولؐ دی ہے کہے پیر دے وچ نہ عذر کرنا
قدماں وچ شہباز خان پیشوا دے متفقاں نال یقین دے جا دھرنا
کُل شئی شہباز خان وچ دیکھے پہلے موت تھیں فاضلی ایہہ مرنا

ت تاریا پیر شہباز خان نے فکر رہیا اورار نہ پار دا جی
خوشی غم نہ خوف ہے نرگت ولالیہہ ہویا میں خاص دیدار دا جی
جمن مرن دوہنویں تھیں رہے یار و ہر دم پیر دا شکر گذار دا جی
سینہ وچ دل فاضلی دیکھ تیرا ہر دم پیر شہبازؒ پکاردا جی

ث ثابتی وچ یقین کر کے پھر دیکھ عروج شہباز خانی
عاماں وچ شہباز خانؒ نام ہیگا خاصاں وچ بھی تو شہباز جانی
چاروں طرف شہباز خان نظر آوے جیویں چمکدا ہے چند آسمانی
کُل شئی وچ فاضلی دیکھ اسنوں گر چاہی دی لینہہ نظر عارفانی

ج جسم دے وچ شہباز خاں ہے جان وچ شہباز خان وسدا ہے
جداں ویں روواں تاں روندا ہے ہساں نال میرے کھڑ کھڑ ہسدا ہے
کتے ہو مجنوں پھرے وچ جنگل کتے ہو لیلیٰ دل نوں کھدا ہے
ہُو معلوم شہباز خان فاضلی ہے ایسہ پیر تجل کونوں دور نسدا ہے

ح

حج ہے زیارت شہباز خاں دی کہ جنہوں سفر ختم کیتے واجلاں میں

پتھر پیر دے پڑے ہے دا چم کے جی آفت ٹالدی والی مروں ٹاٹاں میں

مشکل پیر دی دیکھ معراج ہووے خوشی حوروالی دادی ٹالاں میں

کہے فاضلی آجے نہیں نظر قائم سرمہ معرفت دا گھتوں بھالاں میں

خ

خودی ہستی دلوں دور کر کے ہر دم کہاں شہباز شہباز ہادی

تیرے پتھاں وچہ جو ہتھ دیوے گئی دور ہووے دلوں ہووے شادی

بخل دور کر دی تینوں رب کولوں میرے پیارا بخل ہے نامرادی

کہے فاضلی بخل نوں دور کر دے تیرے جسم اندر ایہو ہے فسادی

د

دین دیاں نے کری کر پا دکھ سکھ دے جسم نوں دور کیتا

کر کے دور عنصر میرے جسم وچوں میرے پیر مینوں نور و نور کیتا

ملاں اللہ دا عشق نہ ملوں تینوں سجدہ واسطے حور قصور کیتا

کہے فاضلی کامل ہے اوہو مومن جس نے ہستی نوں مار کے چور کیتا

ذ

ذکر اور فکر دے وچہ ہیکے لاویں اک دی طرف دھیان پیارے

کفر شرک دونو دلوں دور کر دے تدوں ہووے روشن تیری جان پیارے

شرک بڑا بھارا تیری ایہہ ہستی کریں دور جدا دور نشان پیارے

کہے فاضلی آپ نوں قائم کر کے اک ہو تو وچہ جہان پیارے

ر

رب رسول دا حکم ایہو پہلے اپنا آپ پچھان سائیں

جدوں اپنا آپ پچھانیاں تیں بے نشان دا پایا نشان سائیں

لامکان دا تو رہنے والا ہیں دو جرخ وچہ کیوں پایا نشان سائیں

کہے فاضلی پچھ شہباز خاں نوں ترک شرک وچوں چھٹے جان سائیں

ز

زور دے نال نہ بول بھائی چھاتی نال دیوار نہ ڈھا بیٹھ او

ونفخت فیہ من روحی آیت پڑھ کے کاہنوں ہور دے ہور کہا بیٹھا او

ایہو صاف تو جب رحمان والی اک بولیہ اک کہا بیٹھے او

رنش ہُبل دی نے سارا زور پایا دارو فاضلی کوئی بنایئے او

س

سارے جہاں وچ توں ہی توں ہی دیکھ دلدیاں اکھیاں کھول کے اوئے
جنہوں وشن کہندے دیکھ دھیاں دی چھری نال لہوں کے اوئے
ابجھ رجیا نہیں تو کھلیا او رب وچ سینیاں دے قوں کے اوئے
حرف پچھ شہباز خاں پاس جا کے نی ہر فاضلی کی لینا بول کے اوئے

ش

شرک تے کفر نوں دور کر کے پڑھیں اپنی آپ کتاب پیارے
اندر بہت باہروں پڑھیں قل ھو اللہ کی لے گا تینوں ثواب پیارے
بدلے اس ثواب دے کھیا او پیاویں لے تینوں کجھ عذاب پیارے
جا کے پڑھ نماز شہباز خاں توں نہ فاضلی ہوویں خراب پیارے

ص

صدق یقین دے نال پیارے شہباز خان دے قدماں دی خاک ہو جا
دل نال گناہ سیاہ تیرا کر کے صاف اسنوں پاک پاک ہو جا
کل ذات صفات نوں کھو بیٹھے جی تو بھی پیر سلیٹی دا چاک ہو جا
ہر دم احد احمد کہہ کے دلوں پیارے بچے فاضلی شاہ لولاک ہو جا

ض

ضرب لگا تو وچہ سینے اُتے زبان توں اِلّا اللہ بول یارا
جیکر پاس انفاس دا شوق ہیگا جا کے نفی اثبات نوں ٹول یارا
قادریں لگ توں پیر شہباز خان دے کاجنوں پھریں ایویں ڈانواں ڈول یارا
کہے فاضلی اصل ہے ہور تیری وچہ گھیر دے زہر نہ گھول یارا

ط

طلب تینوں جیکر رب دی ہے وچہ اللہ دی رمز پچھان سائیں
اک ہو کے اک ول دھیان لاویں اک ہو تو وچہ جہان سائیں
شیر ہو کے اجڑ وچہ گھاس کھاویں ظاہر نہیں تیں پر تیرا نشان سائیں
سجدہ دلوں کر پیر شہباز خان نوں تدوں فاضلی ہووے گیان سائیں

ظ

ظاہرا ظاہرا رب تیرا تیری اکھ دے وچ قصور یارا
غیر دیکھنے توں اکھیں بند کرلے تدوں ہووے اکھیاں وچہ نور یارا

بھلا ہووی گیکر تیرا سوچ ے توں جت پاس رکھیں رب دور یارا
دامن پکڑ شہباز دا فاضلؔ او ساری عمر نہ ریں بے شعور یارا

ع

عشق دا حرف نہ اک پڑھیا علم طمع دے نے تیری عقل ماری
مزا یار دے وصل دا ہور جیگا کھیڈ گڈیاں دی کھیڈی عمر ساری
بناں شوق دے وصل نصیب ناہیں ظاہر رسم ہے جگ دیوچہ جاری
شوق رکھ فاضلؔ شہباز خاں دا تدوں ہو ویگا یار دا وصل جاری

غ

غرض نے تینوں تباہ کیتے تھوڑاں واسطے تیری نماز نماز قاضی
ڈبوواں اپنی بیڑی توں ڈوب بیٹھا بدبو ہے شرع دا ایہو جہاز قاضی
جیکر رب دے ملنے دا شوق ہیگا پکڑ پیر توں خاں شہباز قاضی
کہے فاضلؔ ایہہ نماز تیری کیہڑے کم ہے باہجھ نیاز قاضی

ف

فرق پایا اس بھُل نے او بھُل دور کر کے دلنوں شاد کر لے
اکھ نکھ تے کن نوں بند کر کے نال نفس دے بھارا جہاد کر لے
فتح پا کے نفس دی فوج اتے پچھوں جسم دا کوٹ برباد کر لے
جدوں رہے نہ فاضلؔ بو تیری اَنا لیلےٰ دا سبق تو یاد کر لے

ق

قہر قہار توں ڈریں ناہیں دسیں ہور تے کریں کجھ ہور قاضی
ظاہرا راہ دکھلا دیں تو رب والا مگر اصل تو باطنی کور قاضی
وَفِی اَنفُسِکُم دی سمجھ ناہیں انہویں بیٹھ مچا لو دا شور قاضی
کریں ساد ھواں نال تو جنگ بھارا کہے فاضلؔ شرع دا چور قاضی

ک

کرم اس عاصی دے جاگ پئے قدمیں خاں شہباز دے آن لگا
اندر رب دی ذات دکھا دتی باہر نفس شیطان مین جان لگا
نزع مرگ دے خوف امید کولوں شکل یار دی ول دھیان لگا
کہے فاضلؔ پیر نے دوج کہو ہی نظر آون اک جہان لگا

ل

لام دے ول دھیان لگا زلف یار دی لام اسلام والا

ایہو لام سی اصل دے وچ سینے ایہو لام رسول دے نام والا
ایہو لام دروازہ ہے علم والا ایہو لام ہے شبیر امام والا
کیہا فاضل پیر شہباز خاں نے ایہو لام ہے سجدہ سلام والا

م

میم نے احمد دے وچ ہو کے احمدؐ نبی دا بھیس وٹایا ہے
اسے میم دا اصل پیر ہویا جلوہ انا الحق دا مرتبہ پایا ہے
پھر آیا میم میراں محی الدین اندر قدمی ہذا قدم آکھ سنایا ہے
پھر فاضل کیہا شہباز خاں نے ایہو میم کرم اصل اندر آیا ہے

ن

نہیں ہے نہیں ہے ہور کوئی توہی توہی ہے یار دلدار جانی
ہوواں غرق تیرے اندر ختم ہوئے جھگڑے گل دا ذکر اذکار جانی
تدوں عشق دا بھید معلوم ہووے جدوں اکھیاں ہون چار جانی
کہے فاضل پچھ شہباز خاں نوں الانسان دا بھید اسرار جانی

و

واسطہ کی ایتھے ہور دا اے باجھ رب رسول دے پیارا اوئے
کس لائق تھا توں دس کیہڑوں جیا کیہڑا آکھئے کم سنوار یا اوئے
دیکھ سوچ اول آخر عدم تیرا اے پر خودی دا نعرہ کیوں ماریا اوئے
بار بار بولے ایہو فاضل او جامہ ہستی دا نہیں اتاریا اوئے

ہ

ہستی دے برقعے نوں پہن کے نی بڑی شرم والی نظر آنودی نی
تیرے باطنی حال دا رب محرم خبر نہیں کی کچھ کمانودی نی
نیک پاک ہوکے بیٹھن خصم اگے چند سورجوں مکھ چھپانودی نی
بکھ فاضل اندروں یار رکھن باہروں مکر تو بیٹھی بنانودی نی

ل

لاف گزاف نوں چھڈ کے تے سکھ رب دی ایہہ توحید میاں
جا کے پچھ میرے پیشوا پاسوں اصل پاک تیری یا پلید میاں
ہتھاں وچ ویہہ ہتھ شہباز خاں دے تدوں ہووگی تیری دید میاں
کہے فاضل جان قربان کر دے پھر عاقبت نوں تیری عید میاں

الف اجے بھی سمجھ توں گیا او ویکھ اپنے آپ نوں کون ہیں توں
ابراہیم یا نمرود ہیں تو یا موسیٰ یا فرعون ہیں توں
یا تو احمد یا ابو جہل ہیں تو یا رام چندر یا راوَن ہیں توں
کجے فاضلی پچھ شہباز خاں توں مٹی اگ پانی یا کہ ہوا ہیں توں

ی یار دے نال پریت لا کے یار یار کر کے یار یار ہو جا
پل صراط اوپر ثابت قدم ہو کے دامن مرشد دا پکڑ کے پار ہو جا
گنڈھڑی مرشد دے علم دی بنھ کے جی تو بھی آخرت دے سفر نوں تیار ہو جا
دلوں فاضلی پیر شہباز خاں دا ایتھے او تھے توں خدمتگار ہو جا

سی حرفی دوم

الف اللہ نے علم دا شہر کر کے دتا بھیج محمدؐ رسول جگ وچ
باب العلم دا علی پر ہویا رتبہ پا کمال اعلانا معقول جگ وچ
غوث پاک پر علم کا ہویا جلوہ کرم علی پر ہو تے مشغول جگ وچ
اج علم دا شہر شہباز خاں ہے کجے فاضلی ہیں مقبول جگ وچ

ب باریابی باب العلم اندر ہووے انہوں جو آوے شہباز دوارے
جیہڑے رکھے دا فرض اک بار پڑھنا سکھ خاں شہباز تے جو کنارے
اوہی سلسلہ دار ہے علم پورا جھکدے آستانہ پر مشائخ سارے
ایسا پیر پایا تیں فاضلی او تیریاں منزلاں ہویاں آسان پیارے

ت تکیا سارا جہان میں بھی امن چین ہے علم دے شہر دے وچ
ہذا البلد الامین شہباز خان ہے انتخاب شہباز خاں دہر دے وچ
سورج وحدت والضحیٰ النہار او پر دسی رمز نیندوں اک پہر دے وچ
انہی وحدت دے علم دا بحر ڈونگا غوطہ مار او فاضلی لہر دے وچ

ث۔ ثابت وحدت دا علم اوہی آیا سلسلہ وار حضور دے وچہ
ابوالوقت شہباز خاں پیر ہادی خادم اُنہاں دے کُل سنار دیو چہ
باب العلم وقت دا شہر ہووے یکے بعد دیگر حضور دے وچہ
او ہو جیہا دروازہ اوس علم دا ہے جنہوں فاضلی کہندے حضور دیو چہ

ج۔ جان جہان دی علم ایہہ ہے جگ علم دا سارا وجود دِسدا
ہیچ کون مکان دے پیر کامل ہے نشان قدوس الوجود دِسدا
کائنات دے وچہ اسماء وہی فرق ایہی وچہ عبد معبود دِسدا
دسّیا سچی شہباز خاں علم اوہو مرشد فاضلی صاحب الوجود دِسدا

ح۔ حکمتاں قدرتاں نال خالق چھپیاں وناں وچہ کم سنوار بیٹھا
حضرت پیر شہباز خاں نام دھر کے خلق امر دے ہو وچکار بیٹھا
مَن رآنی فقد رَاَ الحق لکھے عام توں وچہ دربار بیٹھا
ہتھ خان شہباز دے ہتھ دے کے سروں فاضلی بوجھ اُتار بیٹھا

خ خالق مخلوق دے وچہ بہہ کے دو تو طرف شہباز خاں سیر کردا
جلوہ کدی دکھانودا وچہ بت کے کدی کاشی وچہ قدم خیسہ دھر دا
کدی کعبہ دا حاجی کہانودا ہے کدی ہووے مالک جا کے دیر گھر دا
مسئلہ خان شہباز دا اظہار ہویا۔ ہویا فاضلی عدم وچہ غیر ڈر دا

د دین دا جو گنجہ حصول ہیگا مینوں دس دِتا اک گھڑی دے وچہ
اصل الاصل توحید رحمان والی پوری خان شہباز دی لڑی دے وچہ
ہیگی ترک دنیا راس کُل عبادت دنیا بُری لکھیا آیت بڑی دے وچہ
دلوں دور حجاب غرور کردے کیوں تو فاضلی ہیں اپنی اڑی دے وچہ

ذ ذکر سب لاتحزنوا والا آیا خان شہباز دی شان دے وچہ
کہ صلواۃ الا با طہارت دا مطلب دسدا او ہو جیہان دے وچہ
الصلواۃ معراج ہے مومناں دا لبھد غور سے ناطق قرآن دے وچہ

پیر فاضلی من شہباز خاں تُو آجا فاضلی سلسلہ پیر گیلان دے وچ
ر راضی ہے حق اسلام اُوپر ہے اسلام کیا شرک نُوں ترک کرنا
شرک خفی ہووے یا کہ جلی ہووے تخم دوہاں دا نہ دل دے وچ دھرنا
آئیت وَحْدَہٗ لا شریک پڑھنا عمل کرنا قَبْلَ الْمَوْتُ مرنا
زہے پیر شہباز خاں علم تیرا دلوں فاضلی دے اُٹھ گیا ڈرنا
ز زنگ آلودہ قلوب مردم صیقل کرے مُرشد سینہ نال لا دے
الف۔ لام اور میم قرآن اندر حضرت پیر شہباز خاں نظر آوے
ایہی ایہی کتاب سا ریب فیہ اوہ ہدائیت پاوے جو کوئی پاس آوے
رکھے نال شہباز خاں حُب سچی کہے فاضلی اپنی مراد پاوے
س ست است نوں کرے نزنا جدوں گوُروے جڑناں نے بسیں دھریئے
چھا چھ نال اچھا چھ وچ دیکھ مورت مُونہوں پھر جگدیش جگدیش کریئے
تنوں منوں شہباز شہباز کہئیے کر کے وچ صفات دے الیس مریئے
ہر دم فاضلی قدس دا سیر کریئے نالے دمبدم دم تقدیس بھریئے
ش شغل تے ذکر اور فکر سبھی فرض سکھنا اہل حجاز پاسوں
ہووے اُنتم شُکار لے دا حال وارد پھر لجد لازم ہے نماز پاسوں
اَلْاِنْسَانَ سِرّی والا بھید سارا لازم پچھنا محرم راز پاسوں
اَج فاضلی با اعلان کہندے ملے اصل توحید شہباز پاسوں
ص صاف ہووے جبدا قلب نوری افسر قدسیاں دا آدم زاد کیوں نہ
جس نے سکھیا علم شہباز خاں تے ہووے عاقبت دے وچ شاد کیوں نہ
لیا نام میراں محی الدین جس نے دو جگ وچ پاوے مراد کیوں نہ
علی علی کہہ کے مار فاضلی اوے ہووے قتل دشمن بے بنیاد کیوں نہ
ض ضامنی خیر اور نشر اندر ویکھے پیشوا نوں خود نابود ہو جا
کر کے قائم نماز بقا والی آپ ساجد تے آپ مسجود ہو جا

دوُج والی نماز وچہ شرک دی بُو دلوں دُور کر اِک وجود ہو جا
دیندا فاضلی سبق شہباز خاں ہے۔ پڑھ نماز خود عبد معبود ہو جا

ط
طلب رکھیں حق دی بھی ننگ دنام دا دل پر حجاب بھی ہے
خواہش دین اندر حُب وچہ دنیا ان احوال دا روز حساب بھی ہے
باہجھ پیشوا دے ہے نجات کیونکہ اس سوال دا کوئی جواب بھی ہے
گنہگار جے ہووے غلام احمدؐ نام فاضلی اُسدے ثواب بھی ہے

ظ
ظاہر باطن اول آخر او ہو صاف وچہ قرآن نوشت ایہہ ہے
کہے فاضلی احادیث آیات نوں چھڈ دینا وچہ زندگی دے خوزشت ایہہ ہے
سینہ وچہ شہباز دا بیج بونا دُنیا دچہ آخر والی کشت ایہہ ہے
کہے فیض فاضلی باغ شہباز خاں دا دنیا وچہ جے تاں بہشت ایہہ ہے

ع
علم اللہ ہے محیط ہر شے ماسوا اللہ ناہیں چیز کوئی
ہستی مطلق دے نال قیام ہر شے جُدا سمجھے ہے بے تمیز کوئی
رکھے عید دالی خوشی وچہ دِلدے صدقہ کرے جے جان عزیز کوئی
کہے فاضلی ہووے موحدؐ بھارا جے شہباز دی ملّے دہلیز کوئی

غ
غنی اللہ ہور کُل فقرا علم فقر دی پرُشان ہو رہی ہے
حیوانات کلُ ذی حیات بیشک ایہہ پر اولیاء دی جان ہو رہی ہے
دینا راہ مولا ہے ثواب بیحد جسم جان دا پُردان ہو رہی ہے
کہندے فاضلی پیر نوں کل عارف پر شہباز دا عرفان ہو رہی ہے

ف
فارغ البال ہے زندگی وچہ علم فقر دا ہووے نصیب جس دے
غنا فقر اندر حاصل کرن جہڑے اوہی دُنیا دلوچہ غریب دسدے
نام وچہ فقرا طمع وچہ دلدے عدوُ کل دے ہیں ایہہ حبیب کسدے
مرض شرک ہے فاضلی بہت جگ وچہ ہیگے خان شہباز طبیب اسدے

ق
قلم اور لوح دا نام نہ تھا جدوں آحدؐ نوں علم غیان ہو یا

اپنے آپ دا کر کے نشان ظاہر اپنے آپ ہی پھر نشان ہویا
اَحَد کُل اسماء دا ہے مسمیٰ حق جان تے بدن جہان ہویا
آیا پاس شہباز دے فاضلی جد اللہ واحد سچا تاں پہچان ہویا

ک

کرم اُس بندے دے جاگدے نے آوے گورو دوارے اچیا جاپ کردا
ایشور جیوک نوں جہڑا اک جان کردا اُہدے کم کرتار پھر آپ کردا
جس نے مرت منڈل نوں تیاگ دِتا لیکھا نہیں اوہ پُن تے پاپ کردا
ظاہر باطن نوں فاضلی اِک کردے ہے شہباز خاں جیکر ملاپ کردا

ل

لاَم ہے عِلم دی روح بیشک تے اسلام دی جان بھی لاَم ایہی
ساڈا عاشق دا وہم بگاڑ دیندا مہکے زُلف خوباں بھی لاَم ایہی
الف لاَم میم نوں غور دیکھو لکھیا وچ قرآن بھی لاَم ایہی
کہے فاضلی کہیا شہباز خاں نے اوعار عرفان بھی لاَم ایہی

م

مست ہے مَے الست دا اوہ حصہ عِلم دا جِدے نصیب لکھیا
وچ شہر دروازے دے فرق ناہیں نہ کجھ فرق وچ نائب منیب لکھیا
کہن والا اُستاد اُستاد ہووے ادب کرن والا بھی ادیب لکھیا
خادم کہے شہباز شہباز ہووے مصرع فاضلی تیں ایہہ عجیب لکھیا

ن

نفی اثبات دا شوق جنہوں سکھن واسطے آوے دربار دے وچ
جہڑا زائر ہے شاہ شہباز خاں دا روحیت حفظی پاوے دربار دے وچ
جو مجبور ہے پاس انفاس دا جی گیت وصل دے گاوے دربار دے وچ
مرشد اپنا فاضلی خادماں نوں اِک بھید سمجھاوے دربار دے وچ

و

واسطہ کی دُنیا نال اُسدا اوہ دین ہر جہڑا وجود رکھدا
صورت وچ نیکی بدی وچ سیرت حُب نال اُسدے ہے مردود رکھدا
زال دُنیا پر دیوے طلاق جہڑا حُب شاہِ مرداں ودود رکھدا
دُنیا دین شہباز سمجھا نود اہے عِلم فاضلی جہڑا موجود رکھدا

ه بست در ہست ہے ذات مطلق ہستی غیر دی نیست نابود بالکل
دِسی ہستیاں جتنیاں جگ دے وچ ہستی واحد دیناں موجود بالکل
ہستی غیر دی دے سارے قائلاں نوں رکھے نار وچ رب وجود بالکل
دسی فاضلی گل شہباز خاں نے کائنات دا اِکو وجود بالکل

لا لادی پکڑ تلوار جس نے سر مرحبِ خودی پر مار دتی
قلعہ خیبر ہستی دا توڑ دِتا گڈی اول دی آخر سنوار دتی
وانگ شاہ مرداں اوپر زال دنیا ہے طلاق جس نے بار بار دتی
کہیا فاضلی پیر شہباز خاں نے اوسنوں نعمت رب بیشمار دتی

الف اِک نوں پاوے مراد اوہو جیہڑا اِک اُتے اعتقاد رکھدا
جیہڑا منیدا پیر شہباز خاں نوں دنیا عاقبت وچ دلنوں شاد رکھدا
در دی حب جیہڑا سینہ وچ رکھدا شہر علم وچ گھر نوں آباد رکھدا
کہنا فاضلی دا نہ فضول ہرگز نقص صحیح بھی پیا اسناد رکھدا

ی یاد شہباز ہے ذکر اللہ حاجت نہیں تقسیم اوقات دی کجھ
ہر دم فی الصلواۃِ دائموں ہے نہ شرط دن دی نہ رات دی کجھ
ولی عاشق دے اوپر نہ اثر کردی شادی غمی حیات ممات دی کجھ
آکھے فاضلی جو ہے غلام احمد پرستش اُسنوں نہیں نجات دی کجھ

بارہ ماہ فاضلی عرف سائیں لوک

چیت

چمکیا چند دین دا نور دلاں وچ بھر دا روشنی کردا
بوہا تیرا فیض دا چشمہ جو کوئی سر نوں دھر دا کتنے نہ ہر دا
عاجز بیکس دامن لگا چھڈ نہ جائیں مردا طالب گھر دا
کرم علیشاہ مدد کریں توں سائیں لوک ہے مردا تیرا بردہ

وساکھ

بس گیا دل وچہ تیرا کرم علی سردارا نام پیارا
لیکے نام کھڑا ہو جاندا ڈگیا پیا بچارا اکو سہارا
جیہڑا کرے زیارت تیری پاوے داوہ چھٹکارا کرے نظارا
سائیں لوک دا پورا کر حسنین دیا دلدارا مطلب سارا

جیٹھ

جمال تیرا جس کیتا وچہ بہشتاں جاوے مقصد پاوے
فضل تیرے دا جھکھا پیاسا کوثر دے وچ نہاوے میوے کھاوے
خادم تیرا وچہ عشق دے غم نوں دلوں اٹھاوے دونی گاوے
کرم علیشاہ پہنچو جلدی سائیں لوک گن گاوے تینوں دھیاوے

ہاڑ

ہاڑے میں کدھ دا تیرے مولا اج سویرے پائیں پھیرے
یار نہ کوئی میرا ایتھے ویریاں پا گھیرے چار چوفیرے
مشکل حل کردیویں میری دکھ گواویں میرے آکے ویہڑے
سائیں لوک ہن رستے ویکھے کرم علیشاہ تیرے بیٹھ نبیرے

ساون

سنی سید سردارا کیا تیرے دل آیا میں بھلایا
سوہنی صورت والیا مردا کیوں اتنا چرلایا نہیں بلایا
دین دونی دے مالک جن پر شوہ ہادی نے سایہ اپنا پایا
سائیں لوک نوں کس دی کیہہ معافی کیوں توں دور لنگھایا پرے ہٹایا

بھادوں

بھرم دوئی دا کھو کے دسو علم فقیری کر کے پیری !   شاہ محی الدین دی تینوں ملی وزیری رتبہ پیری
سید کرم علیشاہ داتا تیری بھلی امیری دستگیری   سائیں لوک ہے غمدا قیدی کھولو بند اسیری توڑ زنجیری

اسوج

آس غریب دے دل دی ہن تاں کر دے پوری سید نوری   اِس عاجز دی مولا میرے ہن تاں ویکھ مجبوری کر منظوری
بچیاں دا سر صدقہ کر دے دور میری ایہہ دوری ہووے حضوری   ہادی میرے سائیں لوک دے ویریاں دی مزدوری ویکھ ضروری

کتک

کر دے آستا پوری کرم علیشاہ ہادی میں فریادی !   نام تیرے دی سید داتا ہوندی نت منادی وچہ آبادی
پرے ہٹا دو ویری میرا امن دا چور فسادی ظالم عادی   سائیں لوک دا یار بلا دے غم توں دیہہ آزادی بخشو شادی

مگھر

مولا آجا جلدی کیوں ویراں تیں لایاں میریا سایاں   جس نے تیرا نام لیا ہے کل مراداں پایاں منہ پر آیاں
گلا سمجھ کے ویری ملیوں چوٹاں آن لگایاں پان دہایاں   سائیں لوک دیاں کرم علیشاہ ہن کر دے دو بلایاں من بدھایاں

پوہ

ٹُٹی ہن مشکل بھارے رب دے خاص پیارے میں بلہارے   آپ آن کے حل کریں توں دیویں مطلب سارے نیارے نیارے
دُور دُور دا یار ملاوے ویری رہن کنارے سب دُکھیارے   کرم علیشاہ کرم علیشاہ سائیں لوک پکارے نعرے مارے

ماگھ

منگیاں لوے مراداں در آ کے نرناری خلقت ساری   خالی کوئی نہ مڑیا در توں جس نے عرض گذاری ہو بکھیاری

سخی دوارے عرض گذاری میں بھی کر کے زاری آنسو جاری
سائیں لوک دی کرم علیشاہ دوُر کرو بیماری میں جس تاری

پھاگن

فکر گوائیں میرا تیرا میں جس گاواں مقصد پاواں
صدقہ نبی علی دا آجائیں چرنیں سر لاواں خوش ہو جاواں
زہرہ حسن حسین دا صدقہ سدھ بینوں میں آواں صدقے جاواں
سائیں لوک پر کرم علیشاہ کرے ٹھنڈیاں چھاواں تھیوں دھیاں

۲

چیت نمبر ۲

چاندنی ہوئی جگ وچ چمکے نور الہٰی گئی سیاہی
لیئے پاک نام جد مومنوں ہووے دور تباھی تے گمراہی
استغنا میری ہو۔ ایسی کرے خادم شاھی بے پرواہی
خان شہباز ہے نام فاضلی واقف امر ناہی پشت پناہی

بساکھ

بسار کے کم دنیا دے رکھو دین رسولی چھڈ مجہولی !
سکھو دین شہباز خاں پاسوں سمجھ نہ معمولی حکم عدولی
لیندا سبق لیجاندا سبقت ہوندا ذات شمولی اصل اصولی
کہے فاضلی خان شہباز دی جس نے بیعت قبولی دنیا بھولی

جیٹھ

جگ وچ شہرت سارے جانن شاہ نوں عامی لوک تمامی
جے اج ہووے غلوم بندے بھلے شاہ تے جامی بردتی شامی
اسوقت منظور جے ہوندا کردا آن غلامی وقت تمامی
کہے فاضلی آن حضرت دی کرن جے کل اسمانی بیعت دوامی

ہاڑ

ہے دوست میرے ہوندے دشمن سارے ربدے مارے
نام میرے مرشد دا روشن جھکیاں کوٹاں ہے چار اسدے دوارے
جس نے حرف نہاں نوں ل پڑھیا ہر دم نام پکار ہو کمارے
ٹھنڈا نہاندے ہتھا نوں جو دیکھے فاضلی شکر گذارے ہو بلہارے

ساون

سنی تے عابد زاہد عارف سِرّ نہانی مہاں گیانی — عقدہ لاحل حل ہو جاندا مشکل ہو آسانی کہانڑ بانی
سب تعظیم دی خاطر ہم ہیں ربدی ایہہ نشانی دل نورانی — کہے فاضلی خاں شہباز ہی نائب شاہ جیلانی قطب ربانی

بھادوں

ہر دم دوئی داکھوکے ہوئے مواحد بھار میں بلہارے — جھیڑے داخل بعینہٖ ہو گئے شہر کوں ہو نیارا اک کنارے
یاد اللہ دی ہر دم رکھدے کم دنیا دے سارے دلوں وسارے — کہے فاضلی ویہو مراداں خاں شہباز دے دوارے سدا پکارے

اسوج

اس پوچھاؤ میری یا ہادی دیہہ آزادی — شہر کوں جس نوں نفرت ناہیں مشرک چور فسادی بے بنیادی
تیری لقا جواب سوالاں بخشو میکوں شادی بے تعدادی — کہے فاضلی خان شہباز دے در پر میں فریادی کرو آبادی

کتک

کرم ہندے چنگے سر تند ماں تے دھر دا زیارت کردا — تینوں ویکھکے صدقے ہوندا خادم روز حشر دا اصلی گھر دا
در مراداں الی اپنے دامن دیو چہ بھر دا تیرا بردہ — کہے فاضلی شاہ شہباز خاں اشرف بشرہ شمس قمر دا

مگھر

مولا کرو ہدایت حاضر ہیں موالی در ہیں سوالی — امر ناہی سے توں ہیں واقف تو ولایت والی رتبہ عالی
یکتائی دے حرفوں واقف محرم سِرّ جمالی صفت جلالی — کہے فاضلی خان شہباز دی سب تمل مرزالی وحدت والی

پوہ

ربا وحدت والا میکوں توں پلائیں میرے سائیں — دشمن میرے مولا میرے مگروں مار ہٹائیں یار ملائیں

سوہنی بخشیں وچ دوستاں نعمت وچ بلائیں پاس بٹھائیں — کہے فاضلی شاہ شہباز خاں شغل ذکر سمجھائیں دِل وچ پائیں

ماگھ

منگیاں مُونہوں مراداں دیویں مولا میرے سنجھ سویرے — روشن نام ہے سورج وانگوں دشمن رہن اندھیر گھاو گھیرے
خادم آریاں وانگن بیٹھے چند دے چار چوفیرے ہادی تیرے — کہے فاضلی شاہ شہباز خاں قدم پاؤ پھیرے میرے وہیڑے

پھاگن

فکر ذکر مشغولی یا مولا سمجھاوے پیر بناوے — کرے آن تیری دربانی بڑے بڑے شہزادے بنکے پیادے
گھمن گھیر غماں دے وچوں بیڑی بنے لاوے پار لگاوے — کہے فاضلی شاہ شہباز خاں مینوں نیک دعا دے صلہ دعا دے

لوند

لگیا میلہ تیرا اہر ناری نر آوے میوے کھاوے — ہر اک میلہ دیکھن والا متھے چرناں نوں لاوے مطلب پاوے
خان شہباز دی مجلس دے وچ فتح محمد گاوے راگ سناوے — اِنہاں دوہاں پر فاضلی وارو ہر دم بل بل جاوے خوشی مناوے

اشعارات منتخب فاضلی

ط
طلب بہر حق دی وصل کردے طالب ڈھونڈدا گودڑی والیاں نوں !
بیر فقیراں لاڑ کے ناری دے چھتے دی پچھے انہاں نوں چنگیاں چالیاں نوں
جتھے دیکھدا بیٹھے فقیر بیٹھے ڈھڈ پکڑ دا جھنڈ کے ڈالیاں نوں ! !
کہندا جمع تفریق دا حال دسو کہے فاضلی جھنڈو کٹالیاں نوں

قط
ظاہرا سائیں جی گل دسو باطن لوکاں دا کیکروں حق ہووے
جدا جدا ہے باطن ہر اک شے دا رب ہے دوج دا نام کھووے
دسو اللہ ہر باطن دی حد کیہڑی جس جا پہنچ کر خودی دا داغ ہووے

دسو فاضلی تُرکیا ہے شرح اُسدی اِک نال جاگے اک نال ہوئے

ع عرض میری ہتھ بنھ سائیں کرو۔ رَدّ نہ میرا سوال حضرت ! !
جس نوں باپ دا نام نہ یاد ہووے کیکر کمن نماز حال حضرت
حال انھیاں دا ہے قرآن اندر ایتھے اوتھے نہ کرن جمال حضرت
جیہڑی ستے دیکھی تُسی مول ناہیں آدے اُسدا کیکر خیال حضرت

غ غور کرکے ولدے وچ سائیں بندے وچ محمد دا نام دس دے
مینوں علی دی شان دا نام دسدے نام اللہ دی شان دا امام دسدے
جیہڑی دا کرن نہ کرن گنا ہووے اُس بندگی دی کلام دسدے !
چار قسم دی موت نوں یاد کرکے کہے فاضلی قصہ تمام دسدے

ف فرق دسو خالق خلق اندر فرق آوے نہ اِک وجود دے وچ
جیکر اِک وجود ہے دس مینوں ہوئی دشمنی کیوں نمرود دے وچ
جیکر عبد معبود دا اِک جلوہ دس فائدہ کیا ہے سجود دے وچ
کہے فاضلی ہے لاشریک واحد تو شریک کیوں ایہا مت ایہو دادِ جود

بارہ ماہ

چیت

چمکیا دین دا چند یار و میرے دِلوں اندھیری نوں دُور کیتا
چند نور آ کھا شعور چ معرفت دا کالا دل واثنے چند ظہور کیتا
مٹی اگ پانی ہوا دور کرکے مینوں پیشوا نے نور و نور کیتا
کہے فاضلی پیر شہباز خاں ہے گنہگار انہوں جس منظور کیتا

ویساکھ

بندگی ربدی خوب کیتی رب آکھدے دُکھ سبے اِک ہو گئے
میرے دشمن تا مرے نصیب حیاہو یا انہوں کی جنتاں دے پانی نال دھو گئے
پیے پیشوا سے اُتوں ہو دال اتے خوف حشر دا آ میرے دلوں کھو گئے
بوٹا دوزخ والا دلوں کڈی ملکیے فاضلی اک نام بیج بو گئے

جیٹھ

جگ دا لکھے دیو چہ کعبہ ساڈا ادھ چہ حضور دے حج ہووے
کاہنوں ربسانڈے سفر دا دکھ جھیٹے جیکر حج ساڈا ایتھے حج ہووے

چھبے جھوٹ ناں پچھو شہباز خاں تری جگ سیجھے دا تینوں رنج ہووے
کیہا فاضلی دا اندروں لگوں جھگڑا جد دُوئی رنج دل اندروں تج ہووے

ہاڑ

ہوش حواس نوں قائم کرکے دیکھو دلدیاں اکھیاں کھول کے اوئے
جیکر دلدیاں اکھیاں نذری خبر ناہیں پچھو پیر شہباز نوں جیں نوں لٹ لکھے اوئے

اصلوں رتبہ دیکھو شہباز خاں دا اپنا دھیان وچہ عرش دے رکھو لکھے اوئے
تینوں فاضلی خوف کس گل دا ہے حق حق کہندے موہنوں لٹ لکھے اوئے

ساون

ساون سمجھ چلے تینوں پردو ساں ہوہوں اگے شہباز شہباز ہو کے
اپنے آپ دی نفی وچہ ڈھونڈ رب بڑی تاں اثبات دا تریں جہاز ہو کے

بھائی باہجہ حضوری نماز ناہیں ایہہ پڑ بیٹھ نہ توں بے نماز ہو کے
الانسان سری والا سمجھ معنی بندہ ہویا کیوں رب دا راز ہو کے

بھادوں

جھوکی والو نہ کیتے ڈھٹی حضرت پیر شہباز خاں حکیم باہجوں
دارو واحدی پینی تاں نظر آیا مینوں ہور نہ رب رحیم باہجوں

ایہا اللہ دی دارو دا لفظ چڑھیا ہر دم وکھندا میں محمد میم باہجوں
اکا الف نوں فاضلی قائم کرلے ہوجا دارو اور رنج باہجوں

اسوج

الی بات اک ہور دساں عشق نال شہباز دے دکھ سارے
جتنی ہیم اسیدی دور کرکے مزا عشق دے دار و دا چکھ پیارے

پیر بھیا توں پیر شہباز خاں دے دشو گئے وے تینوں لکھ پیارے
کہے فاضلی باہجہ شہباز خاں دے نظر آوندا کا وجا نہ لکھ پیارے

کتک

کون ہیں تری کاہنوں بیٹھا ہیں تیں بن بن بیٹھا ہیں کاہنوں جگ اندر
ایویں ملکی بیا جھگڑا روائیں وچی اک نہیں تیری رگ اندر

دن رات تینوں ہر دم لُٹدا ہے وڑیا نفس شیطان دا ٹھگ اندر
کہے فاضلی خودی نوں ساڑ دے توں پیارے عشق شہباز دی اگ اندر

مگھر

مُن توں پیر شہباز خاں نوں جے چر کم کرسی آپے آن کے اوئے
سیدھا رستہ رب دے ملن والا اُٹھ راہ پویں نہ توں جان کے اوئے
باہر دل پیٹ اکھیں اندر یا جھاتی کوئی بیٹھا ہے تکنوں تان کے اوئے
کہے فاضلی معرفت حق ایہہ ہے بیٹھیں اپنا آپ سنوار کے اوئے

پوہ

پاس انفاس نوں تمام کرکے لکھ ذات دے نام دا نقش دل پر
پھر دوہاں جہاناں توں اُٹھ جا توں گھر یار دی سونپنا اپنی دل کر
سجادہ دیکھ شہباز دا خوشی ہو کے قبر حشر دے خیال دا دکھ نہ بھر
جد توں فاضلی اسطرح عمل کیتا پھر توں ہیوں دلبر دا خاص دلبر

ماگھ

مار پہلا نفس دے تُوں نعرہ علی دے نام دا مار کے اوئے
قلعہ بدن دے خیبر دا توڑ دے تُوں بیٹھیں اپنا کم سنوار کے وے
توں ہیں تک اُتے جا کریں قبضہ باپ دادے دا شہر وسار کے اوئے
پھر فاضلی چین دے نال آمن جا دلوں قبر دا فکر اتار کے اوئے

پھگن

فکر اوس دا کریں سکھنا ہے پکڑ پیر شہباز دے پیر سائیں
اکو حرف درس تینوں عین والا اوہ دل گم چھوڑ دو جا غیر سائیں
پھیر ہر جگہ مرشد تینوں لفظ اللہ اوسے سمجھا دیں جو کچھ کتب اندر میں تیرے سائیں
اُڈ جا فاضلی نال شہباز خاں دے کریں عرش دا جا کے سیر سائیں

شجرہ شریف کلاں

خاندانِ عالیہ۔ قادریہ۔ فاضلیہ۔ طرطوسیہ

رب نوں حمد ہزار ثنائیں پاک درود محمد تائیں
اہلِ بیت تے بلبل جائیں شاہِ جیلان توں قربان
یارب مشکل کریں آسان

میں عاجز دی عرض قبول رحمت پیرکورب رسول ہردم ہے وصال وصول ہستی دور رہے ہر آن !
یارب مشکل کریں آسان

برکت علیشاہ پیر جو عالی ہر مشکل تے کرن کشالی ہستی کی چا توڑن جالی باطن کر دے رمز عیان
یارب مشکل کریں آسان

شاہ شہباز خاں ہادی پیر نور ظہور خدائے قدیر خوب جنایا معبد فقیر اُن پر جان کروں قربان
یارب مشکل کریں آسان

کرم علیشاہ پیر جو پایا راز خدا کا خوب بتایا الانسانیہ کو سمجھایا لکھ لکھ وار میں واں قربان
یارب مشکل کریں آسان

سید پیر حسین شاہ سائیں میں دیکھیا نوں جنہاں تائیں تاں سبھناں دی مردہ جائیں کھڑا ایہا دیکھیا ایں مخان
یارب مشکل کریں آسان

احمد شاہ جی واہ واہ نور نبی علی کا عین ظہور سِترِ خدا کا وہ مستور جامعہ کامل وچہ انسان
یارب مشکل کریں آسان

سید محمد شاہ جی نوری ملک جناں نے عین حضوری سب مقصد تے پاون پوری مشہور اندر زمیں آسمان
یارب مشکل کریں آسان

سید غلام غوث مکمل کر یو آکر نظر تجمل دین دُنی وچہ رکھیو سنبھل میرا تدھ ول رہے دھیان
یارب مشکل کریں آسان
سید غلام قادر شاہ سائیں میں در عاصی کراں عائیں منگیا در اپنے مقصد پائیں توہیں داتا سگل جہان
یارب مشکل کریں آسان
فاضل شاہ بوالفرح مفخر غوث زمانہ قطب مقرر عین عنایت کر یو آکر کھڑا اڈیکاں ہو حیران
یارب مشکل کریں آسان
شیخ محمد افضل داتا محرم ہو جس راز پچھاتا سبحان اللہ توں اک کرجاتا شرف قلندر ہیں مستان
یارب مشکل کریں آسان
ابو محمد قطب معلےٰ جن پر برسے نور تجلا سبحان اللہ ہوندی ہیبت لیلا دھن دھن کہندے واہ سبحان
یارب مشکل کریں آسان
شیخ ظاہر لاہور سمائے بندگی حضرت لقب دھرائے سبحان اللہ ان پر جس لوائے روشن ہوئے وچہ عرفان
یارب مشکل کریں آسان
شاہ سکندر پیر ہمارے میں در گریا آن تمہارے دین دُنی سب تیرے بارے خبر لیئو آ قسم قرآن
یارب مشکل کریں آسان
کیتھل ہوئے شاہ کمال رہندے اندر جذب جمال جتول ویکھن کرن نہال غوث مراتب قطب زمان
یارب مشکل کریں آسان
شاہ فضیل فضل کرسایاں میں تدھ توں گھول گھمایاں جوگن ہو در تیرے آیاں در اپنے کا دیجیو دان
یارب مشکل کریں آسان !
شمس الدین گدا مقبول میں وچہ عصیاں بہت ملول للہ کر یو عرض قبول بخش لیئو ہن میری جان
یارب مشکل کریں آسان
شاہ گدا رحمان اُجالا جس نے پیتا پریم پیالہ مستی اندر ہو متوالا مخفی کیتا سر عیان
یارب مشکل کریں آسان
شاہ ولایت شمس الدین نورِ حقیقت اہلِ یقین ہادی مطلق بدر معین ان پر حق کا بہت احسان

یارب مشکل کریں آسان

شاہ عقیل کرم کرتے ظاہر ہو کے صبیں وٹائے حق نوں جا اس بہت ملائے میں بی کردا عرض غلام

یارب مشکل کریں آسان

شاہ بہاؤالدین منور سید حسنی ذات معزز نام لیا کردیو تصور شیریں ہووے پاک زبان

یارب مشکل کریں آسان

سید عبدالوہاب پچھانو دین دی وچہ روشن جانو قرب اُنہاں کا حق کر مانو جھولن جن کے لال نشان

یارب مشکل کریں آسان

شاہ شرف الدین سید پاک سر پر جھلکے چھتر لولاک ہوون سلامی سب افلاک رمزاں نازاں کرن گمان

یارب مشکل کریں آسان

سید عبدالرزاق آئینہ ہیں در تیرے کھڑا کمینہ صاف کرو تم میرا سینہ رحمت برسے ہو رضوان

یارب مشکل کریں آسان

شاہ جیلانی عبدالقادر پیر ہمارے واہ واہ نادر سب خلقت نوں دیون آدر مسند جھکے عرش مکان

یارب مشکل کریں آسان

میں ہاں عاصی تیرا چیرا ہور نہ کوئی تکیہ میرا در تیرے نت پاواں پھیرا مجاویں من توں جان نہ جان

یارب مشکل کریں آسان

حضرت ابوسعید مخذومی میں وچہ عصیاں غفلت شومی آتم حال کرو معلومی شیطاں کردا نفس زیان

یارب مشکل کریں آسان

ابوالحسن علی قریشی پیر دشمن میرے بہت شریر زہرآلودہ مارن تیر کرو مدد کچھ لائیو تان

یارب مشکل کریں آسان

ابویوسف طرطوسی شاہ مینوں تیری پشت پناہ وقت نزع دے کریں نگاہ دشمن ہووے رد شیطان

یارب مشکل کریں آسان

عبدالواحد رہبر سائیں روز حشر دے ماراں دھائیں جاں رب پچھے عمل تدائیں نہ کجھ چلے زور سران

یارب مشکل کریں آسان

حضرت شیخ شبلی ہادی وچ عرشاں دے کرن منادی بدل بگڑی مولا میں شادی راضی تھیں تو دو جہان
یارب مشکل کریں آسان
حضرت شاہ جنید بغدادی وقت تو آزاد ہو دیں ہادی جاں پھر دفتر کریں حق دی پورا تولیں وچ میزان
یارب مشکل کریں آسان
حضرت سری سقطی رہبر پار کریں جا اپنی پتر در میں ہاں بندہ تیرا پروا جاں ہو دیں تو کشتی بان
یارب مشکل کریں آسان
حضرت خواجہ معروف جگ وچ جن کا پیا تعرف دیکھ فرشتے کرن عطف واہ واہ رتبہ انکی شان
یارب مشکل کریں آسان
موسیٰ رضا ہیں امام عالم جن کا سبھی غلام جن فرشتے کرن سلام میں در گریا اُن کے آن
یارب مشکل کریں آسان
امام کاظم ہیں میرے پیر میں در اُنکے محض فقیر عرض کراں ہو بہت ظہیر تاں وچ جہاں سلطان
یارب مشکل کریں آسان
ذات مقدس ہوئے امام جعفر صادق جن کا نام میں پر فضل انہیں کا عام وہی وہی میرا تکیہ تاں
یارب مشکل کریں آسان
حضرت امام باقر کی ذات واہ واہ انکی نیک صفات عالی اُنکے ہیں درجات کیا تعریف اُس کراں بیان
یارب مشکل کریں آسان
زین العابدین وہ غمخوار کرن شفاعت روز شمار اُمت لے سب لنگھن پار وچ بہشتاں دین امان
یارب مشکل کریں آسان
شاہ شہنشاہ امام حسین نبی علی کے نور العین علی ولی کے وہ سکھ چین سب شہیدان میں غفران
یارب مشکل کریں آسان
اسد اللہ الغالب غازی بان شان جنکی ہے وچ قرآن علی ولی توں ہاں قربان سب فقیروں پر سلطان
یارب مشکل کریں آسان
سر نبیاں سر نبی رسول میں اُس کیتا دین قبول پڑھ کلمہ ہو مقبول واہ برحق محمد جان

یارب مشکل کریں آسان

یارب برکت نبی کریم خاص بزرگاں اہل یقین تاں وچہ دُنیاں رہاں مقیم اور رکھ ہووے امن امان

یارب مشکل کریں آسان

پیر میرے حضرت آنمامی میں گل رکھ اطوق غلامی انہاں دیاں سگاں دا ہی ٹکڑا بھیج دیو بھر خوان۔

یارب مشکل کریں آسان

ختم نبی ختم رُسل ہے وچہ جہاں ماہ جوگل ہادی سبھناں پیش امام خادم جن کے زمین زمان

یارب مشکل کریں آسان۔

جو کوئی شجرہ قادر پاک پڑھے سُنے کرنال اتفاق

وڑے بہشتیں چڑھ افلاک ضامن اُنکے شاہِ جیلان

یارب مشکل کریں آسان۔

شجرہ شریف خورد

(خاندانِ عالیہ قادریہ قطبیہ مطلوبیہ)

اے خداوندا تو ذاتِ کبریا کے واسطے
مرتضیٰ سکہ غم سے بھر دے میرا جام
شاہ زین العابدین کی مہر سے خوشنود ہو
کھول دے پردے میرے دل کے از سبب موسیٰ رضا
کوہ ستی کرمنا جنید کی امداد سے
بہر عبد الواحداں کر دے بہ محقق دار سلوک

رحم کن بر حالِ مسکیں مصطفیٰ کے واسطے
حسنین و شہیدانِ کربلا کے واسطے
باقر و جعفر و کاظم اقتدا کے واسطے
خواجہ معروف کرخی و سری مقتدا کے واسطے
عین وحدت کر تو شبلی مقتدا کے واسطے
شیخ ابو یوسف ماہِ بدر الدجی کے واسطے

بوالحسن کی معرفت کا علم سب تعلیم کر
اس گدا مسکین کی کر دستگیری ہر زماں
راہنما کر اس طریقہ میں مجھے عبد الرزاق
دو جہاں میں کر وسیلہ مجھ کو شاہ عبد الوہاب
شاہ شمس الدین گدا رحماں کا عالی ظہور
فیض جاری عام ہو شاہ فضیل از لطف تو
شیخ طاہر بندگی کا سر بسر جلوہ دکھا
شیخ افضل کی نظر سے مست کر دے جسم و جاں
شاہ غلام قادری اللقب کا نقش و نور
کھول میرے پاؤں سے سب بند مشکل کے زنجیر
نور احمد شاہ کر روشنائی تا قیام۔
دین و دنی کی شرم رکھ شاہ کرم علی انکے طفیل
نور ذات کبریا شاہ شہباز خان ہادی دین
سید برکت علی شاہ منظور کر اس خاک پا کی التجا
سید برکت علی شاہ پیر میرا رہنما
برکت علی شاہ دل نور ہے عنایت الٰہی و نور
سید برکت علی شاہ آ دید دے وقت نزع

بو سعید ان مخزن نور العلیٰ کے واسطے
یا غوث الاعظم محی الدین مشکل کشا کے واسطے
شاہ شرف الدین عالی مرتضیٰ کے واسطے
خود وہاب الدین عقیلاں اصفیا کے واسطے
کر عطا مجھ پر تو شمس الدین گدا کے واسطے
شاہ کمال الدین سکندر راہنما کے واسطے
بو محمد شیخ کامل پیشوا کے واسطے
شاہ فاضل بو الفرح ماسوا کے واسطے
شاہ غلام غوث خواجہ اولیاء کے واسطے
ذو محمد شاہ شاہ ارض و سما کے واسطے
شاہ حسین و بادشاہ دو جہاں کے واسطے
مست کر دے عشق اپنے میں خدا کے واسطے
پیشوا و اولیاء و اصفیاء اجتباء کے واسطے
محو کر دے عشق اپنے میں عماد کے واسطے
ہو رہائی دو جہاں میں خاص ان کے واسطے
بخش خطا جو ہو گناہ آل نبی کے واسطے
اپنے پیر و مرشد راہنما کے واسطے

حل ہووے مشکل میری ان سب بزرگوں کے طفیل
فیض محی الدین شاہ ہاتھ اٹھاتا ہے دعا کیواسطے

اَسْمَاءُ الْحُسْنٰی

سیّد محی الدین ۔ سلطان محی الدین

فقیر محی الدین   درویش محی الدین   مولانا محی الدین۔

عقائدِ قادریہ

اوّل محی الدین ۔ آخر محی الدین   ظاہر محی الدین ۔ باطن محی الدین

حاضر محی الدین ۔ ناظر محی الدین   دائم محی الدین ۔ قائم محی الدین

معنی محی الدین ۔ میراں محی الدین   قادر محی الدین ۔ غوث محی الدین

دانا محی الدین ۔ بینا محی الدین   گویا محی الدین ۔ شنوا محی الدین

ذات محی الدین ۔ صفات محی الدین   جان محی الدین ۔ جہان محی الدین

ایں جہاں محی الدین آں جہاں محی الدین   صورت محی الدین ۔ سیرت محی الدین

ہردم محی الدین ۔ ہمیشہ محی الدین   ہے بھی محی الدین ۔ ہے ہے محی الدین

آل محی الدین   ہو محی الدین

یا محی   یا محی

یا محی

فَسَيَكْفِيْكَهُمُ اللّٰهُ وَهُوَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ

یازدہ اسماء مبارک

۱۔ الٰہی بحرمت شیخ محی الدین عبدالقادر جیلانی

۲۔ الٰہی بحرمت شیخ محی الدین عبد القادر جیلانی

۳۔ الٰہی بحرمت شیخ محی الدین غوث الثقلین عبدالقادر جیلانی

۴۔ الٰہی بحرمت شیخ محی الدین خواجہ عبدالقادر جیلانی

۵۔ الٰہی بحرمت شیخ محی الدین قطب المشرق والمغرب سید عبدالقادر جیلانی

۶۔ الٰہی بحرمت شیخ محی الدین قطب الحق والدین سید عبد القادر جیلانی

۷۔ الٰہی بحرمت شیخ محی الدین قطب الملائک سید عبدالقادر جیلانی

۸۔ الٰہی بحرمت شیخ محی الدین قطب الجنوب والشمال سید عبد القادر جیلانی

۹۔ الٰہی بحرمت شیخ محی الدین قطب البحر والبحر سید عبد القادر جیلانی

۱۰۔ الٰہی بحرمت شیخ محی الدین قطب بارہ شہب محب کلام الملائک سید عبدالقادر جیلانی

۱۱۔ الٰہی بحرمت سلطان محی الدین عبدالقادر جیلانی۔

لطیفہ شریف

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم ۝

اوّل لطیفہ قلب نور زرد قدم حضرت آدم علیہ السلام دے کر ذکر اسم ذات اللہ اللہ اللہ۔ میں متوجہ ہوا۔ طرف قلب اپنے کی۔ میرا قلب متوجہ ہے طرف قلب شیخ کی۔ احدیت سے فیض آتا ہے طرف قلب شیخ کی۔ قلب شیخ سے فیض آوندا طرف قلب میرے کی۔ ذکر اسم ذات اللہ اللہ اللہ۔

سات کاف

اَللّٰهُ الْكَافِيْ قَصَدْتُ الْكَافِيْ وَجَدْتُ الْكَافِيْ لِكُلٍّ الْكَافِيْ كَفَانِيَ الْكَافِيْ نِعْمَ الْكَافِيْ وَلِلّٰهِ الْحَمْدُ ۔

دُعائے شریف

بسم اللّٰہ الرحمٰن الرحیم

قُلْ هُوَ اللّٰهُ اَحَدٌ ۔ ہزار در ہزار گرد بگرد مَن آہنی حصار ۔ خلیلُ الجبّار ۔ پیر پیراں میغیراں شاہ شہنشاہ عبدالقادر جیلانی ۔ اے بارِ خدایا مارا و جمیع دوستانِ مارا قفل مَن لَآ اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ کلیدِ مَن مُحَمَّدٌ الرَّسُولُ اللّٰهِ ۔ ابر عاصا صبر عاصا عاصا را مِنْ کُلِّ آفَۃٍ عاصا را الٰہی فیوضات و برکاتِ روز افزوں در ظہورِ ایں خاندانِ عالیہ ۔ قادریہ فاضلیہ ۔ ہمیشہ برقرار و علی اللّٰہ دائم قائم دائم تا یوم قیامت از عنایت و کرم تو ماند یا رحیمُ یا کریمُ یا قائمُ یا دائمُ یا حیُّ یا قیومُ یا ذوالجلال والاکرام برحمتک یا ارحم الراحمین ۔ و اعدائے ایں خاندانِ مخذول و مقہور و آدم ہر دربار مردود و مطرود ماند ۔ یا مانعُ یا دافعُ یا جبّارُ یا قہّارُ بحق حٰمٓ عٓسٓقٓ کٓهٰیٰعٓصٓ ۔ الٰہی بحرمت النبی سید الکونین رسول الثقلین شموسِ فیضانِ زیبِ مسند بخلافت مرشد الوقت سید پیر برکت علی شاہ را ہمراہ و فی فرق تغا خوداریں منور فرما یا نور الانوار یا مظہر الاسرار بحق نبی سید الابرار و آلہ الاطہار و اصحابہ الاخیار بحق یا شیخ عبدالقادر شیئاً للّٰہ ۔

دُعائے

یاالٰہی یومِ محشر مصطفیٰ کا ساتھ ہو۔
شافعِ روزِ جزا صلّے علیٰ کا ساتھ ہو

یاالٰہی جب سوا نیزے پہ آدے آفتاب
تاجِ فرقِ مُرسلانِ انبیا کا ساتھ ہو

یاالٰہی حشر کے میدان میں زیرِ علم
سایۂ ذاتِ احد ظلِّ خدا کا ساتھ ہو

یاالٰہی جب کہ ہو درپیش راہِ پل ہمیں
عاجزوں کے دستگیرِ پیشوا کا ساتھ ہو

یاالٰہی جب ترازو میں تلے فردِ عمل
اُس مددگارِ دو عالم رہنما کا ساتھ ہو

یاالٰہی ہم سبھوں کا خاتمہ بالخیر کر
جب چلیں دُنیا سے محبوبِ خدا کا ساتھ ہو

یاالٰہی خواہشِ جنّت ہے ہم کو اِس لئے
باعثِ پیدائشِ ارض و سما کا ساتھ ہو

یاالٰہی مصطفیٰ کے ہیں جو یارِ جانشیں
یعنی صدیقِ دو عالم پیشوا کا ساتھ ہو

یاالٰہی عدل جن کا خلق میں مشہور ہے
حضرتِ فارُوقِ اعظم بے ریا کا ساتھ ہو

یاالٰہی جو ہیں ذوالنُّورین دامادِ نبی۔
یعنی عثمانِ غنی ذوالحیا کا ساتھ ہو

یاالٰہی حوضِ کوثر پر بوقتِ تشنگی۔
ساقیِ کوثر علی المرتضیٰ کا ساتھ ہو

یاالٰہی کر عطا رُتبہ شہادت کا مجھے
سیّدِ بےکس شہیدِ کربلا کا ساتھ ہو

یاالٰہی لے چلیں جب دفن کرنے قبر میں
غوثِ پاکِ پیشوا و اولیا کا ساتھ ہو

یاالٰہی وقتِ مشکل عاصیِ ناکام کو
اپنے پیر و مرشدانِ رہنما کا ساتھ ہو

نمبر ۲

السلام اے دو جہاں کے بادشاہ
چارہ سازِ بیکساں بیکس ہوں میں
رحم کر رحم اے کریمِ بیکساں
ہوں پیاسا شربتِ دیدار کا

مجھ غریبِ خستہ پر بھی اِک نگاہ
آرزومندِ درِ اقدس ہوں میں
چھوڑ کر یہ آستاں جاؤں کہاں۔
تجھ سوا ہے کون مجھ بیمار کا

گو برا ہوں یا بھلا جیسا ہوں میں — سگ تیری درگاہ کا کہلاتا ہوں میں

دستگیرا دستگیری کیجئے — آبرو مولا میری رکھ لیجئے
سخت مشکل ہے کہ وقت جانکنی — ہوتی ہے شیطان کو فکر رہزنی
کشمکش میں رہتی میری جان ہے — اور وہ دشمن درپئے ایمان ہے
سخت طوفان بلا ہے نزع روح — آپ اس طوفان آفت میں ہیں نوح
ایسی مشکل میں خبر میری لیجئے — سید عالم مدد میری کیجئے
اس گھڑی رحم آپ کا درکار ہے — گر کرم کیجئے تو بیڑا پار ہے
دم نکل جائے وہ صورت دیکھ کر — خاتمہ ہو آپ ہی کے نام پر
جبکہ آئیں قبر میں منکر نکیر — دستگیری کیجئو اے دستگیر
رحمت عالم خدا کے واسطے — اپنے حسن دلربا کے واسطے
چار یار باصفا کے واسطے — اہل بیت مجتبیٰ کے واسطے
آس مجھ کو رحم کی مت توڑیے — تشنہ کو محروم یوں مت چھوڑیے
ہجر میں گذرتی ہے جو زندگی — زندگی سے ہے مجھے شرمندگی
آتش دوری جلاتی ہے مجھے — اور تپ ہجراں ستاتی ہے مجھے
آستانہ پر بلا لیجئے حضور — وصل کا ساغر پلا دیجئے حضور
نام نامی پر حسن اختتام — خاتمہ ہے نام اس کا والسلام

غیر کا دل میں آنے دے خیال — تا کہ ہو دے نفس کافر پائمال
یاد رکھ اس بات کو اے ہوشیار — جب تلک ہو غیر کب ہو وصل یار
یہ ہے کافر بلکہ اکفر ذی شعور — روز و شب رکھتا ہے مجھ کو حق سے دور

دیکھ فرماتے ہیں یوں اہلِ عمل
نفس نے ڈالا ہے دل میں کیا خلل

کانٹا ہرگز نہ زادے ہادرم
تا نہ گردہ کشتہ نفس کا قدم

غیرت ہے سترِ انوارِ خدا
تو دور کر اس کو شتاب با صفا

یوں کرو ہر وقت حق سے تم دعا
تا کہ حاصل دل کا ہووے مدعا

نمبر ۳

نفسِ شیطان نے کیا ہم کو اسیر
تو چھڑا ہم کو ہمارے دستگیر

سخت تر دشمن ہے شیطانِ لعین
مکر سے ہم اس کے کچھ واقف نہیں

جس کو ہم جانیں کہ نیک ہے بلا
اس میں کرتا ہے ہمیں پھر مبتلا

یہ ہوا ہے انبیا سے دو بدر
کیا بھلا پھر ہم ہیں اسکے دربدر

دام سے اس کے نہیں کوئی بچا
ہووے گر وہ لاکھ دانا پھر پھنسا

کیوں رہیں یہ مکرِ شیطان کے دقیق
کب بچیں جب تک نہ ہووے تو رفیق

کر تو آگاہ اس سے ہم کو اے کریم
تا سمجھ لیویں مکرِ شیطان الرجیم

گر کریں نیکی تو بد دیوے بلا
یا کریں کچھ بد تو کر دیوے بلا۔

جس کا دشمن سخت ابلیس ہر لعین
ماسوا تیرے پناہ اس کو نہیں

یا الٰہ العالمیں بہرِ رسول
اس دعا کو کیجو میری قبول۔

نمبر ۴

گنج وحدت کا یہ مانع ہے لعین
بند رکھتا ہے یہی چشمِ یقین

خود نمائی سے یہ پُر ہے بدگہر
ماسوا اپنے نہیں کرتا نظر

اس سبب سے نورِ وحدت ہے چھپا
ورنہ دیکھوں تو وہی ہے جا بجا

کون سا دل ہے جس میں وہ نہیں
پر نہیں ہے چشم تیری نور بیں

غور سے اس قول پر تو کر نظر
مولوی فرماتے ہیں کیا خبر

نمبر ۵

دستگیری کیجیو میرے خدا
تا کوئی دم نہ رہوں تجھ سے جدا

دمبدم ہوتا رہوں تجھ پر فدا
آرزو تجھ سے یہی ہے اے خدا

ہو زباں پر ذکر دل میں ہو حضور
ماسوا تیرے یہ دل ہو سب سے دور

بے حضوری دل نہ لوں میں تیرا نام
جبکہ لوں ہووے حضور دل تمام

ہر گھڑی ہر لحظہ ہو تیرا حضور
بے جہت بے کیف مجھکو اے غفور

التجا کس سے کروں تیرے سوا
کون بر لائے گا میرا مدعا

نور وحدت کر دے مجھ پر آشکار
بس یہی ہے مدعا پروردگار

ماسوا تیرے ہوں فانی سب خیال
یاں تلک ہستی کا رہنا ہو محال

معرفت کا جوش ہو منصور دار
پر نہ نکلے لفظ انا کا زینہار

اس دعائے مست کی کیجیو قبول
از برائے آل و اصحاب رسول

بیشک اظہار کیے بھی ہے دوئی
پر مدعی ہوتا نہیں یاں پر کوئی

کلامِ فتح علی

سکنہ کوٹ شریف

نمبر ۱ صفت ڈیرہ حضور پُرنور سیّد دوجہان

دل نہیں لگدا گھر دے
چل ڈیرے نوں چلیے

کوٹ ماہی ڈیرا لایا
برکت علی شاہ نام رکھایا

مہک گلی دی آئی وے
چل ڈیرے نوں چلیے

شاہ شہباز دا لال کہاوے
شاہ شہباز دا مال کہاوے

یاد اسی دل لائی وے
چل ڈیرے نوں چلیے

ہر اندر خیال ڈیرے دا
مجبور ہے دل تاں فعل تیرے دا

کیا خوشبو نوں لائی وے
چل ڈیرے نوں چلیے

اندر باہر ڈیرا رہندا
جو کوئی آوے خوشبو لیندا

حق دی یاد دلائی وے
چل ڈیرے نوں چلیے

ڈیرے دا کی حال سناواں
صفت کراں تے بل بل جاواں

چن نے اکھ چمکائی اے
چل ڈیرے نوں چلیے

دل میرا دل ماہی رہندا
کی کراں دور ہاں رہندا

جان دکھاں منہ آئی وے
چل ڈیرے نوں چلیے

خیال ماہی دے آن ستایا
نقشہ ڈیرے دا دل وچ آیا

جگ کے قلم دکھائی وے
چل ڈیرے نوں چلیے

فتح علی کدی یار سنا دیں
خوشی خوشی ڈیرے وچ جا دیں

کر کے سیں نوازی وے
چل ڈیرے نوں چلیے

نمبر ۲

اک دن میں حال سناواں میں بیٹھا سی سائے
اکھیاں بھریاں ہر پر انسو اشک زمیں تے آئے
فضل کریں تو میرے سائیاں اے ستار غفارا

دل میرے نوں یار ستایا پیش کوئی نہ جائے
جوش اٹھایا دل میرے نے لفظ زبان پر آئے
ایہہ دنیا گھر دکھ پیا ہے فضلوں بے حد کا دا

کلامِ عطا محمدؒ

سابقہ سکونت ڈھگارہ

نمبر ۱

...اں غوث الاعظم دی لگدی اے بہت پیاری
...میراں تیرا ہے بہرہ ہوئی تے جاگے میرا
...کے ہمدی ہمیں الیہا ہمکوں ہمدی میں
...بیلے مرئیے جی پھر عشق دی اگ نہ بہرئیے
...عطے بچارا ہے برکت نہ پیر ہمارا

...یاں کہانے
...میں تیری ہاں تیرا ایں تیری نا ہے
السیں غوث پاک نوں مندی میں شب بے پرواہی کھلاری
وہکھے مرشد سو کرئیے جی پھر ہووے یار آ تاری
ایہہ اجڑا ایہہ ستارا ہے اہنوں مندی خلقت ساری

نمبر ۲

بار ایہاں نوں بخشیں عیباں والی میں میراں
...گولی شاہ جی تیری مشکل حل کردیں میری
...یا بچہ نہ آسرا میتوں میری تکیا ہے تیتوں
...یاں دی اوڑ نبھادیں سوہنا مکھڑا آن دکھادیں

یاوے نظر کرم دی شاہا بہت تھکادیں میں میراں
لائیو یار تتی دی بیڑی وچہ حیرانی میں میراں
ڈکھڑے کھول سناواں کیہنوں اگ تھماونی میں میراں
سینہ عطے دی درد کہانی دردواں ماری میں میراں

نمبر ۳

...غوث الاعظم جیلانی نام تیرے توں جیں صدقے
...یں عیباں والیاں بخش لیا کی گھڑیاں وچہ تیرے سہارے
...کے عاجز تے کرم کمادیں پیر سر تے لیکھ جگادیں

پھر قطب بنادیں چوراں نوں جی ایہہ اوتیری توں میں صدقے
تیری سوہنی شان نرالی ہے ہاں شان تیری توں میں صدقے
وچہ خواب دے شکل دکھادیں لیہہ اوتیری توں میں صدقے

نمبر ۴ - دوہڑہ

ھ۔ ماہی دے ملن دا چارہ میتوں دن رات دیوے دل تُھک تُھک میرا
غوث پاک جیہا نہیں پیر کوئی جن پار لایا میرا ڈوبا بیڑا
عیباں بھریاں کو چھپیاں توں بخش لیہہ اودستگیر پیراں اے پیر میرا
عاجز عطے دی بنتی پیرا گئے برکت ملی بے پرواہ میرا

رمز عشق

[illegible] بیٹی دا نشان سکھ لے
توں بھی عاجز عطے وانگوں اللہ اللہ سکھ لے

یاری نال گواندے لا کے تاں دھیان سکھ لے
اس عشق دا لی رمز دا بیان سکھ لے
دور کر دے سب دکھ تاں دھیان سکھ لے
پیر برکت علی شاہ کولوں جا کے گیان سکھ لے

نمبر ۵

جنہاں نال ماہی اکھاں لا لیاں اوہ نمانے کیہ کج جاندیاں
جنہاں سوہنا ڈیکھیا گھر دے اندر اوہ دل بربادن کدجاندیاں
کجھ حاصل نہ تھیا گھایاں تے مزہ آوندا آرتیہ یاراں تے
جنہوں یار ملے دوزخ دے وچہ اوہ جنت دے وی کدے
جیس کیتا اندر صاف نہیں اوہنوں لبھنی ایہہ بات نہیں
جیہدا مجرہ اندر صاف کیتا اوہ منڈر مستی کدجاندیاں
اساں اکو الف ہی پڑھیا ہے لڑ برکت شود ایم
جنہاں پائی رمز یار دی عطے اوہ پڑھن پڑھاون کدجاندیاں

Dilawar qadry

لگار پریس کچہری بازار لائل پور
میں
باہتمام چوہدری عبدالغنی منیجر چھپی اور میاں منظور محی الدین شاہ صاحب چک نمبر ۷۴ گ ب
تحصیل سمندری ضلع لائل پور نے شائع کی
۱۵ ستمبر ۱۹۵۰ء